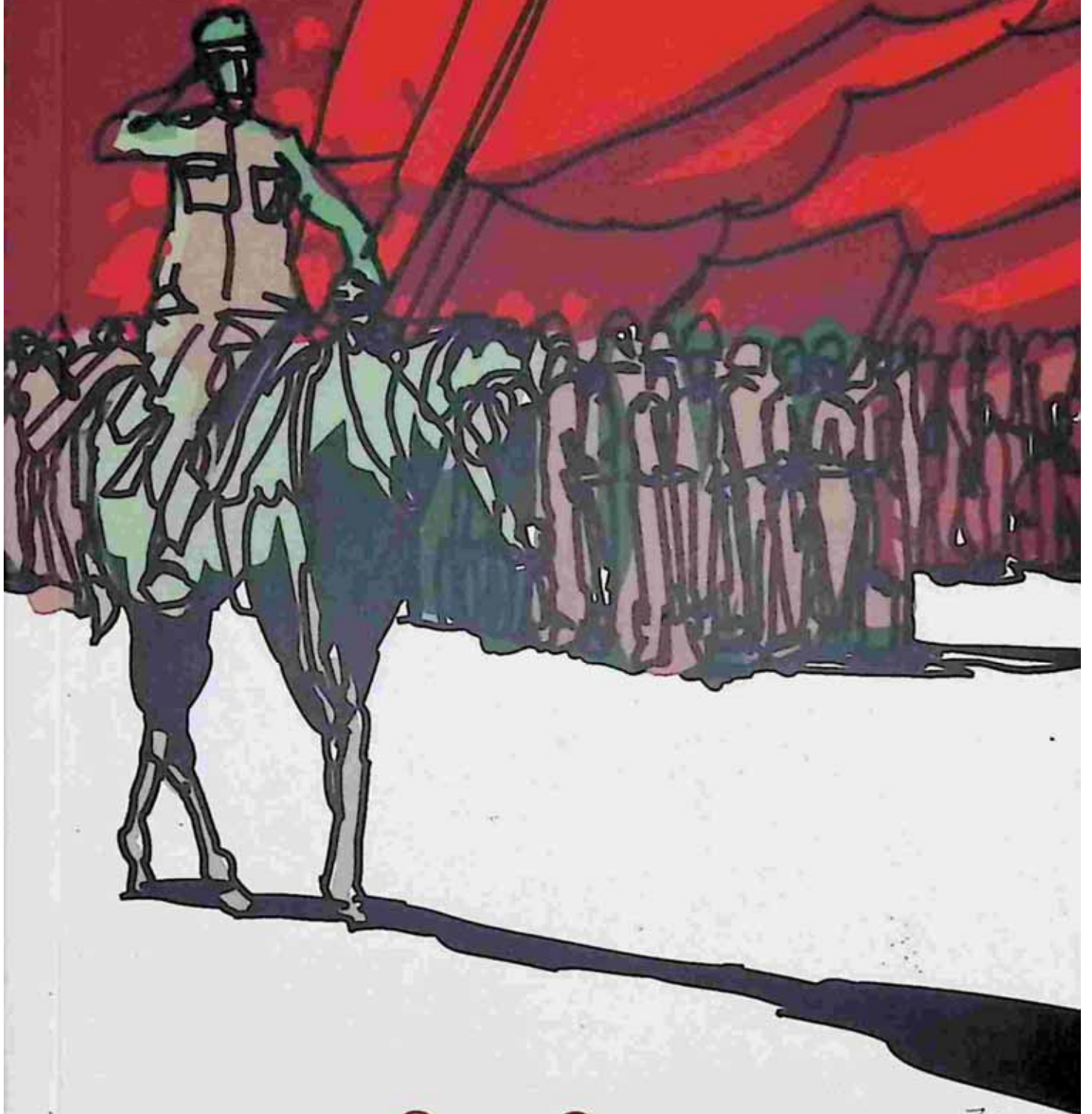

မဂ္ဂယုဂ်-ဖုတ်စ်

တော်လှန်ရေး
အတွေ့အကြုံများ
မှိန်စာရာ(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

၇၇

mgvooe.com

ဒုတိယအကြိမ်

The Burmese Independence Army (BIA) enters Rangoon

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့်
မြန်မာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ကာလအတွင်း
ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် မြန်မာမျိုးချစ်လူငယ်များ၏
မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုအတွေ့အကြုံမှတ်တမ်းများ။

BTY0010

4,500.00 KS

တော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံများ စိုလ်တာရာ(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - တော်တိဆွေ

စာမျက်နှာ ၃၅၇ + မျက်နှာ ၁၄၀၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၇)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၆ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်မူ

ရောင်းစျေး ၄ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

၁။	ချီလေတဲ့ချီလေ	၁
၂။	ကျူးကျူးကျွန်းမှ အောင်မြေစခန်းသို့	၃၀
၃။	နောက်ဆုံးလေယာဉ်တစ်စင်းနှင့် အချစ်ဆုံးရဲဘော်တစ်ဦး	၉၃
၄။	ကင်းစောင့်	၁၁၀
၅။	ထမင်းတစ်နပ်ဖိုး	၁၂၂
၆။	တာဝန်	၁၃၅
၇။	ဂြိုဟ်မင်းနှင့် ရင်ဆိုင်	၁၅၂
၈။	ရဲမက်တို့၏ အလှူမွန်	၁၆၅
၉။	ရဲဘော်သုံးကျိပ်၏ ဗိုလ်မိုးကြိုး	၁၇၇
၁၀။	ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေ	၁၉၀
၁၁။	သေမင်းခေါ်သံ သန်းခေါင်ယံ	၂၀၄
၁၂။	ကျွန်တော်နှင့် သူလျှို	၂၃၁
၁၃။	ငါးကြင်းဆီ	၂၄၉

၁၄။ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း	၂၆၅
၁၅။ သူရဲကောင်း ဗိုလ်ရန်အောင်	၂၇၈
၁၆။ ကုံကော်ပင်စခန်း	၃၀၁
၁၇။ မမလေး မောင်က ခိုးမယ်လို့	၃၂၅
-။ အကွေ့ရာစဉ်အညွှန်း	၃၄၈
-။ စာရေးသူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း	၃၅၅

ချီလေတဲ့ ချီလေ

ဟိုင်နန်ကျွန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ရောက်ခဲ့သည်မှာ လတွေ၊ ရက်တွေ ကြာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရာ ကွင်းတစ်လျှောက် မှလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသ မြေမျက်နှာပြင်တွေကို မတွေ့ကြုံခဲ့သေးပါ။

ညဉ့်အိပ်ချိန်မှစ၍ နံနက်လင်းအားကြီးတိုင်အောင် ဟိုင်နန်ကျွန်းသား တရုတ်တွေ လယ်သမားတွေ၏ “တရူးတူး တဟေးဟေး” အသံကြီးများဖြင့် မိမိတို့လယ်ယာပျိုးခင်းများထဲသို့ ဝင်ရောက်စားသောက် လုယက်ကြသည့် တောတိရစ္ဆာန်များကို မောင်းနှင် ခြောက်လှန့်သံများကား ကြားရမြဲဖြစ်တော့ သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် အထက်မြန်မာပြည် အပူပိုင်းဆန်ဆန် ဒေသတစ်ရပ် နှင့် တူလှသော ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ သဘာဝဒေသပိုင်းများမှာ မြန်မာပြည်ရှိ တောခြောက်တောမျိုးတွေ ပြည့်နှက်အုပ်ဆိုင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ရေးတပ်စခန်းတစ်ဝိုက်မှ တစ်ခါတစ်ခါ ကြည့် နူးစရာကောင်းသော ချိုးကူသံနှင့် သက်ငယ်တောထဲ၊ ကိုင်းတောထဲမှ တဝေါင်ဝေါင်နှင့် ချေဟောက်သံများမှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တစ်သိုက်အား မြန်မာပြည်ကြီးကို ရုတ်တရက်ပြေး၍ သတိရစေတော့၏။ တပ်စခန်းထမ်း ချက်ဖိုသို့ လာရောက်၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ကာ ထမ်းကျန် ဟင်းကျန်များကို

လက်ဝေခံ၍ စားသောက်နေကြသည့် ကျွန်းသားတရုတ် ကျေးတောသားကလေးများ၏ ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် ပြောဆိုချက်အရ ဟိုင်နန်ကျွန်းတောထဲ၌ ချေ၊ ဝက်နှင့် ကျားသစ်များပင်လျှင် တွေ့ရကြောင်းကို မှတ်သားမိဖူးပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့သားကောင်း ရဲဘော်သုံးကျိပ်များ လေ့ကျင့်ရေးစစ်ကျောင်း ဖွင့်ထားသည့်နေရာမှာ အခြေခံဂျပန်ရေတပ်စခန်းနှင့် ဆယ်မိုင်အတွင်း၌ တည်ရှိနေခြင်းကြောင့် တောမကျသေးဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းတစ်ဝိုက်မှာလည်း မြက်ခင်း၊ သက်ငယ်ကွင်း၊ လယ်ယာများနှင့် သစ်ပင်ပုကလေးတစ်စုမှလွဲ၍ တောကြီးတောင်ကြီးဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ၊ မမြင်ခဲ့ရချေ။ ကျွန်တော်တို့စခန်း၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်အရပ်များ၌ မို့တက်နေသော တောင်တန်းများ၊ သစ်တောများကို အထင်အရှား တွေ့မြင်နေရရုံမျှမက ညဉ့်အခါတိုင်း၌ ထိုတောင်ပေါ်စခန်းများ၌ ခြေကုပ်စွဲထားသည့် ဂျပန်ရေတပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များက အခြေခံရေတပ်ဌာနချုပ်သို့ လှမ်း၍ မီးမောင်းဖြင့် တလက်လက်အချက်ပြ သတင်းပို့နေသည်ကို ဂရုပြုမိပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာလေးလုပ်သူများ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး တစ်သိုက်ဆီသို့ မသိမသာနှင့် ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ အခြေအနေမြေမျက်နှာပြင် တောင်တန်းများပေါ်၌ တပ်စွဲထားသော ဂျပန်ရေတပ်ဖွဲ့များ၏ သဘောထားများကို စုံစမ်းကြည့်ရာ၌ အောက်ပါအတိုင်း သိရှိနားလည်ခဲ့ရလေသည်။

ဟိုင်နန်ကျွန်းသည် ဂျပန်ရေတပ်က သိမ်းပိုက်ထားသော ဂျပန်လက်အောက်ခံ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပင်ဖြစ်စေကာမူ ယခုအချိန်အထိ ဂျပန်တို့က ထိုကျွန်းကို စနစ်တကျ မအုပ်ချုပ်နိုင်သေးပါ။ ကျွန်းလယ်ဗဟိုမှစ၍ အချို့နေရာများမှာ တရုတ်ပြောက်ကျားတို့လက်တွင်း၌ တည်ရှိနေသေးကြောင်း၊ တစ်ချို့တစ်ချို့တွင် နယ်မြေရှင်းလင်းရေးနှင့် တာဝန်နှင့်ချီတက်သွားသော ဂျပန်ရေတပ်များနှင့် တရုတ်ပြောက်ကျားများ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း၊ ဟိုင်နန် ကျွန်းမှ တရုတ်ပြောက်ကျားတပ်များကို ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာနှင့် မိုင် နှစ်ဆယ်အတွင်းသာ ကွာခြားသည့် ရေလက်ကြားမှဖြတ်၍ ကင်တောင်မြို့ရှိ တရုတ်စစ်တပ်များက ညဉ့်အချိန်၌ ဂျန်ခေါ် တရုတ်ရွက်လှေကြီးများနှင့် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ တင်ပို့ကာ တိတ်တဆိတ် ဤကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ်ပြီး

လက်နက်များ ကူညီထောက်ပံ့ထားကြောင်း၊ ဤအရေးကြောင့်ပင် ဂျပန် ရေတပ်မတော်က နေ့ညဦးမရွေး ပင်လယ်ပြင်နှင့် ရေလက်ကြားတစ်လျှောက် ဌာ တိုက်သင်္ဘောများကို တိုက်ခိုက်နှစ်မြှုပ် သုတ်သင်နေရလေသည်။ တောင် တန်းများပေါ်၌ နေရာကောင်းများကိုယူ၍ တပ်စွဲချထားသည့် ဂျပန်ရေတပ်ဖွဲ့ များကလည်း ကျွန်း၏အလယ်ဗဟိုနယ်မြေကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် တပ်ဖြန့် ကာ တစ်ထပ်စီ တစ်ထပ်စီဝိုင်း၍ တရုတ်ပြောက်ကျားများအား သုတ်သင် ရှင်းလင်းနေကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ အလယ်ဗဟိုတစ်ဝိုက်တွင် အုန်းပင်ပျိုနှင့် သဲသောင် ပြင်အကြား အလွန်နက်မှောင်သော သစ်တောဝါးတောကြီးများနှင့် သားရဲ တိရစ္ဆာန်များရှိကြောင်း၊ ဖြတ်သန်းသွားလာရာလမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိခဲ့ ရကြောင်း၊ ကျေးရွာလူနေအိမ်ခြေမှာလည်း များစွာခေါင်းပါးလှသည်ကြောင့် ပြောက်ကျားတပ်များသုတ်သင်ရေးမှာ များစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းနေစေသည်ဟု သိရလေသည်။ တရုတ်ပြောက်ကျားများက ဂျပန်ရေတပ်စုများအလစ်တွင် စခန်းများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည့်အတွက် ညဉ့်စဉ် ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှ အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသော တောင်ယာများပေါ်မှ အနံ့အပြား တပ်ချထားသည့် ဂျပန်ရေတပ်စခန်းကလေးများဆီက အချက်ပြမီးရောင်မှာ ရန်သူ့အခြေအနေကို နာရီပိုင်းနှင့် သတင်းပို့နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နားလည် မိတော့ပါ၏။

ဟိုင်နန်ကျွန်းကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ဂျပန်တပ်များကလည်း ကျွန်း သားတရုတ်တွေ ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် ထားလေသည်။ စီးပွားရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအရ၊ နေထိုင်စားသောက် ရေးအရ တရုတ်ကျွန်းသားများကို အနည်းငယ်မျှပင် မျက်နှာသာ အခွင့် အရေး မပေးခဲ့ချေ။ ဥပမာအားဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးရလျှင် ဂျပန်များက တရုတ်ကျွန်းသားများကို သခင် အာဏာရှင်အဖြစ်နှင့် အထက်စီးမှနေ၍ ချုပ်ကိုင်အမိန့်ပေးနေတော့သည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တရုတ်ခရီးသည် တစ်စုက တွေ့ခဲ့လျှင် အားလုံး တရုတ်များမှာ ကိုယ့်နေရာမှနေ၍ရပ်ကာ ဂျပန်စစ်သား၏အလာကို စောင့်နေရသည်။ နေနတ်မျိုးနွယ်ဟု အထင်ကြီး

ယုံကြည်နေသော ဂျပန်စစ်သား ဂိုက်ဆိုးဆိုးနှင့် အနားရောက်လျှင် တရုတ်များက ဦးထုပ်ခမောက်များကို ချွတ်၍ ခါးကုန်းဦးညွတ် အလေးပြုရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားတွင် မဟုတ်၊ ဂျပန်စစ်ကားတွေတိုင်း ဤပုံစံအတိုင်း စည်းမျဉ်းဥပဒေရှိလေသည်။ ကျွန်တော့် မျက်မြင်အားဖြင့် တရုတ်များက တစ်ဦးတလေမျှ ဂျပန်များကို မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ အလေးမပြုဘဲ ထွက်သွားသူ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ တရုတ်များ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်မိခြင်း လက္ခဏာများမှာ အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေပါတော့၏။

လူနေရပ်ကွက်၊ စီးပွားရေးရပ်ကွက်များ၌ တရုတ်ဆိုင်ကြီးဟူ၍ တစ်ဆိုင်တလေမျှပင် မတွေ့ခဲ့ရချေ။ ဂျပန်စစ်များဖြင့် ရာမာမိုတိုဆင်ဒီကိတ်၊ တိုကျိုစတိုး စသည့် ဂျပန်ကုန်သည်တစ်စု၏ နာမည်စာလုံးကြီးများဖြင့် ဂျပန်နေတံဆိပ် အလံတလူလူဝင့်ကာ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် တိုက်ဆိုင်ကြီးများကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ပိုက်ဆံရှိ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများမှာ မြို့နှင့်မနီးတော့လည်းမကျ ချောင်ကျကျ ကျေးရွာကလေးများ၌ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မြှုပ်၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်ခေါင်းငုံ့ခံကာ ဂျပန်ဖက်စစ်တို့၏ သံခွာဖိနပ်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းနေလေသည်။ သို့ရာတွင် ယုန်အနံ့ကိုခံ၍ အမျှင်မပြတ်လိုက်တတ်သော အမဲလိုက်ခွေးကဲ့သို့ ခြေရာခံကောင်းသည့် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့များက တရုတ်သူဌေးကြီးများ ပုန်းရှောင်ချောင်ကုပ်နေရာသို့ အလွတ်မပေးတမ်းလိုက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တွင် နေရာကောင်း ချောင်စခန်းများမှနေ၍ တရုတ်ပြောက်ကျားများကို လက်နက်ငွေကြေး ထောက်ပံ့သည်။ ဆက်သွယ်သည်ဟု အကြောင်းပြရင်း ငွေညှစ်လေတော့သတည်း။ တရုတ်သူဌေးများ၏ မယားငယ်ချောချောကလေးများ၊ သားပျိုသမီးပျိုများမှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ ကျားရှေ့ချော်လဲသည့် ဘဝမျိုးဖြင့် အဖြစ်ဆိုးဘဝမျိုးသို့ ကျရောက်ခဲ့ရုံမက နောက်ဆုံး၌ ဟိုင်နန်ကျွန်းရှိ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များ၏ ဖြေဖျော်ရာနတ်နန်းဒေဝီများဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့သရွေ့အဖို့ တွင် ဂျပန်စစ်ဘက် အာဏာပိုင်များနှင့်တည့်အောင် အဘက်ဘက်က အနာခံ၍၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ပေါင်းသင်းနိုင်သော တရုတ်သူဌေးများမှသာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ နှိပ်စက်မှု ဖိနပ်သံခွာအောက်မှ လွတ်ရသည်ဟူသတည်း။

အနည်းငယ် အသက်ရှူပေါက် ရနိုင်လေသည် ဟူသတတ်။

ကျွန်းပိုင်ရှင် ဂျပန်များကား တရုတ်ကျွန်းသားများကို ဤမျှလောက် သဘောထား၍ မောင်ပိုင်လုပ်ကာ အဘက်ဘက်မှ ချုပ်ချယ်ချိုးနှိမ်ထားနိုင် သည့်နောက်တွင် တရုတ်တွေ နာလန်မထူ၊ ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့ချေဟု သဘောပိုက်ကာ ယူဆပုံရလေသည်။ ဤကား ဂျပန်တို့၏ မဟာအမှား တော်ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ အနှိပ်စက်ခံရသော တရုတ်သူဌေးများက တစ် ဖက်က ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ကို တည့်အောင်ပေါင်း အယုံသွင်းကာ သိမ်းထား ပြီး၊ တစ်ဖက်က ကျွန်းတွင်းရှိ တရုတ်ပြောက်ကျားတပ်များကို ငွေအားကြေး အား ထောက်ပံ့ကာ ဂျပန်တို့၏ အရေးပါသည့် စစ်စခန်းဌာနသတင်းများကို အရောက်သတင်းပို့စေပြီး ဂျပန်တပ်စုများမှာ မကြာခဏပင် တရုတ်ပြောက် ကျားတို့၏ အလစ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

“ဖိလွန်းလျှင် ကြွတတ်သည်၊ ထိလွန်းလျှင် ထတတ်သည်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကား သွေးထွက်အောင် မှန်ကန်နေခြင်းကို ဟိုင်နန်ကျွန်းရှိ တရုတ် ကျွန်းသားများက စတင်၍ သက်သေဥပမာပြနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

ဟိုင်နန်ကျွန်းအတွင်းကျကျ ဒေသများကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် စုံစမ်းလေ့လာလိုသော ဆန္ဒတစ်ခု ကျွန်တော့်၌ တည်ရှိနေလေသည်။

ထိုဆန္ဒကို ပြည့်မြောက်စေသည့် သတင်းတစ်ခုကား မကြာမတင် အချိန်၌ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များ၏ နားဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

သင်တန်းအကြပ်ဆရာကလေးတွေပါးစပ်မှ “တို့အားလုံး ခရီးရှည် ချီတက်ခြင်း လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ရမယ်” ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတွေ ကြိုတင်၍သတိပေးချက်မှာ မှန်ကန်နေတော့သည်။ နောက်တစ် နေ့နံနက် သင်တန်းဆင်းအပြီးတွင် မြန်မာစစ်ကျောင်းသား၊ ဂျပန်စစ်ကျောင်း သားအားလုံးကို ကျောင်းအုပ်ကြီး ကာဝါရှိမားအခန်းရှေ့သို့ တန်းစီကာ အသင့်ရပ်နေစေပါသည်။

စစ်ကျောင်းအုပ်ကြီး၊ ကျောင်းဆရာ၊ လက်ထောက်ဆရာကြီး၊ အကြပ်

ဆရာကလေးအားလုံးပါ အသင့်အစုံအညီ တန်းစီမိသည့် နောက်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထွက်လာ၍ အသီးသီးသတင်းပို့ကာ အသင့်ရှိကြောင်း အစီရင်ခံကြလေသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက စစ်လေ့ကျင့်ခန်း သဘောတရား သည် များစွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ စစ်လေ့ကျင့်မှုတွင် တကယ် ကြံကြိုက်ရသည့် ဖြစ်စဉ်မျိုးတွေ လက်တွေ့ပါရှိမှသာလျှင် လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည့် ကျောင်းသားများအဖို့ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခြင်းကို ရစေပြီး အမြန် ဆုံးသဘောပေါက်စေကြောင်းကို စကားပလ္လင်ခံကာ ပြောလေတော့၏။ ဥပမာပေးရာ၌ ဂျပန်စစ်တပ်များ၏ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရာ၌ အကာအကွယ် ယူတတ်ပုံ၊ ဝပ်ပုံ၊ ကင်းထောက်ပုံများကို တကယ်တမ်း စစ်မြေပြင်ပမာ သဘာဝကျ၊ အသားကျအောင် ဆိုင်ရာအုပ်ချုပ်ဆရာများက နည်းပရိယာယ် ကလေးတစ်ခု ထွင်ထားလေသည်။ ထိုနည်းပရိယာယ်မှာ ရန်သူလုပ်မည့် သူများဘက်သို့ ကာဘက်ယမ်းတောင့်များပေးရာတွင် တကယ်တမ်း ယမ်း တောင့်တစ်တောင့်မှစ၍ လေ့ကျင့်ခန်းအခြေအနေအရ ငါးတောင့်ထိအောင် မည်သူမျှမသိစေရဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ ထုတ်ပေးထားသည်။ ရန်သူတပ်သား အဖြစ် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရမည့် တပ်သားများမှာလည်း မိမိတို့ဆီသို့ တိုက် ခိုက်လာမည့် ရဲဘော်များကိုတောင် ရန်သူများလို သဲသဲမဲမဲချိန်ကာ မလွတ် တမ်း ကာဘက်ယမ်းတောင့်များနှင့် ပစ်ခတ်ရလေသည်။

အကယ်၍ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေသည့် ဤမျှလောက်ဂရုစိုက်၍ နေသားတကျ ဝပ်တွားကာ အကာအကွယ်ယူပြီးတက်ရန် မလိုဟု သတိ လစ်ဟင်းကာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ချီတက်လာသော လေ့ကျင့်ခန်းရဲဘော်များ အနက် တကယ့် ကျည်ဆန်လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရ သို့မဟုတ် ကျဆုံးလောက်အောင် ထိခိုက်မိစေသည့် နည်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ တစ်ဖက်ရန်သူလုပ်သူအဖွဲ့မှ ပစ်ခတ်နေသော ကာဘက်ကျည် ဆန်များ၌ ယမ်းတောင့်အစစ်ပါသည်ဟု သိရှိရပြီး လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရဲဘော် များမှာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မထိမှန်ရအောင် အကာအကွယ်ကောင်းဆုံးနည်းယူ ၍ အထူးဂရုစိုက်လျက် ချီတက်ကြလေသည်။ ဤသို့ လေ့ကျင့်ခန်းပေးသည့် နည်းပင်လျှင် ဂျာမန်တပ်များလို ကမ္ဘာကျော်ပထမတန်းစား စစ်သားများ ပါဝင်နိုင်သည့် မှန်တိုင်းတပ်သားကြီးများအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ချီးမြှင့်စေလေ

သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဂျာမန်စစ်တပ်များ၏ တကယ့်တိုက်ပွဲသဏ္ဍာန် လေ့ကျင့်ခန်းပေးပုံကို ဥပမာပေးကာ ရှင်းလင်းပြောပြပြီးနောက် ကျွန်တော့် ကျောင်းသားများဘက်သို့ စကားဦးလှည့်လာသည်။

“မင်းတို့ကျောင်းသားတွေလည်း ယခုတိုက်ပွဲလေ့ကျင့်ခန်း ရရှိစေရန် အတွက် တရုတ်ပြောက်ကျားတွေ သောင်းကျန်းနေသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ဟိုင်နန်ကျွန်းအတွင်းဘက်သို့ ကင်းလှည့်သည့်အနေဖြင့် ချီတက်ကြရန် ယနေ့ကစ၍ အားလုံးအသင့် ပြင်ဆင်ကြရမည်”။

ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးလုပ်သူတို့သည် စီစဉ်မှုအားလုံး ပြီးစီးကြောင်းကို ညဉ့်ငါးနာရီအရောက် ၎င်းတို့ထံသတင်းပို့ရန် အမိန့်ပေးပြီး တပ်ဖွဲ့များကို အတန်ကြာ လူစုခွဲစေသည်။

စစ်ပညာသင်ခန်းစာသင်ရာ အခန်းမကြီးတွင် မြေပုံကြီးတစ်ချပ်ကို ကျောင်းသားအားလုံးက မျက်တောင်မခတ်တမ်း ဂရုစိုက်လေ့လာကြည့်ရှု နေမိသည်။ ဆရာကြီးလုပ်သူ ဂျပန်လက်ဖတင်နင်များက ကျွန်တော်တို့ ခရီးဝေးချီတက်ရမည့် ခရီးစဉ်အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြခိုက်ဖြစ်ပေသည်။ ခရီးအကွာအဝေးမှာ စုစုပေါင်း မိုင်အစိတ်ကျော်ကွာဝေးမည့် တောင်တန်း များကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်ရန်ဟု သိရှိရလေသည်။ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ခေါ် ထားသည့် ကလေးများကို ခရီးစဉ်၏ လမ်းတစ်လျှောက် ဘေးဘက်ကျိုးတိုး ကျဲတဲနှင့်တွေ့ရပြီး ရေရနိုင်သောစခန်းမှ လမ်းခွဲများ၊ တောင်ကြားလမ်း၊ ရိုးချောင်းကလေးများ၏ တစ်ခုစီအခြေအနေ၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊ အကွာအဝေး အကြောင်းအရာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဆရာကြီးများက ရှင်းလင်းပြ ကာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများက မြေပုံတစ်ချပ်စီ အကြမ်းကူးဆွဲခိုင်း ရသည်။ ရေးဆွဲပြီးလျှင် တပ်စခန်းမှစတင်၍ စတင်ထွက်ခွာချိန်မှစ၍ တွေ့မည့် ရွာနာမည်များ၊ ခရီးအကွာအဝေးစသည့် ရွာကိုနောက်ဆုံးမှ တွေ့ရ လိမ့်မည်၊ မည်သည့်လမ်းမှ တပ်စခန်းသို့ ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့နိုင်သည်၊ လေ့ကျင့်မှုများကို တစ်ဦးစီဆရာများက ပြန်လည်စိစစ်နေပါသည်။ ဆရာကြီး များ၏ ဂရုတစိုက်စုံစမ်း၍ မိမိတို့စစ်ကျောင်းသားများ ခရီးစဉ် အဓိပ္ပာယ် အခြေအနေကို နားလည်သည် မလည်သည် မေးမြန်းစစ်ဆေးချက်များမှာ

အကယ်၍ လမ်း၌ တစ်စုံတစ်ခု တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး လူစုကွဲသွားခဲ့သည် ရှိသော် ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို ပြန်လည်အရောက်ချီတက်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကြား၊ လမ်းတံတား၊ ရိုးချောင်းအကျယ် ပုံသဏ္ဍာန်များကို လေ့လာထားကြခြင်းမှာ စစ်ရေးစစ်တာ၌ ဒေသအခြေအနေနှင့် အရေးပါလှသည့် အချက်အချာဒေသများ ဌာနများဖြစ်သည့် ချောင်းကူးတံတား၊ တောင်ကြားလမ်းများကို လက်ဦးစွာ သိမ်းပိုက်ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်စေရန်နှင့် ၎င်းတို့အခြေအနေကို တီးမိခေါက်မိစေရန် စစ်ရည်ရွယ်ချက်အတွက် လေ့လာစေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချီတက်ရာတွင် သယ်ယူရမည့်ပစ္စည်းစာရင်းမှာ များပြားလှပါပေ၏။ ခရီးစဉ်မှာ ညအိပ်ချီတက်ခြင်းဟု သိရ၍ နှစ်ရက်စာရိက္ခာဝန်စည်စလည်များကို ကိုယ်စီကိုယ်င ယူဆောင်ကြရမည်ကို ညွှန်ကြားချက်ချမှတ်ထားလေသည်။ ဆန်ကို တစ်ယောက်လျှင် စလွယ်နှင့်တစ်ခုစီ ကျော၌ ပိုးခဲ့ရမည်။ စောင်တစ်ထည်၊ ဝတ်စုံတစ်စုံ၊ အပိုမျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ သွားတိုက်ဆေးနှင့် သွားပွတ်တံ၊ အရေးပေါ် ဆေးပတ်တီးထုပ် တစ်ခုစီ။ အထက်ပါစာရင်းမှာ ကျောပိုးအိတ်နှင့် ထည့်ယူရမည့် စစ်ဝတ်ကိရိယာများ ဖြစ်လေသည်။

တပ်သားတစ်ယောက်လျှင် ဂေါ်ပြားတစ်ခုစီ၊ ရေဘူး၊ လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကျစီ၊ ရုပ်ဖျက်ရန် ပိုက်တစ်ခုကျစီ ပါရှိစေရမည်။ ရိက္ခာနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန်စလွယ်အပြင် ခွေးမုန့်ဟူ၍ မြန်မာစစ်ကျောင်းသားတွေ ကင်ပွန်းတပ်အမည်ပေးထားသည့် ဘီစကွတ်ထူထူမုန့်ကြီး နှစ်ထုပ်ကျပေးထားသည့်အပြင် ထမင်းနှင့်စားရန် စည်သွတ်ဘူး၊ ကမာကောင်ကလေးများ ပေါင်းထားသည့် ဟင်းလျာဘူးကြီးတစ်ဘူး ထုတ်ပေးထားလေသည်။ ထိုကမာစည်သွတ်ဘူးကို ဖွင့်လှစ်သည့်အခါ၌ အနံ့မှာ ရုတ်တရက် နှာခေါင်းရိုင်းသူများအဖို့ ဟောင်စပ်စပ်နှင့် အနံ့ဆိုးဝါးစေ၍ အန်ချင်စရာ ဖြစ်စေပါသည်။ လက်သည်းခွံလောက်သာရှိသည့် ပဲကြီးရေစိမ် အခွံနွှာထားသကဲ့သို့ အချပ်လိုက်ဖြစ်နေသော ကမာကောင်ကလေးများ၏ အရောင်မှာလည်း ဝါကြန့်ကြန့်ဆောင်လျက် မြည်းစမ်းကြည့်ရာတွင် အရသာတစ်မျိုး တွေ့ရသည်။ ဆိမ့်၍ အနည်းငယ်ကလေး ဆားငန်လျက် ထမင်းနှင့်စားသည့်အခါ၌ များစွာ

အဆင်ပြေဖွယ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြည့်မိလေသည်။ “ခင်ရာဆွေမျိုး၊ မြန်ရာဟင်းကောင်း” ဟူသော စကားပုံကို နောက်ဆက်တွဲ “ရရာဟင်းဖြစ်” ဟူသော စကားပိုဒ်ကလေးတစ်ခု နောက်ထပ်ဖြည့်စွက်၍ ထပ်သွင်းရန် သင့် ပေတော့၏။

ချီတက်မည့် ရဲဘော်များ၏ စွဲကိုင်ရန်လက်နက်များ အတော် လုံလောက်စုံစေ့သော လက်နက်များ ပါဝင်လေသည်။ ရိုင်ဖယ်များ၊ ပြောင်းရှည်၍ အချိန်အဆကောင်းသည်ဟု သတင်းကြီးနေသည့် ပြင်သစ်စက်သေနတ်များ၊ ဂျပန်စက်သေနတ်ကြီးအဖွဲ့၊ စိန်ပြောင်းကြီးအဖွဲ့ အသီးသီး ပါဝင်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်နှစ်တပ်ဖွဲ့ ဒိုင်းနီဟန်တပ်ခွဲ၌ ရိုင်ဖယ်စက်သေနတ်နှင့် တော်မီများကို စွဲကိုင်စေသည်။ အမှတ်တစ် တပ်ခွဲဒိုင်း အိပန်တပ်ဖွဲ့တွင် ရိုင်ဖယ်စက်သေနတ်ကြီးနှင့် စိန်ပြောင်းကြီးများကို တပ်ဖွဲ့တပ်စိတ်အတိုင်း စွဲကိုင်ကြရလေသည်။ ဒိုင်းခံပန်အမည်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့တပ်ဖွဲ့ အမှတ်သုံးတွင်လည်း ရိုင်ဖယ်စက်သေနတ်များကို မညှာမတာ ထမ်းဆောင်ချိန်အလှည့် ကျရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရမည့်ခရီးမှာ ဆရာကြီးများ၏ ပြောပုံဆိုပုံ ထောက်ရခြင်းအားဖြင့် ရန်သူတရုတ်ပြောက်ကျားတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ များစွာမှားနေတော့သည်။ ရန်သူနယ်မြေသို့ စစ်ချီတက်ကာ ကင်းထောက်လူယောင်ပြသည့် သဘောမျိုးဖြင့် တမင်တကာ ရန်သွားစခြင်းလုပ်ငန်းတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရှေ့အဖို့မှာဖြင့် အတော်ကလေး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိ၏။ ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရမှာကိုလည်း စဉ်းစားမိတိုင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသလောက် အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်သကဲ့သို့ မရောက်ဖူးသည့် တောတောင်အရပ်ဒေသကို ခရီးထွက်ချီတက်ရမည့် အရေးကိုလည်း တွေးမိတိုင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ကျောင်းသားဘဝတွင်ရှိစဉ်ကပင် အားလပ်တိုင်း သေနတ်တစ်လက်နှင့် ပျဉ်းမနားအနောက်နယ် တောကြီးတောင်ကြီးထဲ၌ အမဲပစ်ရင်း ကျောင်းပိတ်ရက်ကုန်ဆုံးခဲ့ရသူအဖို့ ယခုကဲ့သို့ လက်နက်စုံစုံလင်လင်နှင့် ဟိုင်နန်ကျွန်းမှ တောပြတ် တောပါးကလေးများထဲသို့ ချီတက်သွားလာရေးမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ အာသာပြေရုံကလေးလောက်သာ၊ အညောင်းအညှာ ပြေရုံကလေးလောက်

သာ ရှိချေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ဆရာကြီး၊ ဆရာကလေးလုပ်သူများကလည်း တိုက်ပွဲအရေဝပြီးသူ၊ စစ်မှုထမ်းသက်ရင့်သူများပီပီ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းလိုသော စိတ်ဓာတ်များ ရှိနေကြောင်းကိုဖြင့် မပြောဘဲနှင့် အရိပ်ပြအကောင်ထင်စွာ သိနေမိပါသည်။ သူတို့က လူစိမ်းကလေးများဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့အား ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် မကြောက်ကြရန်၊ ဆိုင်ရာတပ်မှူးများပေးအပ်မည့် အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်းနာခံ၍ စိတ်အေးအေးခေါင်းအေးအေးနှင့်ထားပြီး တိုက်ခိုက်ကြရန် ကြိုတင်၍ မိန့်ခွန်းပေးထားကြသည်။ ဆရာလေးတစ်ဦးက အကယ်၍ ရန်သူများသည် ကျွန်တော်တို့ကို စတင်၍ ပစ်ခတ်သည့်အခါ၌ ကျွန်တော်တို့က ချက်ချင်းခေါင်းပူမသွားရန်၊ ခေါင်းရှုပ်မသွားရန် သတိပေးလေသည်။ ခေါင်းသိပ်ရှုပ်နေသေးလျှင် တိုက်ခိုက်ရေးကို များစွာဂရုမမူဘဲ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါနှင့် မီးညှိ၍ သောက်တန်သောက် သို့မဟုတ် စိတ်အေးအေးပက်လက်လှန်၍ တခြားသို့ စိတ်ကူးနေရန်၊ ရန်သူကို နည်းနည်းမှ အရေးမစိုက်မတုန်လှုပ်ရန်၊ ဣန္ဒြေမပျက် သဘောထားကြရန် တိုက်ပွဲဝင်ဖူးသူ ကိုယ်တွေ့သမားကြီးများပီပီကြိုတင်၍ မှာကြားထားလေသည်။

ရဲဘော်တွေအားလုံး ခရီးရှည်ချီတက်ရေးကြောင့် စိတ်စောကာ မအိပ်နိုင်ကြချေ။

အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်က အိပ်သည်ထားဦး၊ အရေးပေါ်ဗဟိရ ပြင်ဆင်စရာကလေးများက ကြားညှပ်၍ ပေါ်လာခြင်းကြောင့် မအိပ်တမ်းထကာ ပြင်ဆင်စီစဉ်ရပြန်လေသည်။ တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး၌ တရုန်းရုန်း ဆူညံနေလေသည်။ လူတွေ ဆူညံနေသလောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအတွက် ရေနွေးအိုးကြီးမှာလည်း တစ်ဒယ်ပြီးတစ်ဒယ် ပြောင်အောင်ခပ်၍ သောက်နေကြသည်။ ဂျပန်ဆရာကြီးတွေမှာလည်း ချွေးတလုံးလုံးနှင့် လမ်းပန်းခရီး ပြင်ဆင်စီစဉ်မှုများကို မြေပုံကြီးတွေဘေးချပြီး အသေးစိတ်တိုင်ပင်နေကြလေသည်။ တစ်ချီတစ်ချီတွင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လာရောက်ခေါ်ငင်ပြီး အကူအညီတောင်းလျက် ဂျပန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ခိုင်းလေသည်။

ဘယ်ခရီး ဘယ်ရေမျိုးရှိသည့် ဘယ်စခန်းတွင် တပ်သားများကို ရေ ဘယ်နှပိုင့်သာ သောက်စေရမည်၊ တစ်နာရီ ဘယ်နှမိုင်နှုန်း ချီသင့်သည် စသည့် အသေးစိတ်ချီတက်ရေး စည်းမျဉ်းများကို ဂျပန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ပြန်ရန် ကူညီနေရလေသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ချီတက်ရေး ခရီးစဉ်ကို ဤမျှလောက် အသေးစိတ်စီစဉ်နေသည်ကို ဗာရာဏသီချဲ့လွန်း သည် အထင်ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးတစ်ဦးကို ထိုအရေးကိစ္စ အတွက် ဤမျှလောက် အသေးစိတ်စီစဉ်ရန် လိုရသလားဟု မေးလိုက်မိပါ သည်။

ဆရာကြီးကလည်း စိတ်ပါလက်ပါနှင့် စစ်ရေးစစ်ရာဆိုသည်မှာ မူလ အောက်ခြေကစ၍ အသေးစိတ်ပိုင်နိုင်စွာ စီစဉ်ချက်ရှိမှသာ စိတ်ချရကြောင်း၊ နာရီစက်အားလုံးကိုပင် ထိခိုက်ပျက်စီးစေနိုင်သကဲ့သို့ စစ်အခြေခံသဘော တရားမှာလည်း စီစဉ်မှုအပိုင်းတစ်ခုခု ဟန်မကျ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးခဲ့လျှင် အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပျက်စီးစေရာ ကြောက်စရာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစေနိုင်ကြောင်းကိုပါ နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။ Military Planing အကြောင်း၊ စစ်ရေးစစ်တာ အသေးစိတ်စီစဉ်မှု အကြောင်း အရာများနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြပါတော့ ၏။

ကြက်အိပ် ကြက်နိုးနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ တစ်မှေးနှစ်မှေး အိပ်စက် ခဲ့ရလေသည်။ အိပ်နေရင်း မှေးရင်းတွင် ဆရာကလေးလုပ်သူများက စစ် ကျောင်းသားတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အမည်ကိုခေါ်သံ၊ စစ်ဖိနပ်သံများက ကြားဝင်ကာ အိပ်ရေးပျက်အောင် နှောင့်ယှက်လိုက်ပါသေး၏။ မျက်ခွံက လေးလာသလောက် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တစ်သိုက်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် အိပ်မောကျခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

မှုန်တိမှုန်ဝါး အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်အောက်ဝယ် ခရီးရှည် ချီတက်ရေး တပ်ဖွဲ့အားလုံး တန်းစီလျက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေတော့၏။ စက် ကိရိယာ ဝန်စည်စလယ် စစ်လက်နက်အားလုံးမှာလည်း ရဲဘော်တိုင်း၌ ပခုံးကျောပြင်များပေါ်တွင် အစီအရီနေရာယူထားပြီး ဖြစ်တော့သည်။ လက် နက်ကိရိယာ အစုံအလင်ဟု ဆိုရစေကာမူ စွဲကိုင်ထားသောလက်နက်များမှာ

တောင့်တင်းစုံလင်နေသလောက် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကျောင်းသားများအဖို့ စိတ်မကျေနပ်စရာ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတစ်ခုကို သတိပြုမိခဲ့လေသည်။ ထိုချွတ်ယွင်းချက်ကား ရန်သူနယ်မြေ ပြောက်ကျားတို့၏ အခြေခံစခန်းဆီသို့ တိုက်ကင်းသဘောမျိုးလှည့်ရမည့် လက်တွေ့သင်ခန်းစာယူကြရမည့် ကျွန်တော်တို့စစ်ကျောင်းသားများအဖို့ တစ်ယောက်လျှင် ယမ်းတောင့်ဆယ့်ငါးတောင့်ကျသာ ထုတ်ပေးထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် မကျေနပ်ဖြင့် ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဆရာကလေးလုပ်သူကို လှမ်းကာ

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကလေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ယမ်းတောင့် နောက်ထပ် ထုတ်ပေးတော့ဘူးလား၊ ဆယ့်ငါးတောင့်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဆရာကလေး အီမာမူရာက ဗိုလ်မင်းခေါင်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၍

“ယမ်းတောင့် ဆယ့်ငါးတောင့်ဆိုရင် များနေပြီကွ၊ တို့ကျောင်းတုန်းက ဆယ်တောင့်ပဲရတယ်၊ ယမ်းတောင့်ကုန်ရင် မင်းရဲ့အကောင်းဆုံးလက်နက် ရှိသေးတာကောကွ၊ မေ့နေပြီလား၊ လုံစွပ်လေ”

“လိုလိုမည်မည် ပိုပြီး ယမ်းတောင့်ထုတ်ပေးထားဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ အရေးကြီးရင် အလွယ်တကူ ရအောင်လို့ပါပဲ၊ ဆရာကြီးတွေက ထုတ်ပေးရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားလို့လားဗျ” ဟု ဗိုလ်မင်းခေါင်က စကားကြောရှည်၍ မေးလိုက်သည်မှ

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ရိုင်ဖယ်ကိုင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ယမ်းတောင့်ဆယ့်ငါးတောင့်၊ စက်သေနတ်ကိုင်ကျောင်းသားကို မီးကတ်နှစ်ကတ် အပြင် ပိုမပေးရဘူးလို့ တိတိကျကျ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ အရေးကြီးလို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရင် တို့က ရေတပ်ဌာနချုပ်ကို ကြိုတင်ပြီး အစီအစဉ် လုပ်ထားခဲ့လို့ သေနတ်သံတွေကြားရင် တို့နောက်ပိုင်းက တပ်ကူတွေ လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ အေး ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးပါနဲ့၊ ငါ့သဘောမှာ ဆိုရင် မင်းတို့ကို လုံစွပ်နဲ့ ရိုင်ဖယ်သာပေးပြီး ယမ်းတောင့်မပါ ဗလာချီတက်ခိုင်းချင်တာပဲ။ တရုတ်တွေကို နည်းနည်းမှ စိုးရိမ်စရာအချက်မရှိပါဘူးကွာ၊ ကြောက်ပြေးတွေပါ၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်” ဟု များစွာအရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ယမ်းတောင့်အားနည်းနေသည့်အရေးကို

ဖြေရှင်းနှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သိသရွေ့ တပ်ဖွဲ့လက်နက်တိုက် ဌာ ရိုင်ဖယ်ယမ်းတောင့်များမှာ ထောင်လိုက်ချီ၍ သေတ္တာကြီးငယ်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေအောင် ရှိနေသည့်အချက်ပင်။ ကတ်သီးကတ်သတ်လုပ်ရသလား သို့မဟုတ် သတ္တိစမ်းလိုသလားဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား တမင်တကာ ယမ်းတောင့်အင်အား နည်းနည်းပေးထားချက်ကို စဉ်းစားစရာ ဖြစ်စေတော့သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ကာဝါရှိမား၏ ခံ့ညားရဲရင့်သည့် မျက်နှာကြီးနှင့် အတူ “အားလုံး တပ်တွေ သတင်းပို့ကြ” ဟူသော အမိန့်သံကြီးကြောင့် ချက်ချင်းပင် တစ်စက္ကန့်အတွင်း တန်းစီနေသောတပ်ဖွဲ့များမှာ ဖျတ်ခနဲ အသက်ဝင်၍လာတော့သည်။ ဆရာကြီးလုပ်သူများက တပ်ခွဲများကို သတိ အနေဖြင့်နေရန် စစ်မိန့်သံပေး အလေးပြုရန်ညာကြည့်ဟူသော မြေတုန်ခမန်း စစ်မိန့်သံမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဟည်းတက်သွားကြလေသည်။

စစ်သွေးစစ်မာန်ပါပါနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးကလည်း အလေးပြုခံပြီး နောက် ချီတက်ရေးတပ်ဖွဲ့များအား ခရီးဝေးချီတက်ရမည့်အကြောင်း အမိန့် ပေးလျက် တပ်ခွဲလိုက် တာဝန်အသီးသီး ခွဲချခန့်အပ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်နှစ်တပ်ခွဲမှာ ခရီးဝေးချီတက်ရေးအဖွဲ့၏ ရှေ့ပြေးကင်း တပ်ခွဲအဖြစ်နှင့် တာဝန်ယူရန် ညွှန်ကြားချက်အမိန့်ကို ရရှိလေတော့သည်။ တပ်ခွဲသုံးအနက် ကျွန်တော်တို့ပါဝင်သော အမှတ်နှစ်တပ်ခွဲပင်လျှင် ရှေ့ပြေး ကင်းတပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်စေခြင်းသည် မသက်သာလှပါ။ ထိုအရေး ထက် ကျွန်တော့်အား ရှေ့ပြေးတိုက်ကင်းထောက် တပ်စိတ်မှူးတာဝန် ဟူသော သီးခြားအမိန့်မှာလည်း ပိုမို၍ ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးပြူးသွားစေ ပါသည်။ ရှေ့ပြေးကင်း၏တာဝန်များမှာလည်း မခေလှချေ။ တစ်တပ်လုံး၏ နား၊ တစ်တပ်လုံး၏ မျက်စိနှင့် ခြေလက်များအဖြစ်နှင့်သာ ရှေ့ပြေးကင်းက တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပေမည်။ ရန်သူနှင့်အရင်တွေ့ရန်မှာလည်း ရှေ့ပြေးကင်း တပ်စိတ်အတွက် မလွဲဒဏ်ခံသေချာလှသော အချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်တော့ ၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးဝေးကလည်း ချီတက်ရပေဦးမည်ထက် ရှေ့ပြေးကင်း တပ်စိတ်၊ ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲအဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အမှတ်နှစ်တပ်ခွဲချီတက်ရေး မှာ နံနက်လင်းတော့မည့် နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ အင်အားလှုပ်ရှားမှု ပိုမို

များပြားစေတော့၏။ စိတ်ကိုလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် တက်ကြွမြူးထူး စေတော့၏။ တစ်ကြောင်းအားဖြင့်လည်း တာဝန်ယူရန် သတိပိုမိုရှိစေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှဓားလွယ်၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ မှန်ပြောင်း၊ ရေဘူး၊ လွယ်အိတ်၊ နောက်ပိုးအိတ် အစုံအလင်နှင့် ဂျပန်ဆရာကြီးနှစ်ဦး၊ ဂျပန်ဆရာကလေး သုံးဦးနှင့် ကင်းတပ်စိတ်တာဝန်ခံရဲဘော်တို့က ခေါင်းဆောင်၍ တပ်စခန်း ချရာ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ စတင်၍ ချီတက်ကြရလေသည်။

အချိန်ကား နံနက်ငါးနာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ် အလိုခန့်ပင်။ ကျွန်တော်၏ကင်းတပ်စိတ်၌ ကင်းရဲဘော်ခြောက်ယောက်တွင် မြန်မာရဲဘော် သုံးယောက်နှင့် ဂျပန်ရဲဘော်သုံးယောက်၊ ရိုင်ဖယ်နှင့် စက်သေနတ်ကလေး တစ်လက်တို့ကို ကိုင်ဆောင်ဖွဲ့စည်းထား၏။ ရှေ့ပြေးကင်းတပ်စိတ်ကလေး ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အလွန်လန်းဆန်းသလောက် အအေးဓာတ်ကလေးကိုပါ အပို လက် ဆောင်အဖြစ် ယူဆောင်ခဲ့သော နံနက်အရုဏ်ဦး၏ လေနုအေးကလေး ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြေးကင်းတပ်စိတ်အား စတင်၍ ခရီးဦးကြိုဆို ပြုနေသယောင်ပင်။ တန်းဆင်းချိန်မရောက်သေး၍ ပင်ရိပ်မြဲ၌ ကွေးနေအောင် အိပ်ငိုက်နေသော ငှက်များမှာလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံများနှင့် စက်ကိရိယာတို့၏ တချွင်ချွင်လှုပ်ရှားသည့် အသံများကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အိပ်တန်းထက်မှ ကသောကမျော ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေရလေသည်။ တစ်ချီတွင် တောချုံများထဲမှ သားကောင်များ အလန့်တကြား တိုးဝှေ့ပြေးလွှားသံများမှာ ကျွန်တော်တို့အား ရုတ်တရက်မို့ ရန်သူများလားဟူသော အထင်ရှိစေသည်ကြောင့် လှံစွပ်တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ ရှေ့သို့ ချီတက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

ချီတက်နေကြရသည့် လမ်းကလေးကား ဟိုင်နန်ကျွန်း၊ တရုတ်လယ် သမားများ၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖောက်လုပ်သွားလာနေကြသည့် လှည်းလမ်းကြောင်းကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ ရွာဟူ၍ အစအနပင်မတွေ့ရ၊ ကြက်တွန်သံလည်း မကြားရသေးချေ။ ဂျပန်ဆရာကြီးများအဖို့၌ ဣန္ဒြေရရ နံနက်ခင်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သဖြင့် များစွာဂရုစိုက်ပုံ

မရပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြေးကင်းတပ်စိတ်နောက် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာ တွင် ကျွန်တော်တို့၏ နာမည်ကျော်ဒိုင်းနီဟန်အမည်ရှိ အမှတ်နှစ်တပ်ဖွဲ့ အသီးသီး စည်းကမ်းတကျ ချီတက်လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ စစ်စည်းကမ်း သေဝပ်စွာ ချီတက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ နံနက်အရုဏ်ဦးကြောင့် တိတ်ဆိတ်မှုကို မဖောက်ပြားစေလိုသည့် ဆန္ဒကြောင့်ပေလား မသိရ၊ မည်သူ မျှ စကားကျယ်ကျယ်မပြောဆိုဘဲ လှည်းလမ်းကလေးအတိုင်းသာ မျက်စိရှင် ရှင်နှင့် ရှေ့နောက်ဝဲယာကို ကြည့်ရှုကင်းထောက်ရင်း ချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။

* * *

နေရောင်စများက အရှေ့ဘက်တောင်တန်းပေါ်က ပြုတက်လာချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရေးရဲဘော်အားလုံး၊ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးတွေအားလုံး ချွေးတွေရွဲရွဲစိုနေကုန်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ခါးပတ်ကြား၌ညှပ်ထားသည့် မျက်နှာ သုတ်ပဝါ ပေါက်စကလေးများဖြင့်သုတ်ကာ နေရောင်ခြည်ကလေးများကို ညွတ်နူးလေးစားလိုက်ကြပါသည်။

ရွာဟူ၍ လူနေအိမ်ခြေ ရာခြေဟူ၍ မတွေ့ရသေး။ ခရီးကား ရှစ်မိုင် ကျော်ကျော်လောက် ပေါက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။ ခွေးပြစ်တောတန်းအစား လယ်ကွက်ယာကွက်ကလေးများကို စတင်၍ တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်တော် တို့၏ ခရီးရှည်ချီတက်၍ တိုက်ကင်းလှည့်လည်ခြင်းမှာ ဒေသန္တရဗဟုသုတ ရှာဖွေရန် လမ်းလျှောက်နေခြင်းနှင့်သာတူနေ၊ ပေါ်လွင်နေသည်။ အကြောင်း ကား ရန်သူတို့၏ အရိပ်လက္ခဏာတစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှု မတွေ့ရ သောကြောင့်တည်း။

လှည်းလမ်းကလေး ခပ်ရေးရေးအတိုင်း ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က ဦးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့သည့်နောက်မှ တပ်ဖွဲ့အားလုံးက စည်းကမ်းတကျ ချီတက် ခဲ့ကြသည်။ ဖြုန်းခနဲဆို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ ကျစ်ဆံမြီးဖွားဖွားနှင့် တရုတ် နှစ်ယောက်မှာ လှည်းလမ်းဆေးတစ်နေရာမှထ၍ နောက်သို့ တအားကုန် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးကလှမ်း၍ ဟိုင်နန်ကျွန်းဘာသာ နှင့် ခေါ်ပြီး မပြေးရန် လက်နှင့်ကာဆီးပြသနေလေသည်။ ဂျပန်ဆရာကလေး နှစ်ဦးကမူ ခါး၌ အသင့်ချိတ်ပါလာသည့် ဂျပန်ပစ္စည်းတိုကြီးများကို ဆွဲနုတ်

ကာ မောင်းတင်နေသည်တွင် ဆရာကြီးနှစ်ဦးက မလုပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် သည့်နောက်၌ ဆရာလေးနှစ်ယောက်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

ထွက်ပြေးနေသော တရုတ်နှစ်ယောက်မှာ အကျီအပြာရင့်များကို ဝတ် ထားလျက် ဘောင်းဘီအပွကြီး ညစ်ထေးထေးများနှင့် တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် တရုတ်လယ်သမားတွေဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ အလွန်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကျား ရိုင်းများကို တွေ့မြင်ရသည့်သူကဲ့သို့ မနားတမ်း၊ နောက်လှည့်မကြည့်တမ်း ပြေးလွှားနေလေသည်။ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးများမှာ ပြေးလွှားနေသည့်အရှိန် ကြောင့် စွန်လွှတ်ကစားရာ၌ လေထဲ၌ ပျံဝဲနေသော စွန်အမြီးရှည်ကြီး ပျံဝဲ နေပုံနှင့် တူလှပေသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က သဘောကျစွာနှင့် ရယ်မော ပြီး မှန်ပြောင်းအသီးသီးထုတ်၍ တရုတ်များပြေးရာဘက်နှင့် ဝဲယာရှိ ခပ်လှမ်း လှမ်းဒေသများသို့ ကင်းထောက်လေ့လာနေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြေးကင်းတပ်က ဆရာကြီးများ၏ အမိန့်အရ ချက် ချင်း နေရာကောင်းများ၌ ကင်းများချ၍ အဆင်သင့်နေရာယူပြီးနောက် တပ်မ ဆီသို့ တပ်ရပ်၍ ဖြန့်ထားရန် ဆက်သားတစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်သတင်းပို့ ခိုင်းလိုက်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာလေး” ဟု အမှတ်နှစ်တပ်ခွဲမှ ကျွန်တော်တို့ ဆရာလေးဖြစ်သူ တပ်ကြပ်ကြီး အီမာမူရကို လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ မျက်စိရှင်ရှင် အကင်းပါးပါးမျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့် ရင်း “ဒီကောင်နှစ်ကောင်ဟာ ရန်သူတွေရဲ့ကင်းထောက်တွေ ဖြစ်နေမလားပဲ၊ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်း ပြန်သတင်းမပို့နိုင်အောင် တို့နှစ်ယောက်က ပစ်သတ် မလို့ကွ” ဟု ဖြေလိုက်ပြီး ဆက်လက်၍

“တို့ တိုက်ပွဲတွေ ကြုံခဲ့ရတဲ့အခါတိုင်း ရှေ့ဆုံးက တရုတ်ကင်းထောက် တွေနဲ့ တွေ့တယ်၊ သူတို့ လွတ်ပြေးသွားပြီး မကြာပါဘူး တရုတ်တွေနဲ့ တို့ တိုက်ကြရတာပဲ၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဆရာကြီးတွေက ခြေလွန်လက်လွန် မဖြစ်စေချင်ဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဆရာလေးရယ် ဒီအနားမှာ တရုတ်ကျေးရွာတွေ ရှိနေပြီပေါ့ နော်” ဟု ဗိုလ်လင်းယုန်က ကြားဝင်၍ မေးမြန်းသည်ကြောင့်

“ဟာ ဒီကောင်တွေ မကောင်းဘူးကွ၊ ဒီအနားမှာ သူတို့ရွာတွေအများ

ကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်စစ်တပ်ချီတက်လာရင် တစ်ယောက်မှ အတွေ့မခံဘူး။ တရုတ်ရွာသားနဲ့ တရုတ်ပြောက်ကျား အတူတူပဲ၊ ခွဲခြားလို့ မရဘူး။ နေ့လယ်လုပ်၊ ညကျရင် သေနတ်ကိုင်ပြီး ဂျပန်တပ်တွေ လာတိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တို့ဂျပန်တပ်တွေက တွေ့တဲ့လယ်သမားတွေအားလုံးကို ကျကျနန အရေးယူစစ်ဆေးရတယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ အယုံမပေးရဲဘူး” ဟု ဆရာလေးအီမူရက အခြေအနေများကို ရှင်းပြနေပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ကိုနိုစုက မောင်းတင်ထားသော ဂျပန်မော်တာပစ္စတိုကြီးကို သော့ပိတ်လိုက်ပြီး “ရှေ့အားလုံး သတိနဲ့တက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကြားရဲ့လား၊ ဟိုအကောင်နှစ်ကောင်ရဲ့ အရိပ်အခြည်ဟာ စိတ်မချရဘူး၊ လမ်းဆုံလမ်းကူးကို ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ စပြီးပစ်လိုက်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ချောင်ကောင်းကောင်းက စက်သေနတ်နဲ့ ချောင်းပစ်မလား၊ တစ်ခုခုကို သတိပြုရမယ်”

“ကိုင်း၊ ရှေ့တက်ကြရအောင်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သုံးလှမ်းကွာချဲပြီးတက်”

ဆရာကြီးတွေမှာ မှန်ပြောင်းများကို လက်မှကိုင်၍ ရှေ့ဆုံးမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကာ ချီတက်နေလေပြီ။ လယ်ကွင်းများကို ကောင်းစွာ မြင်ရလျက် မြင်ကွင်းအဖို့ တော်တော်ကြီး ရှင်းနေတော့၏။ လှည်းလမ်းကလေးကလည်း ပိုမို၍ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လာရသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့၏ ဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက် ကိုက်လေးရာအတွင်း၌ လယ်တဲစုကလေးများကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးက ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးတက်ပြီးနောက် တောင်ကမူအကွယ်၌ အသာဝပ်ချလိုက်ပြီး ရွာအခြေအနေကို မှန်ပြောင်းများအသုံးပြုကာ ကင်းထောက်နေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များကို ဝဲယာတပ်ဖြန့်ထားစေလျက် “ထိုင်လျက် အသင့်ပြင်” နေဟန်မျိုးနှင့် တိုက်ပွဲစတင်တော့မည့်ပုံအတိုင်း နေရာအသင့်ယူထားစေ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် လေ့လာကင်းထောက်နေသော ဆရာကြီးများက ကျေနပ်ပုံရမှ ဝပ်နေရာမှထ၍ ရှေ့သို့တက်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးပြီး သူတို့ရှေ့က နှင်နှင့်တော့၏။ ထိုအချိန်တွင် တပ်ခွဲအသီးသီး၌ ဆရာလေးများ အဆင်သင့်ကွပ်ကဲလျက် အရေးကြုံခဲ့လျှင် အုပ်ချုပ်၍ တိုက်ခိုက်ကြရန် အဆင်သင့်

ရှိနေကြလေသည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသော တရုတ် တဲကလေးများ၌ကား ပြေးသူပြေးလွှားသူလွှားနှင့် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်နေ သော တရုတ်တစ်သိုက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရာဘက် သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်၊ အချင်းချင်း ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ပြောဆိုလိုက်နှင့် တရုတ်အထီးတွေ အရေးကြီးနေသလောက် ကလေးနှင့် တရုတ်မများမှာ ဆွဲမိဆွဲရာ အထုပ်အပိုးကလေးများနှင့် ကြောက်လန့်တကြား လမ်းဘက်သို့ ပြေးလွှားနေနှင့်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ ရန်သူအစား ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်လန့်ကာ ပြေးလွှားပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေသည့် တရုတ်လယ်သမားများကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းတော့ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့ရွာဘက်သို့ ခြေဦး မလှည့်ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ချီတက်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ ဒုက္ခသည်များကို လုံးဝဂရုစိုက်မည့်အမှုအရာ လုံးဝမပြုသည့်အခါ၌ တရုတ် လယ်သမားများမှာ အနည်းငယ် စိတ်ချဟန်နှင့် မပြေးတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ကို ဝိုင်းကာ ရပ်လျက်ကြည့်နေကြသည်။ ဆရာကြီးများကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လက်ငှေ့ယမ်းကာ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကာ ရှေ့သို့ချီတက်နေ တော့သည်။ ထိုမှသာ တရုတ်အချင်းချင်း ရယ်မောပြောဆိုပြီး ကိုယ့်နေမြဲ လယ်တဲကလေးများဆီသို့ ပြန်၍ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရာလမ်းဘက်သို့ လက်ဦးပြေးနှင့်သော တရုတ်များ၏ အရိပ်အယောင် ကိုမူကား မတွေ့ရသေးချေ။ ရှေ့၌ရှိမည့် ကျေးရွာများသို့ ဂျပန်တပ်တစ်တပ် ချီတက်လာသည့်သတင်းကို ကြိုတင်၍ သတင်းပို့နှင့်ကြမည်မှာ သေချာ လှပေ၏။

ဆရာလေးလုပ်သူ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြေး ကင်းအဖွဲ့သို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး “တရုတ်တွေကို စိတ်မချနဲ့ဦးနော်၊ နည်း နည်းမှ မကောင်းတဲ့အကောင်တွေ၊ ဒါဟာ တို့ကို အယုံသွင်းတာ၊ ပရိယာယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ” ဟူ၍ သတိလာပေးဖြစ်တော့၏။

ပေါင်လယ်လောက်ရှည်လျားသည့် ဝင်းဝါနေသော စပါးပင်များကား ချီတက်လာသော လှည်းလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်း နေပါသည်။ အချို့အကွက်များ၌ နှမ်းပင်များ၊ ပိုးစာပင်များကို စတင်စိုက်ပျိုး

ထားကြောင်း မြင်ရလေသည်။ လယ်ကန်သင်းရိုးကလေးများမှာလည်း ခပ်သေးသေးနှင့်ပင် လယ်တစ်ကွက်ဆီသို့ ခြားနားထားလျက်ရှိလေသည်။ မြေဩဇာနှင့် သစ်ပင်ပေါက်ရောက်ပုံ၊ ပျိုးပင်များ၏ အခြေအနေကို လေ့လာ ရခြင်းအားဖြင့် မြန်မာပြည်လောက် မြေဩဇာမကောင်းလှကြောင်းကို သိရ လေသည်။ မြေရိုင်းများကို “အဖြစ်” လယ်လုပ်ခုတ်ထွင်၍ လုပ်ကိုင်ထား ကြောင်းကို စဉ်းစားမိပါသည်။

ရှေ့သို့ သုံးမိုင်ခန့်ရောက်အောင် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ခရီးဝေး ချီတက်ရေးတပ်ဖွဲ့ကြီးက အောင်မြင်စွာ ချီတက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ရတနာသုံးပါး ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် တို့ချီတက်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စုနှင့် လယ် သမားတို့၏ တဲစုကလေးများကို တွေ့ရလျက် တရုတ်လယ်သမားများမှာ လက်ဦးဆုံးတွေ့ရသည့် ရွာကလို ကသုတ်ကရက် မနိုင်တော့ချေ။ သူ့အလုပ် သူလုပ်လျက် ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်စရာလူတန်းစားထဲ၌ မထည့်သွင်း ကြောင်း ထင်ရှားလာစေတော့သည်။ လှည်းလမ်းဆုံတစ်နေရာအနီးသို့ ဆိုက် ရောက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကို လယ်သမားတစ်စုက အသင့်စောင့် ကာ ဝိုင်းအုံ့လျက်ရှိကြောင်း ကြိုတင်၍ တွေ့ရသည့်အတွက် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ တပ်များဆီသို့ အသီးသီးလှမ်းကာ သတင်းပို့လိုက်ရလေသည်။

အင်္ကျီချွတ်နှင့် ကျစ်ဆံမြီးဖွားဖွား၊ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် တရုတ် လယ်သမားများနှင့် တရုတ်ကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့နောက်ကွယ် မှ စိုးရိမ်ခြင်း၊ စူးစမ်းစုံစမ်းခြင်း စသည့် အဓိပ္ပာယ်အပြည့် မျက်နှာများဖြင့် ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုး ချောင်းကြည့်နေသော တရုတ်မကလေးများကိုပါ မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့မိလေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်သိုက်မှာ အားလုံး သန်သန်မာမာယောက်ျားတွေ ဖြစ်ရုံမက မသတ္တဝါနှင့် နှစ်ရှည်လများခွဲကာ တောကြီးမျက်မည်း၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည့်အလျောက် မိန်းမဟူသောအသံနှင့် ရုပ်ရည်ကို မမြင်ဖူး မတွေ့ခဲ့ဖူးသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ မိန်းမရုပ်ပုံပါသော ဂျပန်မဂ္ဂဇင်းများ၌သာ တွေ့မြင်ကြည့်ရှုလျက် မ လောကကြီးနှင့် အဆက် ပြတ်ကာ နေခဲ့ရသည်မှာ လပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် တရုတ်မ ကလေး၊ သို့မဟုတ် ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ သမီးပျိုကလေးများကို မြန်းမြန်းခိုင်းခိုင်း

တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာ ခံစားစရာဖြစ်စေပါသည်။

အသားဝါဖြူဖြူ ပါးမို့ကလေးများ၌ သွေးကြောကလေးများသန်းကာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းလှသော တရုတ်မကလေးများ၏ ရှေ့၌ ဖြတ်သန်းကာ ချီတက်ခဲ့ရသည့် အလုပ်မျိုးသည် အတော်ကလေး ရယ်စရာ ကောင်းသလို ဖြစ်စေတော့၏။ ရဲဘော်တွေ၏ မျက်စိများသည် တရုတ်မ ကလေးတွေဆီသို့ “အားလုံးစု၍ကြည့်” ဟု အမိန့်မပေးရဘဲ အလိုအလျောက် စုပြုံရောက်ရှိနေသောကြောင့် ခေါ်တောကျနေသည်ဟု ဘွင်းဘွင်းဝန်ခံရပေ မည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် မဟုတ်သေးပါ။ ဂျပန်ဆရာကြီး ဆရာလေးတို့ လည်း သူ့ထက်ငါ ယှဉ်ပြိုင်ကာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေခဲ့သည့် မ သတ္တဝါများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပရိယာယ်မသုံးဘဲ ကြည့်နေကြသည်။ ဆရာကြီးအချင်းချင်းလည်း ဂျပန်လို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်း၍နောက်ပြောင် ပြောဆိုသည်ကို ကြားမိပါသေး၏။

လယ်သမားများထဲမှ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှုတ်ခမ်း မွေးဖြူဖြူနှင့်ထူထူ အသက်ကြီးရင့်သော တရုတ်အဘိုးကြီးများက ဦးဆောင် ၍ ကျွန်တော်တို့အား တရုတ်ဘာသာဖြင့် ကွီကွီကွကွ နှုတ်ဆက်ကာ ရယ် ရယ်မောမောနှင့် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကြသေး၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြန်၍နှုတ်ဆက်လျက် မျက်စိရှင်ရှင်ထားပြီး ချီတက်ခဲ့လေ သည်။ ရန်သူနှင့် အဝေးကတွေ့သည်ထက် အနီးရောက်မှကပ်၍ လက်ပစ်ဗုံး နှင့် ထုထည့်လိုက်မည့် တရုတ်ပြောက်ကျား၏ အန္တရာယ်ကိုကြိုတင်၍ ဆရာလေးများက သတိပေးထားသောကြောင့်တည်း။

နေ့ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိတွင် တရုတ်ရွာကြီးတစ်ရွာ၏အနီး အရိပ် ကောင်းသလောက် တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးတွေနှင့် နေရာထိုင်ခင်းသာ ယာသော စခန်းတစ်ခု၌ တပ်ဖွဲ့ကြီးရပ်နား၍ နံနက်စာစားကြရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ နံနက်စာစားကြရန်ဟူသော စကားမှာ မြန်ဆန်လွန်း လှချေ၏။ တပ်ဖွဲ့ကြီးရပ်နား၍ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ကင်းများကို အလျှိုလျှိုချထား နေရာယူရလေသည်။ ထို့နောက် ငါးယောက် တစ်ဖွဲ့ တိုက်ကင်းငယ်များကို ဂျပန်ဆရာကလေးတစ်ယောက်စီ ကွပ်ကဲပြီး တပ်စခန်းချရာနှင့် တစ်မိုင်ပတ်လည်တစ်လျှောက် လေးစိတ်ဖွဲ့စည်းပြီး အရပ်

လေးမျက်နှာသို့ တိုက်ကင်းထောက် စေလွှတ်စုံစမ်းစေသည်။ ကျန်သည့် စခန်းရှိ ရဲဘော်များက နေရာကောင်းများ၌ စက်သေနတ်ကြီးများကို ဆင်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ စိန်ပြောင်းများကို နေရာယူပြီး ကတုတ်ကျင်းများကို အမြန်ဆုံး ဆောက်လုပ်စေသည်။ မောမောပန်းပန်းနှင့် ခရီးရှည်ချီတက်လာပြီးနောက် အနားယူရန် စခန်းချရာ၌ ယခုကဲ့သို့တစ်ဆက်တည်းကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်များ လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ မသက်သာလှပါ။

နာရီဝက်အတွင်း တိုက်ကင်းအဖွဲ့များက အသီးသီးပြန်ရောက်လာပြီး တွေ့ခဲ့ရသည့် ဒေသ၊ လူမျိုး၊ လှုပ်ရှားမှု၊ လမ်းပန်းအခြေအနေကို သတင်းပို့အစီရင်ခံလေသည်။ ရွာကြီး၏ထိပ်၌ ကောင်းမွန်သော ရေတွင်းတစ်တွင်းကို လှမ်း၍ မြင်ရလေသည်။ ဂျပန်ဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆရာလေးနှစ်ဦး၊ ရဲဘော်လေးယောက်တို့ကို ရေတွင်းဆီသို့စေလွှတ်၍ အခြေအနေကို စုံစမ်းလေ့လာခိုင်းတော့သည်။ ရွာတွင်းမှ တရုတ်များက စုပြုံ၍ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာဘက်သို့ လာမည်အလုပ်တွင် ရေတွင်းဘက်သို့ ခရီးထွက်သွားသော ဂျပန်ဆရာများက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မလာရန်တားမြစ်ပြီး တရုတ်ရွာသူကြီးတစ်သိုက်ကို ခေါ်ယူ၍ ရေတွင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းနေကြလေသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီမှ နေ့တစ်နာရီတိတိ ရပ်နား၍ နံနက်စာ စားသောက်ကြလျက် ကျွန်တော်တို့တပ် အနားယူခဲ့ကြသည်။

ယခုမှပင် နောက်ကျောပြင်မှ နောက်ပိုးအိတ်ကြီးများ ဒဏ်ချက်ကြောင့် ကိုက်သလို နာသလိုလို ရှိလာတော့သည်။ သောက်ရေအတွက် တရုတ်ရွာသားများကို လက်ဦးဆုံး ရေသောက်ခိုင်းပြီးမှ အဆိပ်အတောက်မရှိပုံရသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့အားလုံးကို ရေနောက်ထပ် ဖြည့်ထမ်းခိုင်းလေသည်။ ကျွန်တော်တို့နေရာယူ စခန်းချရာဘက်သို့ တရုတ်များကို လာရောက်ခြင်း မရှိစေချက်မှာ ကျွန်တော်တို့ စက်သေနတ်ကြီး၊ စက်သေနတ်ကလေးများ၊ စိန်ပြောင်းကြီးများ၏ နေရာယူ စခန်းချထားပုံကိုလာရောက်၍ သူလျှိုလုပ်ခြင်း၊ ကင်းထောက်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်သလောက် အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော ခေတ္တတပ်စခန်း၌ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှ တာဝန်ကျရောက်သူ ကင်းရဲဘော်

များမှအပ မြေကြီးပေါ်၌ပင် နောက်ပိုးအိတ်များကိုမှီကာ အိပ်စက်အနားယူ လျက်ရှိကြသည်။ အချို့ရဲဘော်များကလည်း လမ်းတွင် မြင်ရုံကလေးသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် တရုတ်မကလေးများအကြောင်း ပြန်၍ တသောသော စားမြုံ့ပြန်ကာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ လေပန်းနေကြသည်။ မှေးလည်းမှေးနိုင်၊ လေ ပန်း ပန်းနိုင်ကြပါပေသည်။ အကြောင်းမှာ တပ်စခန်းမှ ချက်ပြုတ်ယူခဲ့သော နံနက်စာများကို ဟန်းဂိုးခေါ် ဂျပန်ဒန်ချိုင့်များမှ အသီးသီးဖွင့်၍ နံနက်စာကို အလွန်ဆာလောင်စွာဖြင့် အဝတုတ်ထား၊ သိပ်ထားကြသောကြောင့်တည်း။ ပေါက်ကျိုင်းဇာတ်ထဲက ကျီးဖိုနှင့်ကျီးမပြောသလို “နံနက်စာတော့ စားပြီး ပါပြီ၊ ညစာအတွက် ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟူသော ပြဿနာ ပေါ်ထွက်နေပါသည်။ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပြီးသား မရှိပေမင့် ကျွန်တော်တို့၏ ကျောပိုးအိတ်များ ထဲ၌ ဆန်စလွယ်နှင့် ကမာဘူးများက ညစာအတွက် အဖြေပေးလိမ့်မည်ဟု နားလည်ထားပါသည်။

နံနက်ခင်းက တရုတ်ရွာသားတွေကို ဂျပန်ဆရာကြီးနှစ်ယောက်က ဘာတွေပြောထားနှင့်သည် မသိရအောင် တရုတ်ရွာသားတွေ ကျွန်တော်တို့ ရှိရာဘက်သို့ပင် ခေါင်းပြုကာ မကြည့်လာတော့ချေ။ မိန်းမနှင့် ပြတ်လပ်ခဲ့ ၍ မသတ္တဝါကို ကြည့်လိုစေထက်သန်ခဲ့သော မြန်မာ ဂျပန် ကျောင်းသားများ နှင့် ဆရာကလေးတွေအဖို့ အတော်ကလေး ကိုးရိုးကားရား နိုင်စေတော့ သည်။ တရုတ်ရွာကြီးက တရုတ်မကလေးတွေ ထားစေဦးတော့၊ မုတ်ဆိတ် ဖြူဖြူနှင့် တရုတ်အဘိုးကြီးတွေကိုပင် မြင်ခွင့်တွေ့ခွင့် မရတော့ချေ။

“ကေး ဂျင်ဘိ” ဂျပန်ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ခရီးဆက်ထွက်ရန် ပြင်ကြ ဆင်ကြဟူသော အမိန့်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည့်နောက်ပိုင်း၌ တပ်စခန်း တစ်ဝိုက် စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသက်ဝင်လာ တော့သည်။

တပ်ခွဲအသီးသီးကို ထုံးစံအတိုင်း လူစစ်အမှတ်စဉ်ခေါ်လျက် ကင်း စောင့်များမှတစ်ပါး အသီးသီးတပ်ချင်းခွဲ၍ နေရာယူခိုင်းပြန်တော့သည်။ ရန်သူ၏ အရိပ်အခြည်တစ်ယောက်မှ မမြင်ရဘဲနှင့် ဤမျှလောက် ဂရု တစိုက် တကယ့် စစ်မြေပြင်ကြီးကဲ့သို့ ပြင်ဆင်နေရသည့်အရေးကို စိတ်ထဲ ၌ ကျိတ်ကာ ရယ်မောအပြစ်တင်မိပါသည်။ ဆရာလေးနော်ဆေးက ကျွန်တော်

တို့ နေရာယူနေရာသို့ လာရောက်၍ နေသားတကျ ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီးနောက် ကျေနပ်ချက်ချရင်းနှင့်

“ဒီတပ်ကို ရှေ့တက်တော့မယ်လို့ ပြင်ဆင်ပြီး အတန်းစီပြီးရင် ခါတိုင်း တို့တွေ့နေကျအတိုင်း၊ တိုက်နေကျထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် တရုတ်တွေ လာတိုက် ကြတာပဲ။ တစ်နေရာမှာ တပ်ချမယ်လုပ်တုန်း ပြင်တုန်းဆင်တုန်းအချိန်နဲ့ ကင်းတွေချဖို့ နေရာယူတဲ့အခါမှာရယ်၊ ပြီးတော့ တပ်ရှေ့တက်မလို့ စီစဉ်နေ တဲ့အခါမှာရယ် တရုတ်တွေက အလစ်ဝင်တိုက်နေကျ အခါကောင်းပဲ။ ဒါကြောင့် တို့က တပ်တွေရွှေ့မယ့်ပုံမျိုးလုပ်ပြီး ချက်ချင်း နေရာပြန်ယူခိုင်း ကြည့်ရတယ်ကွ”

တဟဲဟဲရယ်မော၍ တရုတ်များ၏ သေနင်္ဂီဗျူဟာနှင့် ပရိယာယ်တစ် ရပ်ကို ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလေသည်။

ဗိုလ်မိုးညိုက “ဆရာလေး၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်အထိ ရှေ့ကို ချီတက်ကြဦး မလဲ”

“အဝေးကြီးရောက်အောင် ချီတက်ရဦးမယ်၊ တို့ ဒီနေ့မနက်က ချီခဲ့ တာ၊ ဆယ့်ရှစ်မိုင်ကျော်ကျော်ကလေးပဲ ရောက်သေးတယ်၊ ညကို လမ်းမှာ အိပ်ဖို့များတယ်၊ အေးကွာ မင်းတို့ပျင်းစရာဆိုလည်း တကယ်ပျင်းစရာပဲ။ တရုတ်ကလေးတွေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါးမှ မတိုက်ရ၊ မပစ်ရတာ နာလှတယ်”

စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ဆရာနော်ဆေးက တရုတ်ရွာကြီးကိုကြည့် လျက် ပြောဆိုနေပါသည်။

နေရာယူနေရာမှ ဆရာလေးများက တပ်ခွဲလိုက် လူစစ်ပြီး တပ်ခွဲမှူး ဆရာကြီးတွေဆီ သတင်းပို့သည်။ တပ်ခွဲမှူးဆရာကြီးက ကျောင်းအုပ်ကြီး ကာဝါရိုးမားထံသို့ အားလုံးစုံညီကြောင်း၊ အသင့်ရှိကြောင်း သတင်းပို့ပြီး နောက် ရှေ့ချီတက်ရေးခရီးစဉ် စလေသည်။ ယခုအကြိမ်၌ အမှတ်တစ်တပ်ခွဲ (ဒိုင်အိပန်) က ရှေ့ပြေးကင်းတပ်တာဝန်ကို ကျွန်တော်တို့ဆီမှ ပြောင်းလွှဲ၍ ယူပြီး ရှေ့ဆုံးမှပင် စတင်ချီတက်နှင့်လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အမှတ်နှစ်တပ်ခွဲ၏ တာဝန်မှာ ခရီးရှည်ချီတက်ရေးအဖွဲ့ ၏ ဘယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံ ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့တာဝန်များကို ယူရလေ သည်။ ရှေ့ပြေးကင်းတာဝန်နှင့်စာလျှင် အနည်းငယ်သက်သာသည်ဟု ပြော

ရပေမည်။

ရှေ့ခရီးစဉ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မတွေ့ရဘဲ ချောမော
စွာဖြင့် တရုတ်ရွာများ၊ တောတန်းကလေးများကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်ခဲ့နိုင်လေ
သည်။ တရုတ်ရွာသားတွေမှာ ရွာစဉ်ရွာဆက်အတိုင်း သတင်းပို့ထားကြ
သည်ဟု တွေးဆရလောက်အောင် များစွာ ဣန္ဒြေမပျက်၊ မကြောက်ရွံ့ဘဲ
ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကို ထွက်ကြည့်နေကြသည်က များပါသည်။ ထွက်ပြေး
ခြင်း၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့၏တပ်ဦးက တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်
ဝင်ဖောက်ချီတက်ရမည့် နိမိတ်၏အခြေအနေနှင့် စတင်တွေ့နေရပါပြီ။ သို့ရာ
တွင် တောင်ကြားလမ်းနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့်ရောက်မှ ကျောင်းအုပ်ကြီးက
ဆရာကြီးများကို အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ချက်ချင်းပြောင်းပေးလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့၏တပ်ဖွဲ့ကို နှစ်ခုခွဲလိုက်ပြီးနောက် တောင်ကြားလမ်းကို မဝင်
တော့ဘဲ တောင်ကြားလမ်း၏ ဘယ်ဘက် ညာဘက် တောင်ခါးပန်းတစ်
လျှောက်ကို နင်း၍တက်စေသည်။ ရှေ့မှတပ်စုနှစ်စုက တောင်စွယ်နှုတ်ခမ်း
သို့ ဖြတ်၍တက်နေစဉ် နောက်မှ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များက စက်သေနတ်
ကြီး၊ စက်သေနတ်ကလေးများ၊ မော်တာများနှင့် အသင့်ချိန်၍ ရုတ်တရက်
ရန်သူပေါ်လာခဲ့လျှင် ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းရန် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေသည်။

တောင်ကြားလမ်းထိပ်၌ တပ်စွဲယူမိသော ကျွန်တော်တို့ တပ်စုနှစ်စု
ဆီမှ တက်ခဲ့၍ အလံပြာများကို ဝှေ့ယမ်းပြကာ ခေါ်ယူသည့်အခါတွင်
နောက်တပ်မကြီးဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲများက အပြင်းချီတက်လိုက်ပါ
သွားရလေသည်။ တောင်မှာ မြက်ထူထပ်သော ဆူးပင်ပုကလေးများဖြင့်ပြီး
သော ဒေသ ကုန်းမြင့်ကလေးဖြစ်နေ၍ ဖြတ်သန်းတက်ရောက်ရသည်မှာ
မလွယ်ကူပါ။ သို့ရာတွင် “အမြန်တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန်” ဟူသော အမိန့်
ကြောင့် ကျားကို ခလုတ်၊ သစ်ငုတ်ကို သင်ဖြူ၊ ဆူးကိုမွေ့ရာ၊ ပုံပမာသို့
ဆိုသော စာပုဒ်နှင့်အညီ အတင်းသာ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်နင်း၍ တောင်ထိပ်
သို့ အရောက်တက်ခဲ့ရလေသည်။ တောင်ထိပ်တွင် တပ်ချင်းပေါင်းမိသော
အခါတွင် ရှေ့တပ်စုနှစ်စုက တောင်အောက်သို့ဆင်းသက်နေစဉ် ကျွန်တော်
တို့က အပြန်အလှန် အကာအကွယ်ပေးရန် လက်နက်ဖြင့် တောင်အောက်

မြေပြင်တစ်လျှောက်ကို ချိန်၍ အသင့်စောင့်ပေးရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တောင်ကြားလမ်းတစ်ဖက် မြေပြန့်၌ တပ်ချင်းပေါင်းမိသည့်နောက်တွင် ရှေ့သို့ တိုက်ကင်းထောက်များကို အမြန်စေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် တပ်မကြီးကပါ ချီတက်လာကြသည်။ တောင်ကြားလမ်းမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဖြတ်မလာခဲ့ခြင်းမှာ ရန်သူတို့၏ တောင်နှစ်ဖက်ထိပ်ဆီကနေပြီး ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်တည်း။

တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လျက်၊ ချီတက်လျက် သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကျောပြင် ခြေသလုံးကြွက်သား၊ ခြေချင်းဝတ်များက စတင်၍ ခရီးရှည်ချီတက်မှုဒဏ်ကို ဖော်ထုတ်စပြုခဲ့လေပြီ။ ကိုက်ခဲတင်းမာလာချေပြီ။ တရုတ်ရွာတွေ၊ လယ်ယာခြံမြေတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်ခင်းပြီးတစ်ခင်း ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ညနေငါးနာရီခန့်တွင် တရုတ်ရွာနှစ်ရွာစပ်ကြား နေရာကောင်းတောစပ်၌ စခန်းချနားမိကြလေသည်။ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးတွေပါမက ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်အားလုံးမှာ အမော၏ အရှိန်ပြင်းထန်ချက်ကြောင့် ပါးစပ်ပင်မဟနိုင်၊ ရုတ်တရက် စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်ကြချေ။ သို့ရာတွင် ကင်းများက စနစ်တကျနေရာယူပြီး၊ စက်သေနတ်ကြီးများကိုဆင်ပြီး၊ စိန်ပြောင်းများကို အသင့်တပ်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ယနေ့ညနေ ညစာစားရန်အတွက် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။ အမြန်ဆုံး ထမင်းချက်ပြုတ်ရန်အတွက် စီစဉ်ခိုင်းလေသည်။ ဂျပန်ထမင်းချိုင့် ဟန်းဂိုးများနှင့် တစ်လုံးစီ ချက်ပြုတ်နေရလျှင် ကြာနေမည့်ပြဿနာများကြောင့် ဆရာကြီးများက ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တိုင်ပင်နေလေ၏။ တရုတ်ရွာများထဲမှ ထမင်းချက်ပြုတ်ရန် အိုးများငှားယူရန် အရေးများလည်း စဉ်းစားဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုပြဿနာမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစစ်ကျောင်းသားတွေဘက်လှည့်၍ ဆရာကြီးများက အကူအညီ တောင်းလာတော့သည်။ မြန်မာ့အစွမ်းသတ္တိနှင့် ဉာဏ်တို့ကိုပြရန် အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်လူကြီးများ ရဲဘော်တစ်သိုက်က အိုးခွက်ကိရိယာမပါဘဲ ထမင်းကို အမြန်ဆုံးကျက်ပါစေမည်ဟု ရဲရဲကြီး ကတိဝန်ခံချက်ကို သက်ဆိုင်ရာဆရာကြီးများသို့ ပေးအပ်

လိုက်လေသည်။

တအုန်းအုန်းနှင့် တင်းဝါးကြီးများခုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့စခန်းချရာ တပ်စခန်းအနီး၌ ကပ်ချီရပေမည်။ ရေတွင်းမှ ရေခပ်သူ၊ ဆန်ဆေးသူနှင့် မြန်မာရဲဘော်တစ်သိုက်အပြင် ထမင်းချက်ရန် မီးဖိုသူဖိုနှင့် ဂျပန်ကျောင်း သားများကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့နိုင်ပေမည်။ တစ်ခဏအတွင်း မီး တောက်ကြီးများ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သည့် ဝါးကျည်တောက်ကြီး များကို အစီအရီထောင်ထားသည်ကို မြင်ရ၍ စူးစမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ဂျပန်ကျောင်းအုပ်ကြီး ကာဝါရှီးမား၊ ဆရာကြီး ဆရာ လေး တစ်သိုက်အပြင် ဂျပန်စစ်ကျောင်းသားအားလုံးမှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ ပင် မပြောနိုင်ကြချေ။

ဝါးကျည်တောက်ကြီးများကို လှံစွပ်များဖြင့် အခွံသပ်၍ အသင့်ခင်း ထားသည့် ငှက်ပျောဖက်၊ ဟန်းဂိုးခွက်များပေါ်သို့ အလိုက်သင့်နှင့်ကာ ခပ်နွေးနွေး အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်နေသည့် ထမင်းကျည်တောက်များ ကို ဆရာကြီးအားလုံးက ဝမ်းသာအားရ တွေ့မြင်ကြပြီးနောက် ကမာဘူးများ ဖောက်၍ ကမာဟင်းများဖြင့် တစ်တပ်လုံး ကင်းသမားရဲဘော်များမှအပ ပိုင်းရံ၍ စားသောက်ပါသည်။ ထမင်းစားပြီးသူများက ချက်ချင်း ကင်းများကို သွားရောက်လဲယူလိုက်ပြီး ကင်းစောင့်ရဲဘော်များကို ထမင်းစားလှည့်ပေး လိုက်ကြသည်။

ဝါးမြွေနံ့သင်းသင်း နူးနပ်ဖြူဖွေး၍ အရသာရှိလှသည်။ ထမင်းကျည် တောက် သို့မဟုတ် ဝါးလုံးထဲ ဆန်ထည့်၍ ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ဖုတ်သလို ဖုတ်၍ ဆန်ကို နပ်စေသည့် အရေးပေါ်ထမင်းချက်ပြုတ်နည်း အရ ချက်ပြုတ်ခဲ့သောထမင်းများကို ကျောင်းအုပ်ကြီးများနှင့် ဂျပန်အားလုံး က ဝမ်းသာအားရချီးကျူးရင်းနှင့် တစ်သက်တာတွင် ယခုအခါသာ စားခွင့် ကြုံသည့်အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်လျက် ညစာတစ်နပ် ပြီးစီးခဲ့ပြန်လေ သည်။ ကင်းသမားများ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ရှေ့သို့ချီ တက်ရန် အသင့်ပြင်” ဟူသော အမိန့်သံနှင့်အတူ ချီလေတဲ့ ချီလေ ဆိုသည့် တေးသွားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များမှာ ရှေ့သို့တစ်ဖန် ချီတက်ပြန် လေသည်။

ရန်သူနှင့်တွေ့၍ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက် နေရလျှင် တော်သေး၏။ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ အနားရမည်။ ယခုမှာ မူကား ဗိုက်ထဲ၌ ထမင်းလုံးပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မစီရသေးမီပင် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

နေမင်းအိပ်ငိုက် အမှောင်တိုက်များ သန်းနေသော ဆည်းဆာကာလ ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းချီတက်ရပြန်လေသည်။ ဆရာကြီးများ၏ အမိန့်အရ “အမြန်ပြေးတက်” ဟူသော အသံနှင့်တကွ တဖြောင်းဖြောင်း ဖိနပ်သံများက ဆိတ်ငြိမ်မှုကို စတင်၍ ဖြိုခွဲလိုက်ပြန်ပါသည်။

ပြေးတက်ရသည်။ ခပ်သွက်သွက်ကလေး အပြေးချီတက်ရသည်။ မောလာကြသည်။ ချွေးတွေကလည်း အားကျမခံ ယိုစီးလာတော့၏။ ပခုံး ထက်မှ လက်နက်ကိရိယာ၊ ကျောထက်မှ စစ်တန်ဆာများက ရက်ရက်စက်စက် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကျွန်တော်တို့အား ဖိစီးနှိပ်စက်လာချေပြီ။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ဆရာကြီးတွေလည်း အပြေးတက်နေသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ကက်ပတိန်ကာဝါရီးမားကိုယ်တိုင် အပြေးအပြင်း ချီတက်နေသည်ကြောင့် ဘယ်သူမျှ မခိုကပ်ဝံ့။ နောက်မကျတမ်း ချီတက်ပြေးလွှားနေရသည်။ ဆယ့် ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ မိနစ်အစိတ်၊ နာရီဝက်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အပြင်းချီတက်သည့်နောက်၌ လမ်း၏ညာဘက်တောင်ကုန်းကို ရှေ့ပြေးကင်း အဖွဲ့က နေရာအရင်ယူနှင့်၊ ကင်းချနှင့်ရလေသည်။ မောပန်းသည့်အရှိန် ကြောင့် အနည်းငယ်ကြန့်ကြာနှောင့်နှေးနေသည်ကို ဆရာကြီး၊ ဆရာကလေး များ၏ ပြင်းပြသော ငေါက်ငမ်းသံများကြောင့် ကမန်းကတန်း လှုပ်ရှားလှုပ် ကိုင်မှုများ ပေါ်ထွက်လာချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ အမှတ်နှစ်တပ်ခွဲကို ကင်းလေးခုခွဲပြီး စခန်းနှင့် ကိုက် တစ်ရာအကွာတွင် ကင်းပုန်းနေရာယူခိုင်းတော့၏။ အပြေးအလွှား လှံစွပ် တပ်ရိုင်ဖယ်ကိုကိုင်ပြီး ဆရာကလေးတွေနောက်သို့ အမိလိုက်၍ ကင်းပုန်း စောင့်ရသည်။ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ကင်းစောင့်နေရသည်။ အကြောင်းမဲ့ စကား မပြောရ၊ မလှုပ်ရှားရ၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ အရပ်လေးမျက်နှာ သို့ မမှိတ်မသုန် အထူးဂရုစိုက်ကြည့်နေရသည်။ နောက်ပိုင်းက ရဲဘော်များ အဖို့၌ စက်သေနတ်ကြီးများ နေရာချထားရေး၊ စိန်ပြောင်းကြီးများ တပ်ဆင်

ရေးအတွက် တအုန်းအုန်း ကတုတ်တူးကာ ဆရာကြီးတွေ၏ ဆူပူကြိမ်းဝါး
သံ နာခံရင်း ခံစစ်ကြောင်း စီမံနေကြရသည်။

ညဉ့်နက်လွှာကတော့ တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းခြုံဝါးမျိုးသွားပါ၏။
ပုရစ်အော်သံနှင့် လေတိုက်သည်ကြောင့် သစ်ရွက်ချင်းခတ်သံများသာ လှုပ်
ရှားမှုအသံတစ်ရပ် ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။ ညဉ့်ငှက်မြေဝပ်ကောင်များက
တဝှီးတဝှီးနှင့် ရှေ့နောက်ဝဲယာမှ ပျံသန်းကျက်စားနေသည်ကို ရန်သူ့ခြေသံလား
ဟု တထင့်ထင့် ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေရပါသည်။ သစ်ပင်ချုံပုတ်တွေ၊
ဝါးရုံပုကလေးတွေကလည်း ညဉ့်နက်လွှာထဲ၌ မလှုပ်မယှက်နှင့် ထီးထီး
မည်းမည်း သဏ္ဍာန်များအဖြစ် ထင်ရှားစွာ ရှိနေရစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့
မှာလည်း ရိုင်ဖယ်ကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ရင်း မလှုပ်မယှက်နှင့် မည်းမည်း
သဏ္ဍာန်များအသွင် မှုန်တိမှုန်ဝါး အလင်းရောင်ကလေးထဲ၌ တွေ့နိုင်တော့
မည်။

အမှောင်နှင့်အတူ စစ်တောင်ပံဖြန့်၍ လိုက်ပါလာသော ခြင်တွေက
လည်း ကျွန်တော်တို့၏အသွေးကို ကျကျနနကြီးစုပ်ယူကာ သေသောက်ပွဲ
ကျင်းပနေလေသည်။ ယားလျက် နာပါသည်။ များစွာ မလှုပ်ရှားနိုင်ချေ။
လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်ကို ရန်သူကင်းထောက်များက အကဲခတ်လေ့လာနိုင်မည့်
အတွက်ပင်။ ခါးတွေကလည်း ကျည်ဆန်နှင့် လက်ပစ်ဗုံး၏ အလေးချိန်
ကြောင့် ကိုက်ခဲစပြုနေလေသည်။ ခြေသလုံးနှင့် ခြေချင်းဝတ်တို့ကလည်း
မြန်မြန်အနားရရေးကိစ္စကို တောင်းဆိုဆန္ဒပြုလျက် ရှိတော့၏။ အဖြေက
တော့ အနားယူဖို့ ဝေးပါသေးသည်။ စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး။ စခန်းဘယ်ဆီ
ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ၌ ပြန်ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တို့တစ်တွေ ဘယ်ရောက်
နေကြသလဲ၊ တောင်အရပ် မြောက်အရပ် ခွဲခြားသိသာနိုင်ရဲ့လားဟူသော
အသိဉာဏ်ကလေးများက ဆန္ဒပြတောင်းဆိုမှုများကို ပိတ်ပင်ဟန့်တားနိုင်ခဲ့
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တို့အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း စစ်စခန်း
သာမက အဖမြန်မာပြည်ကြီးထံသို့ အောင်လံတလွင့်လွင့်ထူကာ အောင်
စစ်သည်ရဲမက်တွေနှင့် ပြန်ရောက်ရမည်မှာ မုချမသွေ ရှိမည်ဟူ၍ ကင်းပုန်း
စခန်းမှ ဒုက္ခအပေါင်းတို့ကို အပြုံးနှင့်ချေမှုန်းရင်း စိတ်ဓာတ်တင်းတင်းနှင့်

တော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံများ

ယုံကြည်ချက် ချလိုက်ရလေသတည်း။

“တန်ခိုးငယ်စည်၊ လေပြည်ကသွေး၊ ပန်းပူရကြို၊ စံရွှေဘုံဘယ်ဆီမှန်း
ရပါ့၊ နန်းမြေက ဝေး”။

မြဝတီ။ ။ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၅၆

ကျူးကျူးကျွန်းမှ အောင်မြေစခန်းသို့

လေယာဉ်ကွင်းဌာနဒါမှ ဗုဒ္ဓကူးအိုကာမြို့သို့

ထင်းရှူးနံ့နှင့် ပရုတ်နံ့ကလေးများသည် လေထဲတွင် တသင်းသင်းလှိုင်နေ၏။
စားပွဲပုပုကလေးပေါ်မှ ဖန်ပန်းခွက်ကြီးများတွင် ထည့်ထားသည့် နှင်းဆီပန်း၊
နှင်းပန်းတို့ကလည်း ဝင့်ကြွားလျက်ရှိ၏။ ခုံညားသော အခန်းတစ်ဝိုက်ကို
ကြည့်နူးဖွယ်ရာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်နေတော့သည်။

ထု ခြောက်လက်မထက်မသေးသည့် တာယာမိခေါ် ဂျပန်မြက်ဖျာ
အထူစားကြီးများက ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား တည်းခိုနေသော ဟိုတယ်
အထက်တပ်တွင် ခန်းလုံးပြည့်အောင် လှပစွာအကွက်ဖော်ကာ ခင်းကျင်း
နေရာယူထားပေ၏။ အခန်း၏နံရံများ၌ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ရှေးဟောင်းယဉ်
ကျေးမှုကို သရုပ်ပေါ်စေသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေစခန်းရှုခင်းနှင့် ယာတော
ယာခင်းများ၏ တဲကလေးများ၊ တောတောင်များ၏ ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီကား
များကို မှန်ချပ်ကြီးများပေါ်၌ ရှေးဟောင်းလက်ရာဆန်ဆန် ပန်းချီဟန်နှင့်
ရေးဆွဲထား၏။ ကမ္ဘာ့ကြွေထည်လုပ်ငန်းတွင် ထိပ်ဆုံးတန်းမှ နာမည်ရယူ
နေခဲ့သည့် ဂျပန်လူမျိုးများ၏ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာလက်ရာကောင်းများ
ပီသမှုကို ပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်ဖော်ပြစေသည့် ကြွေပန်းအိုးများကလည်း အခန်း

ထောင့်များနှင့် နံရံများတွင် အချိုးအဆက်ကျကျ ဆင်ယင်ထား၏။ ပန်းမျိုးစုံ မွမ်းမံကာ ဝင့်ကြားမှုကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။ လည်ပင်းရှည်ရှည်နှင့် အပြာနု ရောင်၊ အစိမ်းနုရောင်၊ ပန်းရောင်၊ နံ့သာရောင် ကြွေပန်းအိုးများပေါ်တွင် ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ၊ သမင်၊ ဖျံ၊ ဝက်ဝံများနှင့် ရေသတ္တဝါရုပ်များကို အသက်ဝင်နေပြီ ထင်ရလောက်အောင် သရုပ်ဖော်ကာ ပန်းချီစုတ်ချက် ပိုင်နိုင် စွာဖြင့် ရေးဆွဲထားသည်မှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။

မြက်ဖျာထူကြီးများပေါ်၌ တစ်တောင်ခန့်ရှိသည့် ခြေထောက်လေး ချောင်းကို အားပြုထားကာ ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲရှည်များ၏ တဖိတ် ဖိတ်တောက်နေသော ဆေးရောင်များက ပန်ရစေသလောက် စားပွဲပေါ်၌ တင်ခင်းထားသည့် သစ်သားလင်ပန်းခွက်ကြီးများထဲမှ ကြွေလက်ဖက်ရည် အိုး ပုပုကလေးများနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန် ပုပုဝိုင်းဝိုင်းကလေးများ ကလည်း တစ်ပြည်တစ်ရွာသို့ ရောက်ခါစ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးသုံးဦး အဖို့ မျက်စိတွင် အင်မတန်ထူးခြား ဆန်းသစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အမြင်အမျိုးမျိုး မျက်စိနှင့် ကျွန်တော်တို့ တည်းခို နေခဲ့သည့် ဂျပန်တို့ ရှေးဟောင်းဆန်ဆန် ခင်းကျင်းထားသည့်ဟိုတယ်ကို လေ့လာသုံးသပ်မိ၏။ ဂျပန်တို့လေသံနှင့် ခေါ်နေကြသော ဟိုတယ်လု(ဝါ) တည်းခိုရိပ်သာအား အနောက်နိုင်ငံအသံနှင့် ဟိုတယ်၊ ဟိုတယ် ဟော်တယ် သည် ဂျပန်ပြည်မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် မြို့ငယ်ကလေးများအထိ သူ့အတန်း စားနှင့်သူ ကြီးသော၊ ငယ်သော အခြေအနေအရ ဟိုတယ်လု တည်းခိုရိပ်သာ များ ရှိနေကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျ၊ အစ်ကိုကြီးတောက်ထိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦး အပြင် ဂျပန်စစ်ကျောင်းသားဖြစ်သူ ကာမဒါစ်။ ဤလေးဦးသည်ကား တိုကျို မြို့၊ ဟာနေတာ လေယာဉ်ကွင်းမှတစ်ဆင့် ဂျပန်ပြည်၏ အနောက်ဘက်အစွန် ဆုံးမြို့ဖြစ်သည့် ကျူးရှူးကျွန်း၏ ဖုကူးအိုကာမြို့တော်ကို ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပင်လယ်ခြားထားသော တိုက်ဝမ်ကျွန်း၊ သို့မဟုတ် ဖော်မိုဆာ ကျွန်းသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ဆက်လက်ခရီးထွက်ရပေမည်တကား။

ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် အမှန်စင်စစ် မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေး ခရီးသည်များသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဖုကူးအိုကာမြို့တော်သည် သူ့နေရာ

နှင့်သူ အကွက်ကျကျ စည်ကားလှပပါပေ၏။ သို့ရာတွင် တိုကျိုမြို့လောက် လူမရှုပ်လှချေ။ ဓာတ်ရထား၊ ဘတ်စကား၊ အငှားကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ သုံးဘီးကားများ၊ စက်ဘီးစသည်ဖြင့် သွားလာနေကြသော လူမျိုးစုံတို့ကို လည်း မြို့တော်၏ စည်ကားရာရပ်ကွက် လမ်းမကြီးများပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရပေ သည်။ အေးအေးဆေးဆေး ချောင်ကျကျနေရာကောင်းတို့ကို ကြိုက်နှစ်သက် သော ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဗြိတိသျှ အမေရိကန်သူလျှို့များ၏ ဘေးအန္တရာယ် နှောင့်ယှက်မှုမှ ကင်းဝေးလိုကြသည့်အလျောက် ကျွန်တော်တို့လေးဦးအဖို့ ဤကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်သလောက် အဘက်ဘက်က စိတ်ချရသော ကျယ်ပြန့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး ဥရောပအစားအစာနှင့် ဂျပန်အစားအစာ နှစ်မျိုးစလုံးကို ရနိုင်သည့် ကြေးကြီးတန်း ဂျပန် ဟိုတယ်တစ်ခုဝယ် တည်းခိုစခန်းချနေခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းစားပွဲ ဝိုင်းဝိုင်းပုပုကလေး ပတ်လည်တစ်လျှောက် တွင်မူကား ပင်လယ်ရေပြင်သဏ္ဍာန်ကို ဆေးအပြာရောင်များနှင့် သရုပ်ဖော် ကာ လှေတစ်စင်းပေါ်၌ရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်မှန်းနေသော ဂျပန်အမျိုး သမီးတစ်ဦးကို ရှေးခေတ်ဝတ်စုံ ကီမိုနိုအဝတ်အစားနှင့် တွေ့ရလေသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် တင်ကျိုးငှက်များ၊ ရေတိန်ညင်းငှက်များတို့ကို ဝဲလျက်ပျံ လျက်တစ်ဖုံ၊ ရေပြင်ပေါ်တွင် ဆင်းသက်လျက်တစ်ဖုံ အစာရှာဖွေပုံတို့ကို တွေ့မြင်နိုင်တော့သည်။ စားပွဲတစ်ဖက်အစွန်းပေါ်၌ တည်ရှိသည့် ကတ္တီပါ ရေညှိရောင်ဖြင့် ချုပ်စွပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်အိုးကလေးဆီသို့ ကျွန်တော် ၏ မျက်စိနှစ်လုံးက ရောက်ရှိသွားပြန်ပါသည်။

ဂျပန်အိမ်များ အမိုးနံရံများအစွန်း၌ အချွန်အကွန့်များနှင့် အဆုံးသတ် ကာ အကွက်ဖော်၍ ပန်းထိုးချုပ်လုပ်ထားသည့်အတွင်းမှ ဂျပန်လုံမပျိုများနှင့် ကလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုသဏ္ဍာန်များ၊ အိမ်အပြင်ရေကန်ကလေးများနှင့် လမ်းဖြတ်ကာခင်းထားသည့် သစ်သားတံတားကလေးများအလယ်တွင် ကော့တက်နေသလောက် တံတားပေါ်၌ ကီမိုနိုဝတ်စုံ ကိုယ်စီဝတ်ဆင်ထားကြ သည့် ဂျပန်လူလင်ပျိုနှင့် အမျိုးသမီးစုံတွဲ သဏ္ဍာန်များကိုလည်း အနုပညာ ပီသစွာဖြင့် ပန်းချီဆရာတို့၏ လက်စွမ်းပြအနေနှင့် ရေးဆွဲဖော်ပြထားပေ သည်။ အိမ်၏အထွတ် အိမ်ဦးကြမ်းပြင်များတွင် လူကြီးသူမများစုဝေးကာ

စကားစမြည်ပြောရင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၏ သဏ္ဍာန်နှင့် အိမ်ဝိုင်း၏ အပြင်တွင် ကျောက်ချပ်ကလေးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားကြသည့် ဆီမီးပူဇော်၊ ဆွမ်းပူဇော်ရာ အထွတ်အမြတ်ပလ္လင်များကိုလည်း လွန်စွာနက်နဲလှသည့် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ကျောက်ဆစ်ပညာရပ်များကို ပေါ်လွင်အောင် ဤလက်ဖက်ရည်အိုးဖုံးကြီးပေါ်၌ တခမ်းတနား ရက်လုပ်ထားကြပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ အိမ်ဦးအိမ်ရှေ့ဘက်တွင် ဆီမီးပန်းမန် ပူဇော်ပသရာ ပလ္လင်ကလေးများ ပြုလုပ်ထားခြင်းကား ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ဘာသာအယူအဆတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည့် (ဆင်တိုဘာသာဝါဒအရ) မိဘဘိုးဘွားများကို နောင်လာနောက်သားတို့က အစဉ်အဆက်ကိုးကွယ်သော အရှေ့တိုင်းဘာသာတစ်ရပ်ကို ဖော်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

“အနိုးနေး မွန်ရပ်စံ”

ကျွန်တော့်ကို ဂျပန်ကျောင်းသား ကာမဒါစံက ရုတ်တရက် လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုပညာရပ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေရာမှ ကာမဒါစံဆီသို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်ဟာ မုချအောင်ရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်စစ်ကျောင်းသားတွေနဲ့ မြန်မာစစ်ကျောင်းသားတွေဟာ ဗြိတိသျှရန်သူတပ်တွေကို အပြီးအပိုင်တိုက်ထုတ်နိုင်ပြီး အောင်ပွဲလှလှကြီး ခံနေရမှာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မြင်နေပါသေးတယ်၊ ဒါထက် ဂျပန်ပြည်မှာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ် ကာမဒါစံ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဂျပန်လူမျိုးတို့ရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ အနုပညာပိုင်းကိုမြင်မိလို့ စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်”

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကလေးနှင့် ကတ္တီပါစွပ်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးနေပုံ စဉ်းစားနေပုံကို ပြောကြားလိုက်ပါတော့သည်။

ကာမဒါစံသည် ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းရှာဖွေခြင်းကို သဘောကျသွားပြီး ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် “ကျွန်တော်တို့ နိပွန်လူမျိုးတွေဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ အနောက်နိုင်ငံကလူတွေနဲ့ စီးပွားရေးဘက်မှာ ယှဉ်ပြိုင်နေရပါတယ်။ နိပွန်အစိုးရအနေနဲ့လည်း အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကစပြီး သင်္ဘောကြီးတွေ၊ စက်ရုံ

ကြီးတွေ ဆောက်လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေဖြစ်တဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းအကြီးစားတွေအထိ သူတို့အနောက်နိုင်ငံသားတွေနဲ့ သူတို့ကို မကျော်နိုင်သည့်တိုင် အစဉ်သဖြင့် ယှဉ်ရပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားဖို့ အမြဲသတိပေးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နိပုန်ပြည်သူပြည်သားတို့မှာ ညအိပ်ချိန်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ အချိန်ပိုင်းတွေမှာ နိပုန်ပြည်တိုးတက်မှုအတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေပြီး အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်တမ်း လုပ်ကိုင်ကြိုးပမ်းနေကြပါတယ်။ တိုကျိုမှာ တုန်းက မွန်ရပ်စံကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ဟူသော ကာမဒါစံ၏စကားလုံးသည် အင်မတန်မှန်ကန်ကြောင်းကို နောင်အခါ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များအဖို့ စစ်ကြောင်းလေ့ကျင့်ခန်းဆင်းချိန်၌ တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်အောင် သဘောပေါက်စွဲလမ်းသည်အထိ နားလည်မှတ်ယူမိခဲ့ပေသည်။ ရှေ့အခန်းများ၌ ကျွန်တော်တို့အား ဂျပန်စစ်ကျောင်းတာဝန်ခံများ၏ အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်တမ်းစေခိုင်းခဲ့ပုံများကို တသိကြီး ဆက်လက်ဖော်ပြ အစီရင်ခံသွားပါမည်။

ဂျပန်ပြည်၊ တိုကျိုမြို့ပေါ်သို့ရောက်ခါစ အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့ကို မြန်မာပြည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ စောင့်ကြိုခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ် မိန့်မိအိုကားသည် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအား သဏ္ဍာန်လုပ်သရုပ်နှင့်တူအောင် ဇာတ်ကွက်ကလေးတွေ တစ်ခုစီ ဖန်တီးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ရုပ်မပြောင်း၊ ဘဝမကူး ရတော့ဘဲ မြန်မာလူမျိုးဟူသော ဘဝမှ စွန့်ခွာကာ အဖေဂျပန်၊ အမေ အင်ဒိုနီးရှား ဖြစ်ကြလျက် ဂျပန်နှင့် အင်ဒိုနီးရှား ကပြားများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် အဖေဂျပန်ပြည်သို့ ကြွချီလာကာ အဖတိုင်းပြည်ကို အရိုအသေပြုနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤကား မိန့်မိအိုကား၏ ဆင်လိုက်သောဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အဖဂျပန်သွေးများနှင့်နွယ်သည့် အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျကို ဟာရာရှီးဗန်းဆိုတေး ဟူသော ဂျပန်နာမည်၊ ကိုကြီးတောက်ထိန်ကို အင်ဒိုမနားဘု ဟူသော ဂျပန်နာမည်၊ ကျွန်တော့်အား ဂျပန်ဒါယောရှီးဟူသော ဂျပန်နာမည်များကိုမှည့်ကာ ဗြိတိသျှ အမေရိကန်တို့၏ စုံစမ်း

ထောက်လှမ်းမှုအန္တရာယ်မှ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံး ဂျပန်နာမည်မှာ မိုယပ်မဆူ ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာပြည် ရောက်သည်အထိ တွင်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ကိုကြီးတောက်ထိန် နာမည်မှာ လည်း နာဂ ဂဝတာရော၊ အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျ၏ နာမည်မှာလည်း ဟာခါးက တရှိဟူသော ဂျပန်နာမည်ဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

အသားဖြူသော အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျနှင့် ကျွန်တော့်အဖို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေက သူတို့အမျိုးသားဂျပန်တွေဟု တထစ်ချ မှတ်ယူကြတော့မည်။ အသားညိုပြီး အရပ်အနည်းငယ်မြင့်မားသော ကိုကြီးတောက်ထိန်ကိုမူ လမ်းသွားလမ်းလာဂျပန်တွေက လမ်း၌ ဆုံမိရင်ဆိုင်မိတိုင်း သမင်လည်ပြန်လှည့်ကာ ကြည့်ကာ ရပ်ကာဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြပေသည်။ သူတို့စိတ်ထဲ၌ အသားညိုသော ကိုကြီးတောက်ထိန်ကို နိုင်ငံခြားသား တိုင်းတစ်ပါးသားဟု မှတ်ယူကာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေပုံ တွေ့ရပါသည်။

ဆက်လက်၍ ကာမဒါစံက နိပွန်ပြည် ပြည်သူလူထု၏ အခြေအနေကို တင်ပြပြောဆိုနေပြန်ပါသည်။ “ဒီလိုအနောက်နိုင်ငံက လျှို့ဝှက်တဲ့ပညာတွေရဖို့ စက်မှုပညာရပ်၊ ယဉ်ကျေးမှုပညာရပ်တို့ကို ရယူသင်ကြားမှုအတွက် အဘက်ဘက်က ဒုက္ခခံခဲ့ရပါတယ်။ အင်မတန်မှလည်း အောက်ကျနောက်ကျ မျက်နှာငယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘိုးဘွား နိပွန်ကြီးတွေ အသည်းစွဲကျန်ရစ်အောင် ခံခဲ့ရပါတယ် မွန်ရပ်စံ၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့အာရှတိုက်သားတွေအားလုံးကို သူတို့မျက်နှာဖြူတွေ ခိုင်းဖို့ စေဖို့အတွက် သူတို့ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ ဘုံကျွန်တွေလို သဘောထားခဲ့တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့အာရှတိုက်သားတွေကို သူတို့မျက်နှာဖြူတွေက တန်းတူအခွင့်အရေးမပေးဘဲ အဘက်ဘက်က နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှိမ်ချချုပ်ချယ်ခဲ့တယ်။ ဒီအန္တရာယ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ နိပွန်လူမျိုးတွေက ရှေ့ဆုံးကနေပြီး မျက်နှာဖြူကောင်တွေကို စတင်ပြီး အလုပ်အကိုင်နဲ့ လက်တွေ့ပြပြီး တော်လှန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ရုရှ၊ ဂျပန်စစ်ပွဲကစပြီး ကျွန်တော်တို့ အရှေ့အာရှကို ခေါင်းဆောင်မယ့်လူပုမျိုး ဖြစ်တဲ့ ဂျပန်လူမျိုးတွေကို အတော်လေးစားလာသလောက် အထင်ကြီးလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိပွန်လူမျိုးတွေထက် လူအင်အား ပစ္စည်းအင်အား

ကြီးပြီး မီးပေါက်လက်နက် ခေတ်မီလက်နက်တွေကို ကျွန်တော်တို့အရင်ကတည်းက ကိုင်စွဲလေ့ကျင့်ခန်းရယူခဲ့တဲ့ ရုရှကောင်တွေကို၊ အရပ်ရှည်ခြောက်ပေကျော် အကောင်ကြီးတွေကို ငါးပေကျော်သာအရပ်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိပွန်စစ်သားတွေက လှံစွပ် လှံစွပ်ချင်း၊ ဓား ဓားချင်း၊ သေနတ်ကို သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး တစ်လက်မမျှ မလျှော့တမ်း နေရာတိုင်းမှာ အောင်ပွဲခံယူခဲ့တယ်။ ဒီကတည်းက ဂျပန်လူမျိုးဆိုတာ သူတို့အနောက် နိုင်ငံသားတွေက အသိအမှတ်ပြုလာကြတယ်။ သူတို့ အထင်ကြီးလာသလောက်လည်း ကျွန်တော်တို့ အာရှတိုက်သားဖြစ်တဲ့ ဂျပန်လူပုကလေးတွေက သူတို့နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်ခွင့်ကို တိုက်ပွဲလုပ်အားနှင့်သာ ရယူခဲ့တယ်”

ကာမဒါစံသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာ ကျွန်တော့် ဆီသို့ပို့ပေးရင်း သူ့အတွက် နောက်ထပ်တစ်ခွက်ထည့်၍ သောက်ကာ သူတို့ ဂျပန်အမျိုးသားများနှင့် ကမ္ဘာ့အခြေအနေဖြစ်ထွေများကို ပြန်လည်၍ ပြောပြနေပါသည်။ ကိုကြီးတောက်ထိန်နှင့် ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျတို့နှစ်ဦးအား ဂျပန်ကြော့အန်ကစားနည်းကို ဟိုတယ်မှ ဂျပန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သင်ကြားပြသနေခြင်းတွင် စိတ်ပါဝင်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ စကားပြော၍ ကောင်းသလောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကလည်း သောက်၍ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာမီ လက်ဖက်ရည်အိုးထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းမှာ ဖင်ကပ်သာသာလောက်သာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။

“နေ့စန့် အိုကြားအိုသာဆိုင်” (ညီမ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုး အသစ်ယူပေးပါ) ဟူသော အသံနှင့် ကာမဒါစံက ခေါ်လိုက်သည်တွင် မီးဖိုခန်းဆီမှ ဂျပန်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးသည် “ဟိုက် ဟိုက်” (ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့) ထူးကာ မကြာမီ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုးကိုဆွဲ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ အလွန်ကျိုးနွံရိသေစွာဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ပုဆစ်ခူးတုပ် ထိုင်ချလျက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများကို ငဲ့ပေးရှာပါသည်။

အသက် ၁၆ နှစ်ထက် ကြီးပုံမရရှာသည့် ဂျပန်မကလေးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး ကာမဒါစံသို့ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သုံးလေးခွန်းရောနှော၍ ပြောလိုက်ပေသည်။ ကာမဒါစံ

ကလည်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြနေပါသည်။

“ဒီမှာ မွန်ရပ်စံကို ဂျပန်နှင့် သိပ်တူတယ်လို့ လာပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေနှင့် အမေ အင်ဒိုနီးရှားဆိုတော့ မွန်ရပ်စံ အဖေ ဘက်ကသွေး ပီပီသသနှင့် ဂျပန်ဟုတ်ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ သူက ဆက်ပြီးမေးနေတယ်။ ပျင်းရင် သူ သီချင်းဆိုပြမယ်တဲ့။ မွန်ရပ်စံကို သူက သိပ်ပြီးခင်မင်နေပုံရတယ်”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ကာမဒါစံ၊ ဘာသီချင်းတွေ ဆိုပြမလဲ၊ ဂျပန် သီချင်း အသွားကောင်းကောင်းနှင့် ဆိုပြနိုင်ရင် ကျေးဇူးပြုပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကာမဒါစံကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ကာမဒါစံ သည် ချစ်စဖွယ်ပြုံးရွှင်နေရှာသလောက် ချောလည်းချော၊ ယဉ်လည်း ယဉ် လှသူ ဂျပန်အမျိုးသမီးကလေးအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုနေပြန်ပါ သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ဖြစ်မည့် ဂျပန်အမျိုးသမီး ကလေးကို ကျွန်တော်သည် အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလိုက်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းကလေးတွင် မျက်နှာလိမ်းပေါင်ဒါအနည်းငယ်ကို မသိမသာ ခြယ်လှယ်ထားပါသည်။ တင့်တယ်သော မျက်လုံးကလေး အထက်မှ ကော့နေသော မျက်တောင်ကလေးများကလည်း သူမ၏လှပ ကြော့ရှင်းမှုအတွက် တစ်ဂုဏ်ဖွင့်နေသကဲ့သို့ပင် ရှိ၏။ သမင်မကလေးများ ၏ မျက်လုံးကလေးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်မြူးလဲနေရှာသည့် အလှမယ်ကလေး ၏ မျက်လုံးအိမ်ကလေးများကလည်း ညှို့ဓာတ်တွေအပြည့် ပါနေတော့ သည်။ ပေါ်လွင်နေသော နှာတံကလေးအောက်မှ ထာဝစဉ် ရွှင်ပြုံးနေသော အချိုးအဆစ်ကျလှသည့် မြားကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းနီကလည်း ကျွန်တော် ၏စိတ်ကို တုန်လှုပ်စေသည်။ သူမ၏ဖြူဖွေးသော ပါးပြင်နှစ်ဖက် တစ် တစ်အစ်အစ်ကလေးတွေကလည်း မြင်သူငေးတမ်း အလှရေးပြနေသကဲ့သို့ ပင်။ ပါးလွှာသော ပိုးသားဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည့် ကိမိုနိုဝတ်စုံအောက်မှ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသော အချိုးအစားကျလှသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် သူမသည် ကျန်းမာရေးပြည့်စုံလှသော သားကောင်း မိခင်တစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိသာစေပါသည်။ သူမ၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာလည်း သူမ၏မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေရသလောက် ရွှင်ပြုံး

နေသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကလည်း အင်မတန်မှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပါပေသည်။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဗျ ကာမဒါစံ၊ သီချင်းဆိုပြနိုင်ရင် ခေတ်အစားဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပေးပါလို့ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ကာမဒါစံသည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်၏မေးမြန်းချက်ကို အမျိုးသမီးအား ပြောကြားလိုက်သည်တွင် သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ဦးသုံးကြိမ်ညွတ်လိုက်ပြီး သူမ၏နာမည် ‘ဟာနာရှိမြစ် ဇူမိုနိုဖြစ်ကြောင်း’ ကြေညာလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နိပွန်တို့ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ရာမှ ခေါင်းကို သုံးကြိမ်ညွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နာမည် ‘ရာမဒါယော့ရှိုးဖြစ်ကြောင်း’ နှုတ်ဆက်ပြောကြားလိုက်ရပါသည်။

ဂျပန်ပြည်တွင် ကျွန်တော်သိသရွေ့ ဟိုတယ်အမျိုးမျိုး ရှိခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဟိုတယ်စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးများတွင် သူ့အဆင့်အတန်းအလိုက် များစွာခွဲခြားချက်တွေ ရှိနေပြန်သည်။ သာမန် ဟိုတယ်စားပွဲထိုးနှင့် ဟိုတယ်အမျိုးသမီးဟူ၍ နှစ်တန်းစားရှိပါသည်။ အပျော်အမျိုးသမီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂေရှာမယ်ဟူ၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်ထားသည့် အမျိုးသမီးများမှာ သူမတို့၏မျက်နှာတွင် ကျောက်ရုပ်လို မိတ်ကပ်များ ခြယ်လှယ်ထားသည်နှင့်တူအောင် ပိုလွန်းသောအလှအပ ခြယ်လှယ်မှုများဖြင့် ခြယ်လှယ်ပြီးလိမ်းထားကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ (အခိုက်အတန့် အိမ်သူဇနီးများအဖြစ် ဧည့်ခံကြရမည့်သူများကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ အိမ်သူမိန်းမများနှင့်မခြား ပြုစုကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။) ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီးစာရင်း၌ အတိအလင်းထည့်၍မရ။ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသူများ စာရင်း၌လည်း မပါဝင်ကြသော ကြေးစားဆန်လှသည့် ဟိုတယ်စားပွဲထိုးများအဖြစ်နှင့် အသိအမှတ်ပြုရန် လိုပေသည်။ နိုင်ငံခြားဟိုတယ်ကြီးများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ လိုက်နေကြသော တိုကျိုမြို့ပေါ်ရှိ မာရတနီကူကျီ ဟိုတယ်ကြီးများပေါ်တွင် တာဝန်ယူကြရသော ဟိုတယ်စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးများအဖို့၌ ခေတ်ပညာကောင်းစွာတတ်ကြသော အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်သည့် မိကောင်းဖခင်သားသမီးများ၊ အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးများသည်

မျက်နှာပန်းအမူအရာမှအစ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိနှင့် နေထိုင်သွားလာကြပြီး သူမတို့ ကျွေးမွေးပြုစုရသည့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများကိုမူကား တာဝန်ကျေပွန်စွာဖြင့် အလိုက်သိသိ လုပ်ကိုင်ကြိုးစားကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ကာမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် တစ်စုံတစ်ရာ အမူအရာလက္ခဏာတွင် မတွေ့ရသည့် ဟိုတယ်အမျိုးသမီးများအဖို့ နိပုန်လူမျိုးတို့အနေနှင့် များစွာ ဂုဏ်ယူထိုက်ကြပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ တိုကျိုမြို့တော်၏ ဟိုတယ်ကြီးများကဲ့သို့ပင် ခရိုင်မြို့ကြီးများမှ နာမည်ရဟိုတယ်ကြီးများတွင်လည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိကြသော ခေတ်ပညာတတ်အမျိုးသမီးများ၊ အကျင့်စာရိတ္တဘက်တွင် စိတ်ချရသော အမျိုးသမီးများကိုသာ နာမည်ရဟိုတယ်ကြီးများက စားပွဲထိုးများအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခန့်ထားခြင်းဖြင့် ဥရောပနိုင်ငံရှိ ဟိုတယ်ကြီးများနှင့် စည်းကမ်း၊ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှု၊ အထားအသို စသည့် သတင်းကောင်းများ ပြည့်စုံသည့် ကမ္ဘာ့စံချိန်မီ ဟိုတယ်အဆင့်အတန်းများကိုမိအောင် ကြိုးပမ်းနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မှန်ပါသည်။ ဂျပန်ပြည်၌ အပျော်အပါးကိစ္စနှင့်လည်းကောင်း၊ ကာမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း အပုပ်နဲ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ထိုအပုပ်နဲ့ထွက်သော ဟိုတယ်ကြီးများရှိကြသလို တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနေကြသော အပုပ်နဲ့ကင်းစင်သည့် ဟိုတယ်ကောင်းများလည်း ရှိကြပေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းတစ်ရပ်မှာ စစ်ရှုံးခဲ့ရသည့် ဂျပန်လူမျိုးတို့အဖို့ နယ်ချဲ့သမားအကြီးစား ဓနရှင်အမေရိကန်၏ ဝါဒလမ်းစဉ်အရ သူတို့ သွေးစုပ်လက်ဝါးကြီးအုပ်ရသည့် ပြည်သူပြည်သားများအဖို့ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားရေးသည် အင်မတန်အရေးကြီးသည့် အခြေခံအချက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဂျပန်အမျိုးသမီးများကို ငွေ၊ အာဏာတို့ဖြင့် ပူးပေါင်းကာ စစ်ဆေးစစ်ဒဏ်သင့်နေကြသည့် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ထပ်မံ၍ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးလိုကြသည့် အမေရိကန်စစ်သားများနှင့် တွဲဖက်သော ဂျပန်ဟိုတယ်မယ်များ သတင်းထူးပင်ဖြစ်ပေ၏။

စစ်ဝါဒကား အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည်။ စစ်ဆေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် အပြစ်မဲ့သော အရပ်သူအရပ်သားများ သေကျေပျက်စီးကြ

ရ၏။ ကျိုးကန်းခြင်း၊ ထိခိုက်ပျက်စီးခြင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း စသည့် လူစဉ်မမီသည့် ဒဏ်ချက်များရယူပြီး အနှစ်နှစ်အလလက ငွေအား၊ လူအား ဉာဏ်အားတို့ဖြင့် အချိန်ကုန် လူပန်းခံကာ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည့် လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသည့် လူမှုအဆောက်အအုံတို့သည် မိနစ်ပိုင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ ဤကြောက်မက်ဖွယ် စစ်ဝါဒဆိုးကြောင့် ပြာပုံဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရပေသည်။

ထိုစစ်ဝါဒဆိုး သို့မဟုတ် အပျက်ခေတ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်နောက်တွင် မဖိတ်ကြားရဘဲ အလိုအလျောက် ပေါ်ထွက်ဖွဲ့စည်းလာသည့် တပ်ကြီးသုံးတပ်သည် မမျှော်လင့်သော အချိန်ကာလတွင် ကမ္ဘာ့သူကမ္ဘာသားတို့ကို ခြိမ်းခြောက်လာပြန်တော့သည်။ ထိုအလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသော တပ်ကြီးသုံးတပ်ကား စစ်ပြီးဆုံးသည့် တိုင်းပြည်တိုင်းတွင် သဘာဝအတိုင်း အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသောတပ်ကြီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အငတ်အမွတ် အကျိုးအပဲ့ ဒုက္ခိတများပါဝင်သော တပ်တစ်တပ်၊ အလုပ်လက်မဲ့များ ဖြစ်ကြသော စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်သင့်ခဲ့ကြသည့် စီးပွားပျက်သူများ၏ တပ်နှင့် မိမဲ့ဘမဲ့ကလေးများနှင့် လင်မဲ့မုဆိုးမများ ပြည့်တန်ဆာများပါဝင်သော တတိယတပ်များ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် စစ်ပြီးစပျက်ပြည်ကို ကျကျနနကြီး ဝါးမျိုဒုက္ခပေးနေပေသည်။ နဂိုကပင် ကာမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကြီးသလောက် လူကုန်ကူးမှုစနစ်တွင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော ဂျပန်ပြည်အဖို့ သူ့ဘာသာ ပေါ်ထွက်ချိတက်လာကြသည့် စစ်ပြီးခေတ်တပ်ကြီးသုံးတပ်၏ စစ်မျက်နှာအသစ်များအနေနှင့် ဖွင့်လှစ်ကြေညာခြင်းခံရသည့်အလျောက် မကြာခဏ အလုပ်သမားများ၊ ကျောင်းသားများ၏ သပိတ်မှောက်မှု၊ ဆန္ဒပြမှုများနှင့် ကာမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုရွှေအမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တပျက်စီးခြင်း လောကနယ်ထဲသို့ ဂျပန်အမျိုးသမီးများ၏ သတင်းဆိုးများသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်၌ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဂယက်ရိုက်နေခြင်းပင် မဟုတ်လော။

တရုတ်ပြည်၏ ညနေဆည်းဆာ တေးသံသာ

“နိပွန်အမျိုးသမီးတွေဟာ အဆင်းလှသလောက် အင်မတန်

ယဉ်ကျေးကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ပါပဲ”

ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျက ကာမဒါစံကို စကားပြန်လုပ်စေကာ အရပ်ငါးပေ လေးလက်မခန့်ရှိ ဟိုတယ်အမျိုးသမီး ခပ်ချောချောကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ နိပွန်အမျိုးသမီးတွေ လှသလို အင်ဒိုနီးရှား အမျိုးသမီးတွေလည်း လှပလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ချစ်စဖွယ်ပါးချိုင့် ကလေးတွေပေါ်လာအောင် အပြုံးကလေးနှင့် နိပွန်အမျိုးသမီးက ပြန်၍ မေးလိုက်ပြီး

“ဒီက အစ်ကိုတော်ရဲ့ အိမ်ရှင်မလည်း ကျွန်မတို့ နိပွန်အမျိုးသမီး တွေထက် ချောပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ အစ်ကိုတော်က အင်မတန်ချောမော ပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ နိပွန်အမျိုးသားတစ်ယောက်မို့ပါရှင်” အစ်ကိုကြီး ဗိုလ်ဇေယျကိုကြည့်ကာ ဟိုတယ်အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက် ပြန်၍မေးလိုက် ရာ

ဗိုလ်ဇေယျသည် မျက်မှန်ကို ပြင်၍တပ်လိုက်ရာမှ

“ဒုက္ခပဲဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လူပျိုတွေလို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ခုထိ ရည်းစားမရှိသေးဘူးလို့လည်း တစ်ဆိတ်ထည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါ”

သဘောကျသောမျက်နှာနှင့် ကာမဒါစံကို တစ်ဆင့် ပြောကြားလိုက် လျှင် ကာမဒါစံသည် ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာနှင့် အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြန်၍ပြော လိုက်ရာ ဟိုတယ်အမျိုးသမီးသုံးဦးသည် သူတို့အချင်းချင်းကြည့်ကာ တဟား ဟား ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။ ရယ်မောရင်း ဂျပန်ဘာသာနှင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ကြ၏။

“ပြောနေကြပြန်ပြီ ခါနာရှိစံ၊ နိပွန်အမျိုးသမီးတွေထဲက ချစ်မြတ်နိုး တာကို လက်ထပ်ကြဖို့ သူတို့ အကြံပေးနေကြတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချိတ်အဆက်တွေလုပ်ပြီး နောက် ပြောင်ကျိစယ်နေကြပြီဗျို့”

တဒင်္ဂ အခိုက်အတန့်အဖို့ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက်လေးဦး၊ နိပွန်အမျိုး သမီးသုံးဦးတို့အဖို့ ရယ်ကာမောကာ အတော်ရင်းနှီးသွားကြသလောက် ပျော် ရွှင်နေကြပါသည်။

“သီချင်းသင်မယ်ဆို မွန်ရပ်စံ၊ တစ်ဆိတ် ဒီဘက်ကိုကြွပါရှင်” ခါနာရှိစံသည် နံ့သာယပ်တောင်ကလေးကို သူမ၏ ဖြူဆွတ်နေသလောက် ညီညာလှပသော လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် ကဗျာဆန်ဆန်ကိုင်လျက် ဘယ်ကူးညာပြောင်းခတ်ကာ လှုပ်ကာ ဟန်အမူအရာပါပါ ရှိလှ၏။ မျက်နှာပြင်တွင် ညှို့ဓာတ်ကလေးတွေ ပြည့်နေရှာသည့် မျက်လုံးကလေးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို ချိုသာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်ဇေယျနှင့် ဗိုလ်တောက်ထိန်တို့ကြားမှထကာ အခန်းအစွန်းဘက် ဝရန်တာဆီသို့ နိပွန်အမျိုးသမီး ခါနာရှိစံနှင့် ယှဉ်တွဲကာ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ညာဘက်မှနေရာယူ၍ ခါနာရှိစံကို ကျွန်တော်၏ဘယ်ဘက်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်တွင် ခါနာရှိစံသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးကလေးတွေပြူးသွားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပရိသတ်ဆီသို့ တစ်ချက် ဦးခေါင်းကလေးငဲ့ကာ ပြောလိုက်ရှာသည်။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ပူနေဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအခါမှပင် သူမ၏စိတ်ပူပန်မှုကို ချက်ချင်း ရိပ်စားမိတော့၏။ ဂျပန်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအရ ဘုရားဆုပန် မင်းယောက်ျားများနှင့် သုံးတောင်ဝတ်အမျိုးသမီးတို့က အဆင့်အတန်းညီမျှစွာဖြင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ တွဲ၍မသွားရ၊ အမြဲတစေ အမျိုးသမီးက နောက်မှ လေးငါးလှမ်းခွာပြီး နောက်ချန်ကာ လိုက်ပါရမိ ထုံးစံရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိတော့၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခါနာရှိစံ၊ လာသာ လာပါ၊ သူတို့အားလုံး နားလည်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်မှ သူမသည် ကျွန်တော်၏ဘယ်ဘက်မှကပ်လျက် ညင်သာစွာလှမ်း၍ လိုက်လာပါသည်။ သူမ၏ ယဉ်စစ်ကိုယ်လုံးကလေးသည် ကနွဲ့ကလျနှင့် ကြည့်၍ကောင်းနေသလောက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပိုးပြာနုရောင် ကီမိုနိုကလေးကလည်း တသိမ့်သိမ့်ဆော်သွေးနေသော လေပြည်ဝယ် လွင့်ပါးကွန်မြူးနေတော့၏။ ဖြူဆွတ်နူးညံ့နေသော ခါနာရှိစံ၏ ကိုယ်လုံးကလေးနှင့် ကြော့ရှင်းပြေပြစ်လှသည့် လည်တိုင်နုနုကလေးအောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော သင်းပျံ့ပျံ့ ရေမွှေးပေါင်ဒါနဲ့ကလေးများကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဝယ် အတွေးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနေသကဲ့သို့

ပင် ရှိတော့၏။

“ကျောင်း ဘယ်နှုတ်တန်းအထိ နေဖူးသလဲ ခါနာရှီစံ”

ကျွန်တော်က တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်တွင် သူမသည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို နီးကပ်စွာ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှစ်တန်းမှာပဲ ကျောင်းနေရင်းနှင့် မိဘတွေကို ကူညီနေရပါတယ် မွန်ရပ်စံ၊ အထက်တန်းပညာရပ်ကို ဆက်လက်ရှာဖွေချင်ပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့မိဘတွေရဲ့ ဆင်းရဲမှုကို ပြန်ပြီးမြင်နေပြန်တော့”

အနည်းငယ် စိတ်မကောင်းသော အသံကလေးနှင့် ဖြေကြားလိုက်သည်တွင်

“ဒီလိုမေးတာကို ခါနာရှီစံအတွက် စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်နေရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မွန်ရပ်စံလည်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ်ချင်း စာမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ခါနာရှီစံကို သနားမိတယ်”

ကျွန်တော်က အရိုးခံစိတ်အတိုင်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်တွင်

“ခါနာရှီ သိပါတယ် မွန်ရပ်စံ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မွန်ရပ်စံရဲ့ စိတ်သဘော အင်မတန်ဖြူစင် မြင့်မြတ်ကြောင်းကိုလည်း သိပါတယ်၊ အရက်မသောက်တဲ့အပြင် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံမိတဲ့အခါမှာလည်း သိပ်ပြီး ဣန္ဒြေရှိတာကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ခါနာရှီစံအနေနဲ့ မွန်ရပ်စံကို ကြည်ညိုလေးစားမိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခါနာရှီစံ၊ ခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံကြရပြီး နောက် ခွဲခွာသွားကြတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမေ့ကြဖို့ သတိပေးပါရစေ၊ မွန်ရပ်စံတို့ သွားစရာလာစရာ ကိစ္စတွေရှိနေကြတာမို့ ဒီမြို့မှာ သိပ်ကြာကြာနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့”

သူမသည် မချီတင်ကဲအသံဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး အသာမဖိတဖိ ကိုက်ထားပြီးမှ “ခါနာရှီစံ ရိပ်မိပါတယ် မွန်ရပ်စံ၊ မွန်ရပ်စံတို့လူစုဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တွေဖြစ်ကြပြီး မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ကြတာမို့ ခါနာရှီစံအနေနဲ့ သိပ်ကြည်ညိုလေးစားမိတယ်”

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် “ခုလို လွတ်ခနဲပြောမိတာ လွန်များသွားသလား မွန်ရပ်စံ”

အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားသည့် မျက်နှာအမူအရာကလေးနှင့် သူမက မေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အလွန်တရာအားနာလှသည့် ခါနာရှိစံကိုကြည့်ကာ ပြုံးမိပြန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ နိပွန်အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားတွေဟာ အဖန်ပွန် ပြည်အတွက်ဆိုရင် အသက်တောင်စွန့်ဝံ့တဲ့ မျိုးချစ်စိတ်တွေ ရှိကြတယ်ဆိုတာ မွန်ရပ်စံ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခါနာရှိစံ ဘာသိချင်းသင်ပေးမှာလဲ၊ တစ်ဆိတ် သိချင်းနာမည် သိပါရစေ”

ကျွန်တော်သည် သူမအား အတော်လေးစားမိရာမှ သိချင်းအကြောင်း ဆီသို့ စကားလှည့်ကာ မေးလိုက်သည်တွင်

“သင်ပေးပါမယ် မွန်ရပ်စံ၊ မွန်ရပ်စံတို့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးမြောက်လို့ အဖန်မာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီးတဲ့အခါမှာ သိချင်းသင်ပေးခဲ့တဲ့ ခါနာရှိစံကိုလည်း မမေ့လိုက်ပါနဲ့နော်”

သူမသည် သူမ၏နေရပ်၊ မိဘနာမည်၊ လမ်းနာမည်၊ အိမ်နံပါတ်၊ ကျောင်းနာမည် စသည်တို့ကို လှပစွာရိုက်နှိပ်ထားသည့် လိပ်စာကတ်ကလေးကို တရိုတသေထုတ်၍ ပေးလိုက်ရှာသည်။ ပြီးလျှင် ကားလမ်းကလေးဆီသို့ကြည့်ကာ ငေးလျက် တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စအတွက် အတွေးနယ်ကြောဝယ် နစ်မျောနေရှာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခါနာရှိစံ၏ အတွင်းစိတ်ကို အနည်းငယ် ရိပ်စားမိတော့သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်ကသာ ဤအချိန်အခါမျိုး၌ ကျွန်တော်၏ချစ်ရေးကိစ္စကို ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ဟပန်ကြားခဲ့ပါလျှင် နိပွန်ကျောင်းသူကလေး ခါနာရှိစံအနေနှင့် ကျွန်တော်၏ပန်ကြားချက်ကို မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံမည်ဟု တထစ်ချလောက် ပြောရဲပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အစ အလယ် အဆုံး ကာလသုံးပါးစလုံးအဖို့ တိုင်းပြည်နှင့် ပေါ်လာလတ္တံ့သော မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးအတွက် ပေးလှူခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်၏ နှောင်ကြိုးကြောင့်သာ ကျွန်တော်သည် ဤအချိန်အခါကောင်းကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲ၌ကား ဟာလျက်ရှိတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ခါနာရှိစံ၏ ဂျပန်ဆံထုံးကလေးအနားသို့ အသာချဉ်းကပ်ကာ သူမ၏ဆံကေသာတွင် စိုက်ထိုးထားသည့် ရွှေရောင်ပန်းပွင့်ကလေးကို ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ရှူလိုက်ပြီး

“ကဲပါလေ ခါနာရှိစံ၊ သီချင်းသင်ပေးမယ်ဆိုလို့ မွန်ရပ် စောင့်နေတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သင်ပေးပါဦး၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ ကြေကွဲစရာတွေကို ခဏ ဘေးဖယ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထာဝစဉ်သတိရနေကြဖို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်”

ကျွန်တော်သည် ခါနာရှိစံ၏ လက်မောင်းအိုးကလေးနှစ်ဖက်ကို ယုယစွာဖက်ကာ တောင်းပန်လိုက်မှ

“သင်ပေးပါ့မယ် မွန်ရပ်စံ၊ နိပွန်ပြည်နဲ့ တရုတ်ပြည်စစ်ကြောင်းတစ်ဝန်းလုံးမှာ အင်မတန် ခေတ်စားနေတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သင်ပေးမယ်၊ အဲဒီသီချင်းကတော့ ရှိနာ နောယောယု တရုတ်ပြည်ရဲ့ ညနေခင်းဆိုတဲ့ သီချင်းပါပဲ မွန်ရပ်စံ”

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပြင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လျက် ခါနာရှိစံသည် ဝရန်တာ၏အစွန်းဘက်မှ ပြောင်လက်နေသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ခေါင်းဆောင်သွားပါသည်။ “ခါနာရှိစံကို မွန်ရပ်စံ ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ၊ ဘာမဆို ခါနာရှိစံ လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့”

သူမသည် ရှေးဆက်ရမည့်စကားကို ဆက်၍ မပြောဝံ့ရှာသည့်အလား မျက်နှာကလေးနီသွားပြီးမှ

“ခါနာရှိစံမှာ တိကျပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရည်းစားရယ်လို့၊ ချစ်သူရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဪ သြော် မွန်ရပ်စံ မွန်ရပ်စံ”

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို သူမသည် သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသော မျက်လုံးကလေးများနှင့် ကရုဏာအပြည့်ရှိသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ရှာလေသည်။

“မွန်ရပ်စံသီချင်းဆိုရအောင် တစ်ဆိတ်နားထောင်ပါဦးနော်၊ တရုတ်ပြည်ရဲ့ ညနေခင်းသီချင်းဟာ နိပွန်တပ်မတော်သားတို့ရဲ့ အသည်းစွဲသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သလို တိုကျိုမြို့တော်ကစပြီး နိပွန်တစ်ပြည်လုံးအဖို့ ခေတ်အစားဆုံးသီချင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ခါနာရှိစံသည် နဲ့သာယပ်တောင်ကလေးကို ညာလက်ကလေးနှင့်ကိုင်

ကာ သူမ၏ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းဖျားထက်တွင်ကပ်လျက်

“ရှိနာနောယောယု ရှိနာနောယောယု” တရုတ်ပြည်၏ ညနေချမ်း
ကာလ သီချင်းတေးသံကို နိပွန်အလှမယ်သည် အင်မတန် သာယာသော
အသံကလေးဖြင့် စတင်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင်သီဆိုကာ သီချင်းစ၍ သင်လိုက်ပါ
သည်။

“မိနာတိုနိုးအကာရေ၊ မူလာဆက်း၊ မိအိုအို အကာလိတိုလီကာကို
ရှိနမုစုမေ”

သူမ၏အသံမှာ တိုးတိုးကလေးမှ တစ်ဖန် မြင့်၍တက်လာတော့
သည်။

“နေဝင်ဆည်းဆာ တရုတ်ပြည်ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုဝယ်၊ ရွှင်လန်း
ကြည်နူးဖွယ် တွေ့ကြုံရတော့တယ်၊ ဂန္ဓာရာဇ် လှကုမ္မာရွယ်”

သီချင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိ
သည်။ ချစ်စရာအသံပိုင်ရှင် ခါနာရှိစံ၏ ကြည်နူးဖွယ်ရာ သီချင်းသံကို
နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်သည် စွန့်စားခန်းအမျိုးမျိုးကို ဖွင့်နေမိသည်။
ဤသီချင်းသံကိုလွှင့်ကာ ဂျပန်စစ်ဝါဒီအစိုးရသည် သူ၏ နေနတ်မျိုးနွယ်
ဂျပန်စစ်သားတွေကို တရုတ်ပြည်မသို့ တပ်မကြီးတွေအလိုက်ချီကာ နယ်ချဲ့
စစ်ပွဲကြီးကို ဖွင့်လှစ်နေခဲ့၏။ ဤစစ်ပွဲကြီးဒဏ်ကို တရုတ်ဆင်းရဲသားလူထု
များ အလူးအလဲခံနေရသလောက် ဤစစ်ဝါဒီသမားများ စစ်အောင်နိုင်သူ
များ ဖြစ်ကြသည့် ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေသည်မှာ စဉ်းစား
စဖွယ်တစ်ချက် ဖြစ်ပေသည်။

“တရုတ်ပြည်၏ အင်မတန် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ ညနေခင်း
မီးရောင်တွေကလည်း မလင်းတလင်း၊ လေပြည်နုကလည်း ဘယ်ညာသွန်း
သည့် ကာလဝယ် တရုတ်လှဧကရီမကလေး၏ ရွှင်ပြုံးနေဟန်၊ ချစ်စဖွယ်
ဟန်၊ ဆင်းမူရာ”

သီချင်းသံ၏အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်၏ ရင်ဝယ် တရုတ်ဝဲဝဲနွဲ့နေရှာ
တော့သည်။ ကျွန်တော်၏နားထဲတွင် ဆက်လက်၍ သေနတ်သံများ၊
အမြောက်သံများ၊ တရုတ်ပြည်သူလူထု၏ ညည်းညူငိုကြွေးသံများ၊ ထို့
နောက်မှ ဘန်ဆိုင်းဟု ခေါ်နေကြသော ဂျပန်စစ်သားများ၏ စစ်ကြွေးကြော်

သံများ စသည်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုနှင့် သမုဒယစိတ်ဓာတ်ကား ကျွန်တော်တို့လေးဦး သားအတွက် ရေပွက်ပမာ တစ်ခဏသာဖြစ်ချေ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်လေးဦးအဖို့ လွတ်လပ်ရေးခရီးသည်များသာ ဖြစ်ကြ သည့်အတွက် ဖော်မိုဆာကျွန်းပေါ်ရှိ တိုက်ဟုတ်ကူမြို့တော်ဆီသို့ လေယာဉ် ပျံလက်မှတ်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း “မှိုင်းရာမကြည် အထုပ်တစ်ဖက် ကို ထမ်းပါလို့၊ တိုင်ဝမ်ဆီ ရုတ်တရက်မြန်းရမှာမို့ ရှိဆူကာရေ၊ အမယ်မင်း နှုတ်ဆက်စမ်းချင်ရဲ့ ခွင့်မသာ” ဟူသော ငိုချင်းသံကလေးတွေနှင့် တစ်နေ့ သော နံနက်ခင်း ခုနစ်နာရီအချိန်တွင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ကြီးကို အမှူးပြု ကာ ရှိဆူကာနှင့် တခြားအမျိုးသမီးသုံးဦး သို့မဟုတ် နီပွန်လှပျိုဖြူသုံးဦး တို့ကို လှိုက်လှဲစွာနှုတ်ဆက်လျက် အဆင်သင့်စောင့်နေသော တက္ကစီကား ကြီးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြသည်။ ရှိဆူကာခများသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေး ကာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှိနေသလောက် အခြားအမျိုးသမီးသုံးဦးနှင့် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးပါ မျက်ရည်တွေ ကျနေကြသည်။ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ ကလေးတွေကိုယ်စီ ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားလျက် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းအသံများဖြင့် “ဆိုင်ယိုနာရား” နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့လည်း စိတ်တွင် ထိခိုက်မှုရှိခဲ့ကြပြီး လေယာဉ်ပျံကွင်းဆီသို့ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ခဲ့ရပေ၏။ မြို့၏အခြေအနေမှာ တိုကျိုမြို့တော်လောက် ယာဉ်ရထားများမရှုပ်ဘဲ လူနေ အိမ်ခြေအသင့်အတင့်နှင့် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့် သာယာငြိမ်အေးလှသော ဖုကူးအိုကာမြို့ဝယ် ကျွန်တော်၏ မခွာရက်နိုင်လောက်သော အာရုံများသည် တရုတ်ပြည်၏ ညနေခင်းတေးသံရှင် ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူ အလှ ပိုင်ရှင် ရှိဆူကာစံဆီသို့ တရစ်ဝဲဝဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ဝန်ခံရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ ပျံလွင့်နေသောစိတ်အာရုံကို ချက်ချင်းပြန်၍တင်းကာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အဓိဋ္ဌာန်ဆီသို့ ပြန်လည်အာရုံတင်းမတ်စေပြီး မလွတ် လပ်သော မြန်မာပြည်မြေပုံပေါ်၌ ထည်ဝါကွန်မြူးနေသည့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ သမား အထိမ်းအမှတ် ယူနီယံဂျက်အလံကို ကျွန်တော်သည် မြင်ထင်လာ သလောက် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး မရလို့မဖြစ်၊ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း

တရကြမ်းတိုက်ပွဲဝင်မည်။ ဒီအကြားမှာ အချစ်ရေး အဆွေးဓာတ်တွေကို ဘေးချိတ်ကာ ချက်ချင်းမေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ရပြန်တော့သည်။ တော်လှန်ရေး သမား ပြည်ချစ်သားကောင်းတို့မည်သည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် အဖတိုင်းပြည် အတွက် ပထမ ဒုတိယ တတိယသာလျှင် ဖြစ်ပေသည် မဟုတ်ပါလော။

တိုင်ဝမ်ကျွန်း သို့မဟုတ် ဖော်မိုဆာကျွန်း

နားနှစ်ဖက်အတွင်းဝယ် လေယာဉ်စက်သံများသာ လွှမ်းမိုးမြဲမြဲနေ တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့် အတွေးနှင့် ငေးလိုက်တွေးလိုက်ဖြင့် ဖုကူးအိုကာလေယာဉ်ပျံကွင်းမှ နံနက်ရှစ်နာရီခွဲအချိန်မှ စတင်၍ တိုင်ဝမ်(ဖော်မိုဆာကျွန်း) ဆီသို့ လေယာဉ် တွင် ခြေတင်ခဲ့ကြ၏။ နေ့နှစ်နာရီထိ လေယာဉ်ပေါ်မှ မဆင်းရခမန်း ခရီးနှင့် နေသည်ကြောင့် ခါးတွေတောင့် ဇက်တွေညောင်းလာတော့သည်။ လေယာဉ် ပျံတစ်စင်းလုံးတွင် နိပွန်စစ်ဘက်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ အရေးကြီးသော ထိပ်တန်းအရာရှိများနှင့် ကုန်သည်များသာတွေ့ရပြီး လူငယ်ဟူ၍ ကျွန်တော် တို့ရဲဘော်လေးဦးသာ ပါရှိနေတော့သည်။ ပျင်းရိညောင်းညာလာသည် ကြောင့် မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လေယာဉ်ပျံ၏ အောက်ပိုင်းဆီသို့ လှမ်း၍ ငဲ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရှေးဦးစွာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် တိမ်လွှာများကို ပွမ်းပုံကြီးတစ်လွှာအတွင်း၌ ဖြတ်သန်းကာ လေယာဉ်မောင်းနှင်နေသည်ကဲ့သို့ တွေ့ရပေ၏။ နောက်များမကြာမီ လေယာဉ်ပျံကြီးသည် တိမ်လွှာများကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီး ပြာလဲ့လဲ့ လဟာပြင်ကြီးပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းနေသည်ကို ဆက်လက်တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ပြာလဲ့လဲ့ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဂရုတစိုက်ကြည့် လိုက်သည်တွင် မီးခြစ်ဆံချောင်းကလေးတွေလောက်သာ သဏ္ဍာန်လေး အထက်မှ အဖြူတန်းကလေးတွေက အထက်သို့ပင့်တက်နေသည့် အခြင်း အရာမြင်ကွင်းများကို တွေ့ရပေသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာသည့်အခါတွင် မူကား ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်းမှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများကို မြင့်မား လှသည့် လေယာဉ်ပေါ်မှဆီးကာ တွေ့မြင်နေရပေသည်ကို ရိပ်မိရပေသည်။ ဂျပန်ပြည်၏ ကျူရှူးကျွန်းနှင့် ဖော်မိုဆာကျွန်းကြား ဂျပန်ပင်လယ်ပြင်ဖြစ် ရမှုကို တစ်ဆက်တည်း သဘောပေါက်မိတော့သည်။

နိပုန်လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် ပျင်းရိလာသည်ကို ရိပ်မိသည့် အတွက် ခရီးသည်များကို အပျင်းပြေစေရန် ဂျပန်မဂ္ဂဇင်းများ၊ သတင်းစာများကို လိုက်လံဝေငှ ဖြန့်ချိနေရရှာသည်။ သူသည် စာစောင်များဝေငှရင်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ခရီးစဉ်အခြေအနေကို ကြေညာသတိပေးနေရှာသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ဂျပန်လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ခပ်နွေးနွေးတစ်ခွက်စီနှင့် သစ်တော်သီးတစ်လုံးစီ ဆက်လက်ကျွေးမွေး ဧည့်ခံပြန်သည်။

ရုတ်တရက် ကာမဒါစံက ကျွန်ုပ်၏ညာဘက်နားအနီးသို့ သူ၏ ပါးစပ်နှင့်တွေ့ကာ ရယ်မောရင်း မေးလိုက်ရာ “ကာမဒါစံကလည်း ဟိုအရပ် မြင့်မြင့်နဲ့ အပျိုမကလေးကို သတိရနေမှာပေါ့နော်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်၍ နောက်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ဟဲခနဲ ကျိတ်၍ရယ်မောမိကြသည်။ ဆက်လက်၍ ကာမဒါစံက “ရှိဆူကာစံက မွန်ရပ်စံကို တကယ်ချစ်နေတယ် ဗျ၊ မွန်ရပ်စံကို ဂျပန်လူမျိုးအစစ်လို့ ထင်နေရှာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် တို့ ပြောတာဆိုတာတွေကိုလည်း သူတို့အားလုံး ရိပ်မိပုံရတယ်၊ တိုင်းပြည် အတွက် တကယ်အလုပ်လုပ်မယ့် တာဝန်နဲ့ လူငယ်တွေဆိုတာ နောက်ဆုံး သူတို့သိသွားကြတယ်”

“ဒါထက် အဲဒီအပျိုကလေးတွေဟာ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲဗျ၊ တိုကျိုမြို့ပေါ်က ဟိုတယ်မယ်တွေလိုပဲလား၊ ကြေးစားမယ်တွေလား ကာမဒါစံ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့တဲ့ဟိုတယ်က အဲဒီ မြို့ပေါ်မှာ အင်မတန် အထက်တန်းကျပြီး လူကြီးလူကောင်းတွေ အရာရှိတွေ တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ပြောရဦးမယ်၊ အပျိုမကလေးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရောက်မှ သူတို့ကို မြို့ထဲက တမင်တကာခေါ်ယူပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ဧည့်ခံခိုင်းတာဗျ၊ ဂျပန်ဟိုတယ်တွေမှာ စားပွဲထိုးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ဟာ လခစားအနေနဲ့လည်း အချိန်ပြည့်အလုပ်သမား ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အချိန်ပိုင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားလည်း ရှိတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့တဲ့ဟိုတယ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင် အင်မတန် စည်းကမ်းရှိကြရတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းကြရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တည်းခို ခဲ့တဲ့ဟိုတယ်က စည်းစနစ်ကြီးကြလို့ လူရှုပ်လူပွေလို့ထင်ရင် လက်မခံတဲ့

နာမည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီးဗျ။ ပွေချင်ရင် ဒီပြင်ဟိုတယ်မှာ သွားပွေနိုင်တယ်။ ဒီဟိုတယ်မှာ အလွန်အကျွံ အရက်မသောက်ရဘူး၊ မဆူရဘူး၊ မိန်းမ ခေါ်မလာရဘူး၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့လေးဦးကို ရောက်ခါစက အတော်သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေပြီး ဟိုတယ်ဆီကနေ ပြောပြပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်မချတချနဲ့ လက်ခံကြတယ်။ နောက် မကြာပါဘူး၊ မြို့ထဲက လုံခြုံမှုအရာရှိက ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့စုံစမ်းတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ဘာကောင်တွေဆိုတာ အဒေါ်ကြီးရိပ်မိသွားပြီးနောက်မှ အဲဒီကျောင်းသူလေးဦးကို ဧည့်ခံပြုစုဖို့ သတ်သတ်တောင်းပန်ပြီး ခေါ်ခဲ့တာပဲဗျ”

ထိုအခိုက်တွင် ဗိုလ်ဇေယျက ကာမဒါစံကို လေသံနှင့်ခေါ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ညှိုးနှင့် အသာညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုအရာကား လေယာဉ်ရှေ့ပိုင်း မှန်ပြတင်းပေါက်များမှ ခပ်ရေးရေး ခပ်မှုန်မှုန်မြင်ရသော မြေလွှာတန်းတန်းကြီး မည်းမည်းကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မယ်ကလေးက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာလှမ်း၍ သတိပေးပြောကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မိနစ် ၂၀ ရှိရင် ဖော်မိုဆာကျွန်းပေါ်ကို လေယာဉ်ပျံဝင်လိမ့်မယ်”

ကာမဒါစံသည် ကျွန်တော်တို့ ဖော်မိုဆာကျွန်းမြေပေါ်သို့ ရောက်တော့မည့်အရေးကို ချက်ချင်း သတိပေးလိုက်ပါသည်။ မြင့်မားသော တောင်ထွတ်များ၊ မတ်စောက်သော တောင်တန်းကြီးများနှင့် ထူထပ်သည့် သစ်တောကြီးများကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်အဖို့ မြန်မာပြည်မှ နာမည်ကျော်သည့် ရိုးမကြီးသုံးသွယ်ကို ချက်ချင်းပြေး၍ သတိရမိသည်။ ထို့နောက် တောင်တန်းများသည် အတွင်းဘက်သို့နိမ့်၍ ပြန်၍ဆင်းလာပြီး အစိမ်းရောင်တောပြင်များအဖြစ်သို့ တွေ့ရှိပြီး နောက် မြစ်ငယ်များ၊ ချောင်းငယ်များနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် တွေ့ရပြန်ပါသည်။ အမိုးနီနီနှင့် တိုက်တာ အဆောက်အဦများကို ထူထပ်စွာတွေ့ရပြီး မကြာမီကာလတွင် လူနေအိမ်ခြေများလာသော မြို့တစ်မြို့အဖြစ်ကို မြင်ရပါသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးကား တဖြည်းဖြည်းနိမ့်၍ နိမ့်၍ တိုင်ဝမ်ကျွန်းပေါ်သို့ လှည့်ကာ ပတ်ကာ ဆင်းနေတော့သည်။ ကားလမ်းများ၊ မီးရထားလမ်းများ

ကိုလည်း စတင်ကာတွေ့ရပြီး ကျွန်း၏အလယ်ဗဟိုလောက်သို့ လေယာဉ်ပျံကြီးက အရှိန်ကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းကာ တန်းကာ ပျံသန်းနေတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံမယ်ကလေးသည် ခရီးသည်အားလုံးအား ခါးပတ်ပြားကြီးကို ပတ်ကြရန် သတိပေးလိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုလည်း အကြိမ်များစွာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ ပျံသန်းမှုအရှိန်သည် နှေး၍ နှေး၍ လာသည်ကြောင့် စပါးခင်းများ၊ ဂျုံခင်းများ၊ ကြံခင်းများကို အကွဲကွဲအပြားပြား တွေ့မြင်နိုင်တော့သည်။ မကြာခင် လေယာဉ်ပျံကြီးသည် မြေအောက်သို့ ရုတ်တရက် နိမ့်ကျသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရပေသည်။ ကွင်းဆင်းရန် အတွက် အတော်ကြီးမားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့၏ နောက်ဆီသို့ ရစ်လျက် ပတ်လျက် ဝဲနေပြန်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ လေယာဉ်ပျံကြီးသည် တိုင်ဟုတ်ကူ မြေပေါ်သို့ ညင်သာစွာဖြင့် ဆင်းသက်ခဲ့တော့သည်။

ကွင်း၏အရှေ့ဘက်ရှိသည့် လေယာဉ်ရုံးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့လေးဦး သားသည် ခရီးသည် လူအုပ်ကြီးနှင့်ရောနှောကာ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်တွင် ရုံးအဝင်တံခါးအနီး၌ စီးကရက်ခဲကာ ဟန်ပါပါနှင့် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည့် ဥရောပအဝတ်အစားဝတ် ဂျပန်တစ်ဦးနှင့် ကီမိုနိုဝတ်ထားသည့် ဂျပန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရပေ၏။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းပြားပြားတွင် အလွန်လျင်သော မျက်လုံးရှင်ဂျပန်သည် ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ် ဖြီးထား၏။ အရပ်ငါးပေ လေးလက်မထက် မြင့်ပုံမရသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တစ်ဖြောင့်တည်း တောင့်တင်းနေသည်ကို အကဲခတ်မိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဂျပန်ဘာသာနှင့် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်တွင် ကာမဒါစံက ယဉ်ကျေးစွာနှင့် ပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပေသည်။ ဤတွင် ဥရောပဝတ်စုံနှင့် ဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအား ယဉ်ကျေးမှုစည်းကမ်းအတိုင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ၏နာမည်ကို မစ္စတာနဂနိဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်နာမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ တစ်ဦးစီ ကြေညာနှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့လေးဦးအား လေယာဉ်ပျံကွင်းအပြင်ဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မခံရဘဲ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး အရန်သင့်ဆိုက်ကပ်ထား

သည့် ဆလုံးကားကြီးနှစ်စီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသည် ကားတစ်စီးတည်းတွင်စီးပြီး သူတို့လင်မယားက နောက်ကား တစ်စီးဖြင့် လိုက်ပါစီးနင်းခဲ့ကြပြီ။ မြို့တွင်းဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။

အင်မတန် စည်ကားကျယ်ပြန့်သော မြို့ကြီးအတွင်းမှတိုက်တာ အဆောက်အဦကြီးများကို ကျော်ဖြတ်လျက် ရှုပ်ပွေလှသည့် ယာဉ်ပေါင်းစုံ ကို ရှောင်ကွင်းကာ မြို့၏အလယ်တစ်နေရာ ရပ်ကွက်သို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထင်းရှူးသားများ မှန်များဖြင့်ကာရံလျက် ခေါင်မိုး အနေနှင့်လည်း ပျဉ်ကြွပ်များကို မိုးကာထားသည့် ဂျပန်ပုံစံဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားသည့် တစ်ထပ်အဆောက်အဦရှေ့သို့ ကားနှစ်စီးသည် ထိုး၍ဆိုက်ခဲ့ ကြတော့သည်။ သူတို့လင်မယားက ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ကျွန်တော်တို့၏ အထုပ်အပိုးများကို ကူညီယူဆောင်ကာ ကျွန်တော်တို့လေးဦးအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ထားသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ သည်။ ဂနိစံ၏ဇနီးမှာ ဂျပန်အမျိုးသမီးများအနက် အရပ်မြင့်မားသော လှပကြော့ရှင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အမူအရာ အပြောအဆိုမှာ လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပ၏။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သီးသန့်အခန်း ကြီးမှာ ဂျပန်ဟိုတယ်တစ်ခုကဲ့သို့ တာတာမိ မြက်ဖျာအထူကြီးများ၊ မှီခုံးများ နှင့် ခြေထောက်တိုစားပွဲကလေးများကို စနစ်တကျ တည်ခင်းထားရှိပြီး မျက်နှာသစ်ရန် ကြွေလေ့နှင့် ရေချိုးခန်း၊ ရေအိမ် စသည်တို့ကို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ တွေ့ရပေသည်။

နဂနိစံသည် ဖော်ရွေစွာဖြင့် ခေတ္တအနားယူပြီး “မျက်နှာသစ် အပန်း ဖြေကြပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ ဟိုဘက်ကအခန်းမှာ နေကြပါတယ်” ဟု ပြောဆိုကာ အခန်းကျယ်ကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ မကြာမီ သူတို့နှစ်ဦး ပြန်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်သုံးဦးကား အရှေ့အာရှတိုက် တစ်ခွင်သို့ ဂျပန်တို့စစ်ဦးလှည့်၍ ခြေကုပ်ယူရန်အတွက် ဂျပန်တပ်မတော် ၏ ပထမရှေ့တန်းစခန်းဖြစ်သော ဖော်မိုဆာကျွန်း ရှိတိုက်ဝမ်ဝင် ခေါ် တိုင်ဝမ်စစ်ဌာနချုပ်မှ နား မျက်စိဖြစ်သည့် အင်မတန် အရေးပါအရာရောက် သော စစ်စုံထောက်ဌာန တာဝန်ခံ ကက်ပတိန် နဂနိနှင့် ပထမဦးဆုံး နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ စတင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် ရေမိုး

ချိုးကာ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကက်ပတိန်နဂနီတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ချက်ချင်းရောက်ရှိလာပြီး အာလာပသလ္လာပစကားများ ပြောဆိုကာ မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေတို့ကို တီးခေါက်စုံစမ်းလာပါသည်။ ကက်ပတိန် နဂနီသည် ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပြောဆိုပြီး အဆုံးတွင် “မြန်မာရဲဘော်တွေရဲ့ ကြိုးပမ်းချက်ဆန္ဒအတိုင်း မကြာမီ နီးကပ်နေသော နှစ်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်းမှာ ဂျပန်ရဲ့ အဓိကရန်သူဖြစ်ကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ရုရှတွေနှင့် ဂျပန် မဟာမိတ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲပြီး တစ်ချီတစ်မောင်း စစ်ခင်းကြမှာ မုချပါပဲ။ ဒါကြောင့် မြန်မာရဲဘော်တွေဟာ ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်မှာ စိတ်အားငယ်မှု၊ သံသယရှိမှုမရှိကြဘဲ မိမိတို့လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဖွဲ့ရှိရှိသတ္တိရှိရှိနှင့် ကြိုးပမ်းကြပါ” ဟု တိုက်တွန်းပြောဆိုသွားပါသည်။ ကက်ပတိန်နဂနီသည် သူ၏ ဒန်ရောင် လက်ပတ်နာရီကလေးကို ငဲ့၍ကြည့်လိုက်ပြီး “စကားပြောကောင်းနေကြတာ ညစာစားဖို့အချိန်တောင် ရောက်နေကြပြီ၊ လာကြ ညစာသွားစားကြရအောင်၊ ဗိုက်ထဲကတောင် သိပ်ပြီး အသံတွေ မြည်နေပြီ” ဟု အရွန်းကလေးများညှပ်ကာ ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လေးဦးအား သူတို့လင်မယားက ဦးဆောင်၍ အညောင်းပြေခြေကျင်လျှောက်ကာ သုံးလမ်းကျော်ရှိ ဟိုတယ်ကြီးဆီသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့သော မြို့ကြီးကား ဖော်မိုဆာကျွန်း၏ မြို့တော်တိုင်ဟုတ်ကူပင် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထက် မသေးသော မြို့အကျယ်အဝန်းရှိသလောက် ဓာတ်ရထား၊ ဘတ်စ်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ လန်ချား စသည့် ယာဉ်ပေါင်းစုံမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ဂျပန်၊ တရုတ်လူမျိုး စသည့် လူဦးရေကလည်း အဆမတန် များပြားလှပါသည်။

ကြီးမားသော ဟိုတယ်ကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် စိမ်ပြေနပြေနှင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်တွင် ဟိုတယ်တံခါးမှူးသည် ကီမိုနိုဝတ်စုံနှင့် ကက်ပတိန်နဂနီစံကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုကာ သီးသန့် စားပွဲကြီးဆီသို့ ပို့ဆောင်ပါသည်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ဂျပန်ကြီးကလည်း အရေးတကြီးထွက်လာပြီး သူကိုယ်တိုင် နေရာထိုင်ခင်းများကို လိုက်လံ၍ ခင်းကျင်းပေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြောက်ဦးက ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်မိကြသည့်အခါ နဂနီစံကို

ဟိုတယ်မန်နေဂျာအဘိုးကြီးသည် ခေါင်းငုံ့ကာ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်သွားရှာပါသည်။ နဂနိစံနှင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာတို့ သည် ယခင်ကာလကပင် အတော်ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ် များဖြစ်ရမည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်အစားအစာများ ကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ မှာယူစားသောက်ကြသည်။ ဟိုတယ်၏ ဥရောပအစား အစာ ချက်ပြုတ်မှုများမှာလည်း ခေတ်အလွန်မီသလောက် စားသောက်၍ အရသာရှိလှပေ၏။ အားလုံး ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ရေခဲစိမ့် ဘီယာတစ်ခွက်စီကို နဂနိစံက မှာယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခရီးလမ်းပန်း အခြေအနေနှင့် အင်မတန်မွန်မြတ်လှသော လွတ်လပ်ရေးရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းကာ ဖန်ခွက်ချင်းထိကပ် ဆုံမိကြစေပြီး ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သောက်လိုက်ကြပါသည်။

တိုင်ဝမ်ကျွန်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုင်နန်ကျွန်းသို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ပျံကို စောင့်ရင်း ရက် ၂၀ ခန့် သောင်တင်နေတော့သည်။ သောင် တင်ရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အရင် ဟိုင်နန်ကျွန်းသို့သွားကြ ရန် အင်မတန်အရေးကြီးသော စစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြသည့် ခရီးသည် များစွာ ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ကက်ပတိန် နဂနိစံသည် ယခုအရေး တွင် ကျွန်တော်တို့လေးဦး၏ လက်မှတ်ရရှိရေးအတွက် မြောက်မြားစွာသော ခရီးသည်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးပမ်းနေကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လေးဦးသားသည် ရေပူကန်များ ကို အခြေပြုကာ တည်ထောင်ထားကြသည့် ဟိုတယ်များဆီသို့ အလည် ထွက်ခွင့်ရပေ၏။ ထိုဟိုတယ်များသို့ ခရီးသွားခါနီးတွင် နဂနိစံသည် ခပ် ပြောင်ပြောင် ခပ်ရှင်းရှင်းပင် အိမ်ရှင်ဝတ္ထရား ကျောပွန်စွာဖြင့် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှု ရရှိစေရန် ကျွန်တော်တို့ကို မေးမြန်းလိုက်သေး၏။

“ဟိုတယ်ကတော့ သိပ်ပြီး လူသူနဲ့ဝေးတယ်၊ အင်မတန်မှလည်း သာယာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့အပျင်းပြေ မိန်းမဖော်တစ်ယောက်စီ ခေါ်သွားကြမလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့၊ မိန်းမနဲ့ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့ မလဲ”

အခြားရဲဘော်တွေမျက်နှာ ဘယ်လိုနေသည် မတွေ့ရသော်လည်း

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဤကဲ့သို့ မစ္စတာနဂနီစံ၏ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်မှုအတွက် အတော် မျက်နှာပူသွားမိ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မိန်းမအဖော် မလိုပါဘူး မစ္စတာ နဂနီစံ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျသည် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ပြန်ပြောလိုက် သည်။ ဤတွင် မစ္စတာနဂနီစံသည် ကိုကြီးတောက်ထိန်နှင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ဖန် ပြန်လှည့်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်ကိုလာတာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် စစ်ပညာ သင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်း ရှိပါတယ်၊ ခုလို ဟိုတယ်တွေ လျှောက် လည်တာတောင် တရားလွန်လှပြီလို့ အောက်မေ့ပါတယ်၊ နဂနီစံ၏ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်မှုကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်သလောက် တန်ဖိုး ထားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းညွတ်ကာ တောင်းပန် ဖြေကြားလိုက်သည်တွင်

နဂနီစံသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် များစွာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေ ရှာပြီး “ခင်ဗျားတို့ဟာ စိတ်ဓာတ်အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ လူတွေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နိပွန်စိတ်ဓာတ်နှင့် ခင်ဗျားတို့ ဇွဲသတ္တိတွေ ပေါင်းလိုက်ရရင် မကြာခင် အင်္ဂလိပ်ရန်သူတွေဟာ အာရှတိုက်သားတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေမယ့် ရာဇဝင်တစ်ခေတ်ပြောင်းဖို့အချိန် ရောက်နေပါပြီ၊ ကဲ ကြွကြပေ တော့ လူကြီးမင်းများ”

ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော်တို့အား မီးရထားဘူတာကြီး အနားထိ ကားနှင့် လိုက်၍ပို့ရှာပါသည်။

ဟိုင်နန်ကျွန်းတွင် ရှိနေစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် ဂျပန် စစ်တပ်၏ အခြေအနေကို သိလိုသည်ကြောင့် နဂနီစံကို တွေ့ခွင့်တောင်းပါ သည်။ နေ့တစ်နေ့၌ နဂနီစံသည် ကျွန်တော်တို့လေးဦးကို ရုတ်တရက် ကားဖြင့်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး မြို့ပြင်သင်္ဘောဆိပ်တွင် ဆင်းခဲ့ကြ၏။ မြို့တွင်း မှ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ခြေကျင်ချီတက်လာသည့် ဂျပန်စစ်တပ်တစ်တပ်ကို ပြသ ပါသည်။ ရဲမက်အင်အား စုစုပေါင်း တပ်ရင်းနှစ်ရင်းထက် များပြားလှသည့်

တပ်မအဆင့်အတန်းရှိ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို စတင်တွေ့လိုက်ရပေသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ကြမ်းတမ်းခက်တရော်ပြီး ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာလည်း အစိမ်းပုပ်ရောင် ရှုပ်လက်စက (တံတောင်ဆစ်ကွေးထက် သုံးလက်မထိ ရှည်လျားသည့်) ဆောင်းဘီရှည်ပေါ်တွင် ပတ်တီးစည်းထားပြီး ခြေနှစ်ဖက်တွင် သားရေဖိနပ်ကို စီးနင်းထားကြသည့် လူနှင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများမလိုက်အောင် များပြားစွာထမ်းပိုးရင်း ချီတက်လာကြသည့် ဂျပန်စစ်တပ်တစ်တပ်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ စီးနင်းထားကြသော ဂျပန်စစ်သားများ၏ ဖိနပ်များမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ၏ ဖိနပ်ကဲ့သို့ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် အရောင်တောက်ပခြင်းမရှိကြဘဲ ဝက်ရေဖြင့်ချုပ်ထားသည့် နီနီရောင် သားရေဖိနပ်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြီး ဗိုလ်အကြပ်များအဖို့တွင် ဒူးဆစ်အထိ ရှည်လျားသော သားရေလက်ဂင်များ ဖိနပ်ရှည်ကြီးများဖြင့် တွေ့ရှိရ၏။ ကျန်တပ်သားများအဖို့၌ သာမန်သက္ကလတ် ပတ်တီးကိုပတ်ကာ ခြေသလုံးတွင် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျပန်စစ်သားများ တုတ်ခိုင်သော ခြေသလုံးမှ ပတ်တီးကွာ၍ မကျစေရန် နှစ်နေရာတိတိတွင် တစ်ပတ်စီလိမ်၍ ပတ်ထားကြောင်း တွေ့မြင်ရပေသည်။ ခါးတွင် ရော်ဘာခါးပတ်ပြားကြီးနှင့် စွပ်ထားသည့် လှံစွပ်အိတ်နှင့် လှံစွပ်တစ်ချောင်းစီ၊ ရှေ့ပိုင်းမှ သားရေကျည်ဆန်အိတ်ရှည်ကလေးနှစ်အိတ်တပ်ကာ နောက်ကျောတည့်တည့်တွင် ကျည်ဆန်အိတ်ရှည်တစ်လုံးကို ဆွဲထားပြီး ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ရေဘူး၊ ပတ္တမြားလွယ်အိတ်၊ သံခမောက်၊ ရိက္ခာခြောက်ထုပ်များ လွယ်ပိုးထားကြပြီး ၆.၅ မီလီမီတာ ပြောင်းဝအကျယ်ရှိ ဂျပန်စစ်သုံးသေနတ်ရှည်များ၊ စက်သေနတ်များ၊ နှစ်လက်မမော်တာများကို ကိုင်ဆောင်ကာ လေးယောက်တစ်တန်းစီ ညီညီညာညာ ချီတက်လာကြသည်။ အရာရှိအရာခံများတွင် ဓားရှည်ကိုယ်စီ ဘယ်ဘက်ခါးပတ်ပြားကြီးတွင် ဟန်ရပန်ရ ချိတ်ဆွဲလျက် သားရေအိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ထားကြသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးများကိုလည်း ခါးပတ်ပြား၏ ညာဘက်တွင် တပ်ဆင်လျက်တွေ့ရ၏။ မှန်ပြောင်းအိတ်များနှင့် မြန်မာပြည်၌ စာပို့ကုလားတွေ လွယ်ပိုးထားကြသည့် လွယ်အိတ်များကဲ့သို့သော သားရေအိတ်များကိုလည်း အရာရှိအရာခံများ၏ ပခုံးတွင်လွယ်လျက် ချီတက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

စက်သေနတ်ကြီးတစ်လက်ကို တပ်စိတ်တစ်စိတ်စီက တာဝန်ယူ၍ ထမ်း
လာကြပြီး တပ်ဖွဲ့များနှင့် စိန်ပြောင်းကြီး တပ်ဖွဲ့များအပြင် မြင်းများ၊ လား
များပေါ်တွင် ထုပ်၍တင်လာကြသည့် ပြောင်းတိုအမြောက်ကလေးများကို
လည်း တစ်ဆက်တည်း တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်
သင်တန်း တက်ရောက်သင်ကြားမှပင် ပြောင်းတိုအမြောက်များမှာ တောင်
ပေါ်ပစ် အမြောက်တပ်ဖွဲ့များနှင့် တင့်ကားပစ် အမြောက်ကလေးဖြစ်ကြောင်း
ကို သိရပါသည်။

“သူတို့ကို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို ပို့နေကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုင်နန်
ကျွန်းကတစ်ဆင့် အစီအစဉ်အတိုင်း အင်ဒိုချိုင်းနား (ယခု တောင်ဗီယက်နမ်)
နဲ့ ယိုးဒယားစစ်မျက်နှာသစ်ကို ဖွင့်လှစ်ကြဖို့ ဒီတပ်တွေကို တစ်သုတ်ပြီး
တစ်သုတ် ပို့နေကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ကက်ပတိန်နဂနိုသည် မကြာသေးသောကာလ၏ အပြောင်းအလဲ
ကိစ္စရပ်များကို ကျွန်တော်တို့အား ဖွင့်ဟ၍ အသိပေးလိုက်ပါသည်။

“စစ်သားတွေကြည့်ရတာ နိပွန်လူမျိုးတွေ၊ မြို့ပေါ်က နိပွန်လူတွေနဲ့
သိပ်မတူဘူး၊ အသားတွေညိုနေကြတာ တွေ့ရတယ်”

ဗိုလ်ဇေယျက မေးမြန်းလိုက်ရာ

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတပ်တွေက ဂျပန်ပြည်မှထွက်ခွာပြီး တရုတ်ပြည်
စစ်မျက်နှာမှာ နှစ်ရှည်လများ စစ်တိုက်လာခဲ့တဲ့ နိပွန်တပ်မတော်သားတွေ
ဖြစ်ကြလို့ ရာသီဥတုဒဏ်သင့်ပြီး အသားတွေညိုမည်းနေကြတာ၊ တိုက်ပွဲ
အတွေ့အကြုံရှိပြီး စစ်ရည်ဝနေကြတဲ့ ဒီတပ်ဖွဲ့တွေကို ပွဲဦးစစ်ပွဲအဖြစ်နှင့်
အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြဖို့ တမင်သက်သက် စစ်မျက်နှာသစ်ကို
ပို့ပေးနေရတာပါပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လေးဦးအား အလွန်နာမည်ကြီးလှသော
တိုင်ဝမ်းဂွန် ခေါ် ဖော်မိုဆာကျွန်းဆိုင်ရာ စစ်ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ
ပြန်သည်။ ဖြစ်ပွားနေဆဲ တရုတ် ဂျပန်စစ်ပွဲကြီး၌ နိပွန်တပ်များကို အုပ်ချုပ်
လျက် ဦးစီးကြိုးကိုင်ရာ တိုင်ဝမ်းဂွန်စစ်ဌာနချုပ်ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံ
များကို တွေ့ရ၏။ ကက်ပတိန်နဂနိုသည် သူ၏စစ်စုံထောက်ရုံးခန်းဆီသို့
ကျွန်တော်တို့လေးဦးအား ဆက်လက်၍ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ စစ်

စုံထောက်ရုံးသည် အခြားစစ်ရုံးခန်းများနှင့် တစ်ဆက်တည်းမထားဘဲ သီးခြားအဆောက်အဦအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားပြီး လုံစွပ်တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကိုင်ကက်ပတိန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို အပေါက်တွင် အစောင့်ချထားသည်။ ဝင်မှုထွက်မှုကျပ်တည်းကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ကား အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ဂျပန်ယောက်ျားများကိုလည်းကောင်း၊ စစ်ဝတ်စုံနှင့် ဂျပန်စစ်မှုထမ်းများကိုလည်းကောင်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် အလုပ်လုပ်နေကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ သူ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ဂျပန်နှစ်ယောက်သည် ဖြုန်းခနဲ ထ၍ရပ်လိုက်ပြီး ကက်ပတိန်နဂနီစံကို ဦးညွှတ်ကာ အလေးပြုလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလည်း နှစ်ရှည်လများက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူများပမာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ဂျပန်နှစ်ယောက်သည် ကက်ပတိန်နဂနီကဲ့သို့ စစ်စုံထောက်အရာရှိနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကက်ပတိန်နဂနီ၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းလျက်နေကြောင်း သိရပေသည်။ အရပ် ၅ပေ ၁၀ လက်မခန့်မြင့်ပြီး ကာယဗလ အင်မတန် တောင့်တင်းခိုင်မာသလောက် နှာတံတိုတိုနှင့် အနောက်နိုင်ငံချော ချောသော လက်ဖတင်နှင့်မိုးထိ (နာမည်အမျိုးမျိုးရှိထားသူ ဖြစ်သည်)သည်လည်းကောင်း၊ စက်ကင်း လက်ဖတင်နှင့် မဇ္ဈရုမ(၎င်း၏ နာမည်ရင်းကို မသိရပါ)တို့က ကျွန်တော် တို့လေးဦးအား ဘိလပ်ရည်၊ ရေခဲရေများနှင့် တိုက်ကျွေးလိုက်ပြီး မြန်မာပြည်မှ သတင်းများကို မသိမသာ နှိုက်ယူနေပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အင်မတန် ပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့် တရုတ်မြန်မာ လမ်းမကြီးအကြောင်း၊ အမေရိကန်များ လက်နက်ပို့ခြင်း အကြောင်းများကို တစ်ခွန်းစီ မေးမြန်းစုံစမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဒေါက်တာဘမော်၊ ဦးပု၊ ဦးဘဘေ၊ ဦးစောတို့၏အကြောင်း ကိုယ်ရေးရာဇဝင်များကို သူတို့က ကြိုတင်၍ အသေးစိတ်ပါမကျန် သိနေကြသည်။ မြန်မာပြည်နာမည်ကြီး နိုင်ငံရေးသမားများ၏ အကျင့်စာရိတ္တများ၊ ဥပမာ အရက်သောက်တတ်ခြင်း၊ မိန်းမလိုက်စားတတ်ခြင်း၊ ငွေမက်ခြင်း၊ မိန်းမဩဇာမလွန်ဆန်တတ်ခြင်း၊ နောက်ပါပါတီမျက်နှာကို ကြည့်တတ်ခြင်း

စသည့် ခေါင်းဆောင်အသီးသီးတို့၏ ချွတ်ယွင်းချက်မှန်သမျှကိုလည်း သူတို့က ဒိုးခနဲဒေါက်ခနဲနေအောင် ပြောနိုင်တော့၏။ မြန်မာပြည်ရှိ နိုင်ငံရေးသမားများ၏ စာရင်းနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများအမည်နှင့် အတိတ်ရာဇဝင်အကြောင်းများကိုလည်း သူတို့တစ်တွေက သိရှိထားကြ၏။ လျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲကြီးများကို မကြာခဏ လှန်၍ ကြည့်ကာ သူတို့လိုချင်သော မေးခွန်းများကို မေးနေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အလစ်တွင် ဖိုင်တွဲတစ်နေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဓာတ်ပုံများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သခင်နှစ်ဂိုဏ်းကွဲခြင်းအကြောင်းများ၊ မည်သည့် သခင်ဂိုဏ်းအင်အားကြီးမားပုံ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှု၊ သခင်ဗစိန်၏ ဒေါသကြီးမားပုံ၊ သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီး အကြောင်းအရာ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသော ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဘဆွေတို့အကြောင်းအရာတို့ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဂျပန်ဘာသာတို့ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရပေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ဆီက ရယူလိုသောသတင်းများကို နှိုက်ယူလိုကြသလောက် သူတို့တစ်တွေ အတွင်းရေးမှန်သမျှကို အလွန်လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ထားကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အကြောင်းမှာ ကိုကြီးတောက်ထိန်သည် ဂျပန် သတင်းစာတစ်စောင်ကို စကားပြောရင်းကြားမှ စားပွဲထောင့်တစ်နေရာမှ ဆွဲ၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် မျက်မှန်နှင့် ဒုဗိုလ်မဉ္ဇူရာမက ချက်ချင်း တောင်းပန်ကာ ကိုကြီးတောက်ထိန်၏ လက်တွင်းမှသတင်းစာကို ပြန်လည်သိမ်းယူလိုက်ပြီး ဖိုင်တွဲထဲသို့ထည့်၍ သိမ်းလိုက်ပေသည်။ ထိုသတင်းစာသည် ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် မည်မျှတန်ဖိုးရှိသည်ကို မသိသော်လည်း သတင်းစာပါ မင်နီ တားထားသည့်သူတို့၏ လက်ရာများကို ကျွန်တော်တို့ မသိရှိရန်အတွက် အဆောတလျင် ကာကွယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်က ကိုကြီးတောက်ထိန်ကို ပြုံး၍အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုကြီးတောက်ထိန်က အလစ်တွင် ပြန်၍မဲ့ပြပါသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် အမေရိကန်ဇာတ်လိုက်ရုပ်ပေါက်နေသော ဗိုလ်မိုးထိသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်စွာ အင်္ဂလိပ်အစစ်အနေကဲ့သို့ လေယူလေသိမ်းပါမကျန် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်ရုံမကဘဲ ဂျပန်ဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ၊

ရုရှဘာသာများကို ကောင်းစွာပြောဆိုနိုင်ကြောင်း သိရပေသည်။ သူသည် စကားပြောရင်း ဂျပန်စစ်တပ်၏ အင်အားကြီးမားပုံ၊ ဂျပန်စစ်စုံထောက်များ၏ ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်ပုံများနှင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုများ ခေတ်မီပုံများကို မကြာခဏ ထည့်သွင်းပြောဆိုပြီး ဂျပန်စစ်တပ်သည် အရှေ့အာရှတွင် ဦးဆောင်ဗိုလ်စွဲရပေမည်။ ပြိုင်ဆိုင်သူမရှိစတမ်း တိုက်ပွဲများကို အောင်မြင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရပေမည်။ အရှေ့အာရှ အဓိကရန်သူသည် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် ရုရှတို့ ဖြစ်သည်။ သင်းတို့သုံးဦးအား မကြာမီကာလတွင် အာရှစစ်မြေမှ အပြီးအပိုင် သုတ်သင်တိုက်ထုတ်ရမည်။ ဂျာမနီ၊ အီတလီတပ်များသည် အာရှမိုင်းနားတွင် ကြီးစိုးနိုင်သလောက် ဂျပန်တပ်များက မဟာမိတ်တပ်များ ဖြစ်ကြသည့် ဂျာမနီ၊ အီတလီတပ်များနှင့် အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် တပ်များကို သုတ်သင်တိုက်ခိုက်ရင်း အာရှမိုင်းနားစစ်မြေပြင်တွင် ဆုံမိကြရန် ဟစ်တလာ၊ မူဆိုလီနီ၊ တင်နီဟစ်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့က သတ်မှတ်ထားကြောင်း ပြောကြားပါသည်။

စကား စကား ပြောပါများတော့ စကားထဲက ဇာတိပြဆိုသော ဘိုးသူတော်ဦးနု၏ စကားပုံထဲကလို ဗိုလ်မိုးထိ၏ ပြောဆိုချက်များအရ သူသည် ဂျာမနီပြည်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး ဂက်စတာပို ဂျာမန်စစ်စုံထောက်ပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့ရင်း သူကလည်း ဂျာမန်စစ်စုံထောက်များကို ဂျူဒို၊ ကင်ဒို၊ ကရာတေး ပညာရပ်များကို ပြန်လည်သင်ကြားပေးခဲ့ရပုံများကို ကျွန်တော်က နားလည်သဘောပေါက်မိပါတော့သည်။

ကက်ပတိန်နဂနိုသည် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို အခြေခံစစ်ပညာရပ်များနှင့် စစ်လက်နက်ငယ်များ ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်မှု ပညာရပ်များ၊ ဂျူဒို၊ ဂျူကင်စူ ကင်ဒိုထိုင်ရာကော့ အစရှိသည့် ဂျပန်ဗန်တိုဗန်ရှည်ပညာ၊ ဓားခုတ်၊ လှံစွပ်ထိုး၊ လက်ရှေ့ထိုး ပညာရပ်များကို ကျွန်တော်တို့အတွက် လေယာဉ်ပျံအပတ်စောင့် နေရင်း အချိန်ကာလ၌ သင်ကြားပေးရန် စီစဉ်ထားကြောင်းကို ကက်ပတိန်နဂနိုစံက ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်မိုးထိက ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးအား လူ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း၊ အကြောနှင့်ပတ်သက်သော ပညာရပ်များနှင့် လက်ချောင်းများတစ်ချောင်းစီ၏ လက်နက်သဖွယ် အသုံးဝင်ပုံများကို စတင်ကာ သင်ကြားပြသပြီး တစ်ဖက်ရန်သူအဖို့ အထိနာစေနိုင်သည့် နေရာ

အစိတ်အပိုင်းများကို ပြသနေပါသည်။ အခြေခံသိုင်းပညာနှင့် တစ်ဖက်က ဓားလက်နက်နှင့် တိုက်ခိုက်လာသည့် ရန်သူကို ခုခံဖမ်းဆီးနည်း၊ ရန်သူ လက်မောင်းကို ရိုက်ချိုးနည်း၊ ဓားမြှောင်ကိုရှောင်နည်း၊ လူချင်းပူးသတ်ပွဲတွင် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ လည်မျိုကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ ညှစ်သတ်နည်း စသည့် အကာအကွယ်ပညာရပ်များကို စစ်စုံထောက်ရုံးခန်း၏ နောက်ပိုင်း လုံခြုံသော သီးသန့်ခန်းမကြီးထဲတွင် စတင်၍ သင်ကြားပြသပါသည်။ ထိုခန်းမကြီး အခြေအနေမှာ မြက်ဖျာအထူကြီးများ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းကျင်းထားပြီး သေနတ်၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ လှံစွပ်၊ ဓားရှည်များ စသည့် စစ်လက်နက်များကို အခန်းနံရံ တစ်လျှောက်တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဂျူဒိုဝတ်စုံ ဘောင်းဘီ အင်္ကျီများကို ဝတ်စေပြီး ဂျူဒိုပညာအခြေခံရပ်များကို နံနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီထိ ထမင်းစားချိန်မှအပ ခွန်စိုက်အားစိုက် သင်ကြားပြသပါသည်။ ထိုပညာရပ်များပြီးသည့်နောက် အခြေခံစစ်ပညာရပ် ကို တစ်လှည့် သင်ကြားပေးပြန်ပါသည်။

“အက်စူမာရေး” တန်းစီဟူသော အမိန့်သံထွက်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပင် သူ့ထက်ငါဦးအောင် တန်းစီရခြင်း၊ ညာညှိ၊ ဘယ်ညှိ လုပ်ရခြင်း၊ ဗန်းကိုး ခေါ် အမှတ်စဉ်မှတ်ရခြင်း စသည့် စစ်ပညာအခြေခံပညာရပ်များကို သင်ကြားပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆက်လက်၍ ညာလှည့်၊ ဘယ်လှည့်၊ နောက်လှည့်ပညာကို သင်ကြားခဲ့ရပြီး ချီတက်နည်း၊ အမှန်လျှောက်၊ အမြန် လျှောက်၊ သက်သာလျှောက်နည်းများကို စနစ်တကျ ခြေလှမ်းပုံ၊ လက်လှဲပုံ များကိုပါမကျန် ခြေနေခြေထားအကွာအဝေး၊ ခြေလှမ်းခြေကျ မှန်မမှန်တို့ကို ပါ အသေးစိတ်သင်ကြားနေပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လက်နက်နှင့်သင်တန်း ကို စတင်၍ သေနတ်နှင့်သတိအနေ၊ သေနတ်ကိုင်လျက် သက်သာနေ၊ သေနတ်ထမ်း သေနတ်ချ၊ သေနတ်နှင့် အလေးပြုနည်းများကိုလည်း တစ် ရက်ပြီးတစ်ရက် အပြင်းအထန်သင်ကြားနေသည်။ စစ်ပညာအခြေခံရပ်များ သင်ကြားပြီးနောက် တစ်ရက်အနားပေးလိုက်ပြီး လက်နက်ငယ်များ ပစ်ခတ် နည်းသင်တန်းကို စတင်၍ သင်ကြားပြန်သည်။ ရှေးဦးစွာ ဘယ်ဂျီယန်လုပ် ၃၈ ဗို့ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပစ္စတိုပစ်ခတ်နည်းတို့ကို သင်ကြားသည်။ ပစ္စတို ခြောက်လုံးပြူးများကို ဖြုတ်နည်း တပ်နည်း သင်ကြားမှုများမှာ ကျွန်တော်တို့

သည် အရေးကြီးလျှင် လက်နက်ငယ်များကို ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက်နှင့် လျှို့ဝှက်စွာယူလာရမည်။ ပြင်ဆင်တတ်ရမည့် အရေးအကြောင်းကြောင့် ကြိုတင်၍ လေ့ကျင့်ခန်းပေးခြင်းများဟု သိရပေသည်။

ပစ္စတိုခြောက်လုံးပြုစု လက်နက်ငယ်များ၏အကြောင်း သင်ကြားပြီး သည့်နောက် အချက်ပြနည်းသင်ကြားရန် စီစဉ်နေခိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဇောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်သည် မဆိုင်းမတွ ရရှိပါတော့သည်။ ဤတွင် ကက်ပတိန်နဂနိစံသည် ကျွန်တော်တို့အား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အင်မတန်ခမ်းနားကောင်းမွန်လှသည့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်သုံးဦး၏စိတ်ထဲမှ တောင့်တအပ်သည့် တရုတ်ထမင်းဟင်းများဖြစ်သော ထမင်းစားပွဲကြီးကို တည်ခင်းကျွေးမွေးပါတော့သည်။ မြို့၏အစွန် အလွန်တရာ လူသူကင်းရှင်းသော ဥယျာဉ်တစ်ခု၏အတွင်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့လေးဦးနှင့် ကက်ပတိန်နဂနိစံ၊ လက်ဖတင်နင် မိုးထိ၊ ဆပ်လက်ဖတင်နှင့် မဉ္ဇူရာမ စသည့် ယောက်ျားဧည့်သည်ချည်းပင် ထမင်းစားပွဲ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခံစားပွဲထိုးသူမှာ တရုတ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထမင်းဟင်းများ အရန်သင့်ခင်းကျင်းထားပြီး စားပွဲထိုးက ခပ်ဝေးဝေး မြင်သာလောက်သောနေရာတွင် သွား၍ရပ်နေရရှာ၏။ ကက်ပတိန်နဂနိစံ က တစ်စုံတစ်ရာကိုလိုချင်မှ လှမ်း၍ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး အလိုရှိသည့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ယူဆောင်ပေးရသည်။ ပြီးလျှင် မူလနေရာသို့ ရပ်နေရသည်။ ဤကား လျှို့ဝှက်မှုကိစ္စ မပေါက်ကြားရေးအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်သော ကက်ပတိန်နဂနိစံ၏ ပညာစွမ်းပြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့ နေ့ခင်းစာအဖို့ စားသောက်၍ကောင်းသည်မှာ ပြောစရာဆိုစရာမရှိအောင် ဖြစ်ပေသည်။ တရုတ်ထမင်းကား ခါတိုင်းစားနေကျ ဂျပန်ဟိုတယ်မှ ထမင်းဟင်းထက် အရသာ အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ပြီး တရုတ်အစားအစာကို ခံတွင်းတွေ့နေကြသော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်သုံးဦးမှာ တဝကြီး စားသောက်လိုက်ကြသည်။ ဟင်းလျာများအနေနှင့်လည်း ရန်ကုန်တရုတ်တန်းက ပထမတန်းစား ဟိုတယ်ကြီးများနှင့် ပြိုင်နေသည့်အလား ကဏန်းပေါင်း ငမောက်တောက်အစိမ်းကြော်၊ ၁၂ မျိုးဟင်းချို စသည့် တရုတ်ထမင်းပွဲသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာသုံးဦးအတွက် မကြာခဏ

အိပ်မက်မက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြောက်နာရီတိတိတွင် တိုင်ဟုတ်ကူ လေယာဉ် ပျံကွင်းမှ ဟိုင်နန်ကျွန်းဆီသို့ စတင်ထွက်ခွာနေသော လေယာဉ်ပျံကြီးပေါ် တွင် ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။ မနေ့နေ့လယ် ခင်းက အဝအပြဲစားသောက်ခဲ့သော တရုတ်အစာတွေက ကျွန်တော်၏ဗိုက် ကို စတင်ကာ ဒုက္ခပေးပါတော့သည်။ ချက်တိုင်နားတွင် ရစ်ကာရစ်ကာ နာခဲ့သည်ကြောင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်ရှိ နောက်ဖေးအိမ်သာသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင် တိုင်ဝင်ရောက်ကာ ကာယဒုက္ခကို ဖြေရှင်းရပေသည်။ ပျံသန်းရမည့် ခရီးစဉ် မှာလည်း အတော်ကြာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေ၏။ ကျူးရှူးကျွန်းက ဖော် မိုဆာကျွန်းသို့ ဝေးသကဲ့သို့ ဖော်မိုဆာကျွန်းမှ ဟိုင်နန်ကျွန်းသို့ ပျံသန်းသည့် ခရီးမှာလည်း ကွာဝေးလှပါပေ၏။

ဟိုင်နန်ကျွန်းရှိ ဟိုင်နန်တို့ သို့မဟုတ် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ စတင်အခြေခံရာ ပထမစစ်တက္ကသိုလ်

နေ့ခင်းတစ်နာရီထိုးခါနီး မိနစ် ၂၀ အချိန်မှပင် ဟိုင်နန်ကျွန်း၏မြို့ တော်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ အဆင်း အပူရှိန်က ကျွန်တော် တို့ခရီးသည်များကို ရုတ်တရက် ရှဲခနဲစတင်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။ နေကလည်း ခပ်ကျဲကျဲပူတုန်းကာလပင်။ “အမယ်လေး၊ တယ်ပူပါလား” ကာမဒါစံသည် အလန့်တကြား ညည်းတွားလိုက်သည်။ တက္ကစိကားတစ်စီး ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့လေးဦး တက်ရောက်ကြပြီး မြို့တွင်းရှိ ဂျပန်မြို့စောင့် တပ် စခန်းရုံးသို့ သွားရောက်သတင်းပို့ရသည်။ တစ်လမ်းလုံး၌ တရုတ် လူမျိုးများစွာကို တွေ့ကြရ၏။ ယာဉ်ရထားများမှာ တိုင်ဟုတ်ကူမြို့ကဲ့သို့ မပေါများလှပါ။ မြို့တွင်းသို့ရောက်လျှင် ခြေကျင်ခရီးသည်များက များပြား သလောက် တိုက်တာအဆောက်အဦများ အနေနှင့်လည်း နှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက်ထက် မြင့်မားသောတိုက်တာ မရှိပါ။ လမ်းမကြီးတွေက ကျယ် ပြန့်နေသော်လည်း လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရေမြောင်းကြီးဆီက မြောင်းပုပ်နံ့များကလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလှတော့သည်။ တရုတ် လန်ချားသမားများဆွဲသော လန်ချားများပေါ်၌ စီးကရက်ပါးစပ်တွင်ခဲကာ

ဟန်ရပန်ရရှိပြီးပြန်သော ပေါင်လယ်ထိဖော်ပြထားသည့် တရုတ်မများကို လည်း မကြာခဏ တွေ့ရပေသည်။ သူတို့၏ မျက်စိကြည့်ပုံအမူအရာနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အမျိုးကောင်းသားသမီးထဲက မဟုတ်တန်ရာဟု ထင်ခဲ့ရပါသည်။ ပုရွက်ဆိတ်များပမာ မြို့တော်၏အတွင်း မှ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေသည့် တရုတ်လူထု၏ အခြေအနေကို မျက်စိ နောက်လာသည့်ကာလ မြို့တွင်းတာဝန်ယူထားသော မြို့စောင့်ကင်းတပ်ရုံး ရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကာမဒါစံသည် ကင်းမှူးကို သတင်း ပို့၏။ ကင်းမှူးက တပ်မှူးဆီသို့ တစ်ဆင့်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ၏ ခရီးစဉ်အစီအစဉ်များကို စတင်ဆွေးနွေးကြပါသည်။ သူတို့က ကျွန်တော် တို့လေးဦး၏ ပစ္စည်းများကို ရုံးခန်းတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် နေရာချလိုက် ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းကိုက်သလိုဖြစ်နေသည်ကြောင့် နောက်ဖေး အိမ်သာဆီသို့ သုံးလေးကြိမ် ဝင်လိုက်ရသည်။ ကာမဒါစံသည် ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဒုက္ခပေးမှုကို မြို့နယ်တပ်မှူးကို အကြောင်းကြားကာ ဆရာဝန်တစ်ဦးကို ရှာဖွေခိုင်းလိုက်သည်။ မြို့ခံဆရာဝန်များမှာ တရုတ်လူမျိုးများ ဖြစ်နေသည် ကြောင့် ဂျပန်စစ်တပ်က ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် ဆေးထိုးရန်စီစဉ်ကြောင်းကို သိရသည်။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့အား စစ်ဘက်လေယာဉ်ပျံကွင်းဆီသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားကြပါသည်။ လေဆိပ် ခေတ္တတည်းခိုရာ ရိပ်သာတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိပြီးနောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာသည့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။ အရပ် ဝတ်အရပ်စားနှင့် ကျွန်တော်တို့လေးဦးမှအပ ကျန်ခရီးသည်များမှာ နိပွန် လေတပ်အရာရှိ များ၊ ကြည်းတပ်အရာရှိများ၊ ရေတပ်အရာရှိများကို တွေ့ရပြီး အသက် ၄၀ ကျော်ထက် ကြီးမြင့်သောပုဂ္ဂိုလ်များကိုသာ တွေ့ရပေသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း သူတို့ကို ပြန်၍အကဲခတ်ကြသည်။ သို့သော် စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားခြင်းမရှိကြပေ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင် စစ်လေယာဉ်သည် တစ်ဟုန် တည်း ပြေးထွက်ကာ တရုတ်ကြောင်းလမ်းမကြီးပေါ်မှနေ၍ တစ်ရှိန်ထိုး အထက်သို့ မြင့်၍တက်လိုက်ပါသည်။ တစ်ရှိန်ထိုးမြင့်၍ တက်သည်ကြောင့် လေယာဉ် ပျံထဲမှ ခရီးသည်အားလုံးမှာ အတော် ကသိကအောက် ဖြစ်သွား

ကြ၏။ ခရီးသွားလေယာဉ်ပျံကဲ့သို့ ဝဲကာပျံကာ ဆင်းသက်ခြင်းမရှိဘဲ ဝါးလုံးထိုး ဆင်းချည်တက်ချည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကိုကြီးတောက်ထိန်နှင့် ကာမဒါစံတို့သည် ပျို့အန်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်က မျက်စိအတင်းမှိတ်၍ အိပ်ချလိုက်ရာ မကြာမီ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်၏ပခုံးကိုပုတ်ကာ နှိုးလိုက်သည်ကြောင့် ကပျာကယာ မျက်စိဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျကပြုံးလျက် “ကွင်းထဲ ဆင်းတော့မယ်၊ ဝဲနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် လက်ပတ်နာရီကို အသာကြည့်လိုက်ရာ နေ့ခင်းနှစ်နာရီထိုးနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရပေသည်။ အခြားခရီးသည်များကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် လေယာဉ်ပျံအမောင်းကြမ်းမှုကြောင့် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် မူးသူမူး၊ အန်သူအန်နှင့် တွေ့ရပြန်သည်။ မကြာမီ ပြာလဲလဲရေပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး စစ်လေယာဉ်ထုံးစံအတိုင်း အောက်သို့ ဝါးလုံးထိုးဆင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ ဗိုက်တို့သည် ပျို့၍တက်လာကြပြန်သည်။ အုန်းတောကြီးကလည်း မြိုင်ဆိုင်စွာပေါက်လျက်၊ ဆောက်လုပ်ပြီးခါစ အသစ်စက်စက် လေယာဉ်ကွင်းကလေးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့စီးနင်းသည့် လေယာဉ်ပျံက ဆင်းလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ အမှုထမ်းအရာထမ်းများသည် ခုမှပင် လက်ငင်းဘေးဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်တော့သည့်မျက်နှာဖြင့် ချွေးများ၊ အန်ဖတ်များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးများဖြင့် သုတ်ကာ လေယာဉ်ပေါက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လေဆိပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော်တို့မျှော်၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကွေ့ကောက်နေသော ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်တွင် အုန်းပင်များ တဝေဝေနှင့် ကြည်နူးဖွယ်ရာရှုခင်းကို မြင်ရပေသည်။

လေယာဉ်ကွင်း၏ မြောက်ဘက်တစ်လွှားကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တောင်တန်းညိုညိုများကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ဂျပန်ရေတပ်မတော် တံဆိပ်ဖြစ်သည့် အဖြူတွင် အပြာရောင်တန်းများလွှင့်ခြယ်လျက် တစ်ဖက်အစွန်းတွင် နေတံဆိပ်ပါရှိသည့် အလံကြီးသည် လေယာဉ်ကွင်းထိပ်ဝယ် တဖျတ်ဖျတ်ကွန်မြူးနေတော့သည်။ ထင်းရှူးသားကို အစိမ်းရောင်သုတ်ကာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရေတပ်စခန်းရုံးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသားသည် သွားရောက်ကြပြီး လေတပ်အရာရှိထံသို့ ဝင်တွေ့သည်။ မကြာမီ

သူတို့အရာရှိကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အား ဆိုဒါနှင့် ရေခဲရေများဖြင့် အရေးတကြီးဧည့်ခံကြ၏။ ကျွန်း၏ ရာသီဥတု အခြေအနေကလည်း မြန်မာပြည်အပူပိုင်းဇုန်ဒေသ မိတ္ထီလာခရိုင်နှင့် တူလှတော့၏။ အပူငွေ့တွေ ပါသောလေကလည်း တငွေ့ငွေ့ တိုက်ခတ်နေတော့၏။ ဂျပန်များ အပိုင်စီးကာအုပ်ချုပ်ထားသည့် တရုတ်ပြည်မ၏ တောင်ဘက်အစွန်းရှိ ဟိုင်နန်ကျွန်းကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်လေးဦး စတင်ကာ ခြေချမိတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်များကို အဓိကတွေ့ရန် လိုပေသည်။ သူတို့ဆီသို့ သွားလိုကြ၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသားသည် လည်ပင်းကတရှည်ရှည် ဖင်တကြွကြွဖြစ်လာကြသည်။ မကြာမီကျောက်ဆူးတံဆိပ် အမှတ်အသားရေးထားသည့် ဂျပန်ရေတပ်မတော်မှ ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကာမဒါစ်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ဆက်ခရီးသွားရန် အချက်ပြသည်ကြောင့် ရေတပ်မှ သက်ဆိုင်ရာအရှိများကို နှုတ်ဆက်ကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆိုခဲ့ပြီး ပူအိုက်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ပိုင်းသို့ တက်ခဲ့ကြပေသည်။ မကြာမီကာလတွင် ကတ္တရာစေးခင်းထားသည့် ရေတပ်မတော် အတွင်းလမ်းမကြီးတစ်လမ်းပေါ်မှ ကားကြီးသည် မောင်းထွက်ကာ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ခပ်မှန်မှန် မောင်းခဲ့သည်။ အရေးကြီးလမ်းဆုံလမ်းခွတိုင်း၌ အရပ်အမောင်းရှည်ရှည်နှင့် စစ်ကိရိယာအစုံ တပ်ဆင်ထားသော ရိုင်ဖယ်အရှည်ကို လှံစွပ်တပ်၍ ကိုင်ထားသည့် ဂျပန် မရင်းတပ်သားများသည် ဂျပန်ကြည်းတပ်သားများထက် အရပ်ရှည်ပြီး လူရည်သန့်တွေကို ရွေးထုတ်ဖွဲ့စည်းထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ရာ ကတ္တရာစေးခင်းထားသည့် ကားလမ်းကြီးဆုံးသွားပြီး အသစ်ဖောက်လုပ်ခါစ မြေနီရောင်ကားလမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုကားလမ်းအဆုံးတွင် လက်နက်မျိုးစုံကိုင်စွဲထားသည့် မရင်းတပ်စိတ်တစ်စိတ်သည် လာသမျှခရီးသည်များ၊ ယာဉ်များကို ရပ်တန့်ကာ စစ်ဆေးရှာဖွေလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင်တွေ့ရှိရသည့် အရပ်သူအရပ်သားများမှာ တရုတ်တောသူတောင်သားများဖြစ်ကြပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ အတော်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောအသွင်ကို တွေ့ရပါသည်။ အရပ်သူအရပ်သား

များက ဂျပန်ရေတပ်များကို ခါးကုန်းဦးညွတ် အရိုအသေပြုကြပြီးမှ မိမိတို့ သွားလိုရာသို့ သွားနိုင်ကြောင်းကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကားလမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြမ်းတမ်းလာပြီး မြန်မာပြည်ကျေးရွာများမှ အသုံးပြုကြသည့် ခြောက်ပေလမ်းသာသာမျှအဆင့် ချုံပိတ်ပေါင်းများ၊ ဝါးရုံပင်များ၊ ဆီးပင်များကိုလည်း စတင်ကာ တွေ့ရှိပြန်တော့သည်။ ချိုး၊ လင်းမြီးဆွဲ၊ ငှက်ခါး၊ ဘိုဝါ စသည့် ငှက်တို့ကိုလည်း သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများပေါ်၌ တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် မြန်မာပြည်အထက်အညာဒေသ ရောက်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေရပြီး ပထဝီမျက်နှာပြင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို မှတ်သားသုံးသပ်မိပါသည်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ထရပ်ကားကြီးဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ပြီးကာလတွင် သစ်သားတိုင်များ စိုက်ထူထားသည့် သံဆူးကြိုးနှင့် ဂိတ်တံခါးတစ်ခုဆီသို့ ကား၏ ခေါင်းပိုင်းက ထိုးဝင်ခဲ့သည်။ ဂိတ်တံခါး၏ အပေါ်ထိပ်ပိုင်းတွင် ထင်းရှူးပျဉ်ပြားတစ်ခုပေါ်၌ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကာမဒါစံကို ဖတ်ခိုင်းလိုက်ရာ အထူးစိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းကျောင်းဟူသော ကမ္ဘာ့အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဝင်း၏အတွင်းပိုင်း၌ အစိမ်းပုပ်ရောင်ဆေးများသုတ်ထားသည့် ထင်းရှူးသားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော စစ်တန်းလျားများကို တသီကြီး တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကွက်လပ်တစ်ခုထိပ်၌ ဂျပန်နေတံဆိပ် အလံတစ်စင်းကို အလံတိုင်ထိပ်တွင် လွှင့်ထူထားသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ ထရပ်ကားသည် အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ထိုး၍ရပ်လိုက်သည့်အခါ ဂျပန်နှစ်ဦးသည် ပြေးထွက်၍လာပါသည်။ သူတို့၏အခြေအနေနှင့် ဝတ်ပုံစားပုံကို ကြည့်လိုက်ရာ အင်္ကျီအစုတ်အပေါက် အဖာအထေးတို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်လျက် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နှင့် အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ရှိ ဂျပန်နှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ တစ်ယောက်က အနီနှင့်အဖြူ စလွယ်ကို ပခုံးတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လွယ်၍ ကျန်တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတွင် အဖြူနှင့်အနီကြား လက်ပတ်တစ်ခုကို ပတ်ထားပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့အား အင်မတန်ဖော်ရွေစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ပစ္စည်းများ ကူညီကာ ကားပေါ်မှသယ်ချပြီး အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေတ္တနေရာချပေးပါသည်။ ထရပ်ကားမောင်းသူ ရေတပ်သားသည် ကျွန်တော်တို့အားနှုတ်

ဆက်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကာမဒါစံကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ သူကပြုံးရွှင်စွာဖြင့် “ကျွန်တော်တို့သင်ကြားရမယ့် ကျောင်းကို ရောက်ပြီလေ၊ ရန်သူ သူလျှိုတွေ မရိပ်မိစေဖို့ ခုတင်က ဂိတ်ဝ ဆိုင်းဘုတ်က တမင်တကာလှည့်ရေးထားတာဗျ၊ ခုမှ စိတ်အေးရတော့တယ်” တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော်တို့ လာကူညီတဲ့ ဂျပန်နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ပညာသင်ပေးမယ့် ဆရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် အင်မတန်ချောင်ကျပြီး ကျေးငှက်သံများသာ အဖော် ပြုရသည့် ကျွန်တော်၏ စစ်ပညာကျောင်းစခန်း အခြေအနေကို တစ်ခဏ လှည့်ကာ အကဲခတ်ကြည့်မိပြန်သည်။ တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ် ထပ် ဝိုင်းရံပြီး ချုံပိတ်ပေါင်းများ ကာဆိုင်းနေသည့် အင်မတန်ချောင်ကျလှ သည့် အခြေအနေအတွင်းမှ ထီးတည်းသာရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကျောင်း အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်မိပါတော့သည်။ တောင်လေးလုံး ပိတ်ဖုံးကာခို ရာဂြိုဟ်ဟူသော ရှေးဇာတ်ပွဲထဲမှ ရာဂြိုဟ်နေပြည်တော်၏ တည်ထားပုံကို ကြားမိခဲ့သော်လည်း ယခု ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ကျွန်တော် တို့၏ စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်း အခြေအနေနှင့် တည်ထားပုံကို တွေ့မြင်ရခြင်း အားဖြင့် တောင်တန်းရစ်ပတ်၊ တောချိုထပ်၊ လွတ်လပ်အောင်နန်း၊ ကျောင်း စခန်း ဟူသော အမှတ်တရ ကျွန်တော်၏ ကျောင်းအခြေအနေ သရုပ်ပေါ် စေသည့် စာတမ်းတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း စပ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဝင်များ၏ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်လွှတ်စတေးရန် အခြေခံစစ်ကျောင်းဖြစ်သော ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ စစ်စခန်းမှာ မှတ်တမ်းတင် ထိုက်ပါပေ၏။ ကာမဒါစံက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်နေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်ရှုငေးမောရာမှ ကာမဒါစံ တို့ ထိုင်နေရာ စစ်တန်းလျားတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိပြန်ပါသည်။ အခင်းက သမံတလင်းဖြစ်ပြီး အလယ်အကြောင်းလမ်းက သွားလာထွက်ဝင်ရာ လမ်း ဖွင့်ပေးလျက် တစ်ဖက်တစ်ချက် နှစ်ပေခွဲခန့်မြင့်သော အခန်းများဖြင့် ဆောက် လုပ်ထားပြီး အဝင်အထွက် တံခါးပေါက်နှစ်ပေါက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား သည့် ကျွန်တော်တို့ စစ်တက္ကသိုလ်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

စစ်တန်းလျား၏ ခေါင်းရင်းပိုင်း၌ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ထောင်ထားရာ သေနတ်စင်များကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် သေသေသပ်သပ် ပုံထားကြသည့် အိပ်ရာလိပ်များ၊ စစ်အင်္ကျီ စစ်ဘောင်းဘီများကို သူ့နေရာနှင့်သူ ခင်းကျင်းထားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေကောဗျ”

ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျက ကာမဒါစံကို မေးလိုက်ရာ “သူတို့အားလုံး လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေကြတယ်၊ ညနေ လေးနာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်လာမယ်၊ အားလုံးလာကြဗျာ၊ ဆရာကြီးတွေသွားပြီး နှုတ်ဆက်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်ကြိုဆိုကြသည့် ဆရာကြီးနှစ်ဦးမှာ လက်ဖက်နှင့် ဒွေးရီနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ဇာရင်ဇင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံ၍စကားပြောရင်း ဘီလပ်ရည်များ၊ နာနတ်ရည်များ ဖွင့်ကာ ကျွေးမွေးလျက် ကျွန်တော်တို့လာခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ်ကို မေးမြန်းကြသည်။ သူတို့၏ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင်မူ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများကို လက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုကြသော တော်လှန်ရေးသမားများ၏ သွားရည်ကျစရာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ဂျပန်တစ်ဦးကိုလည်း ၎င်းပစ္စည်းအနီးတွင် အိပ်လျက်တွေ့ရပြီးနောက် ထိုအဖိုးတန်ပစ္စည်းများမှာ ဂျပန်စက်သေနတ်အသေးနှစ်လက်၊ ၁ လက်မ ၄၅ မို့ တော်မီဂန်း ဖြစ်လျက် ခြောက်လုံးပြူးများ၊ ပစ္စတိုများ၊ မှန်ပြောင်းများကိုပါ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ခေတ်မီလက်နက်များကို တွေ့လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူထုတစ်ရပ်လုံးကို ထာဝစဉ် ကျွန်လုပ်ထားသည့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အစိုးရ စစ်တပ်အခြေအနေကိုလည်း မြင်ထင်လာပြီး သွေးဆာသော ကျွန်တော်တို့လက်များက ယားယံလာကြပါသည်။

“ဒီတော်မီဂန်း လက်နက်ဟာ ရုရှားလုပ်လက်နက်တွေ ဖြစ်တယ်၊ တရုတ်စစ်တပ်တွေကို သူတို့က ပေးကြတယ်၊ ငါတို့ နိပွန်တပ်မတော်က တရုတ်တွေကိုတိုက်ပြီး သိမ်းမိလာတဲ့ စစ်လက်နက်တွေဖြစ်တယ်၊ အဲဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ထွက်တဲ့ လက်နက်မှန်သမျှကို နိုင်ငံအသီးသီးက ထုတ်လုပ်တဲ့ လက်နက်အမျိုးစုံကို မင်းတို့စစ်ကျောင်းသားတွေ သင်ကြားရမယ်၊ အသုံးပြုရမယ်၊ အဲဒီလက်နက်တွေပြီးမှ နိပွန်လက်နက်တွေကို သင်ကြားပေးမယ်”

လက်ဖတင်နှင့်ဒွေးရီသည် လက်နက်များအကြောင်းကို ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသော တော်မိဂန်းလက်နက်တွင် ပြောင်း၏ ရှေ့ပိုင်းအောက်မှ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမပါသော တော်မိဂန်းသေနတ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတွေ့ရှိရသော တော်မိဂန်းသေနတ်များမှာ မရင်းစစ်သေနတ်ရှေ့ပိုင်းကဲ့သို့ ခွထောက်ခြေနှစ်ချောင်းပါရှိပြီး ထိပ်ပြောင်းဝအောက်တွင် လှံစွပ်တပ်ရန် ခလုတ်ကလေးကိုပါ တွေ့ရပြန်သည်။ မောင်းတံထိပ်ပိုင်းကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးအက္ခရာ မဟုတ်သော ဥရောပစာလုံးများကို တွေ့ရပေသည်။ အခန်းနံရံများတစ်လျှောက်၌ ဂျပန်ကြည်းတပ်မတော် အရာရှိဝတ်စုံများ၊ ဂျပန်ဓားရှည်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်လေးဦးအဖို့ လက်နက်ကိရိယာစုံတို့ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ အလိုလို ပျော်ရွှင်လာပါတော့သည်။

ညနေ လေးနာရီထိုးပြီးနောက် မိနစ်ပိုင်းအစွန်းတွင် ကျောင်းစခန်းအတွင်းရှိ ထရပ်ကားကြီးနှစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ထွက်၍ ကြိုဆိုအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကားပက်လက်များပေါ်၌ ပါလာကြသည့် ချွေးများဖုန်များ အလိပ်လိပ်ကပ်လျက် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ဗရပျစ်နှင့် စစ်ယူနီဖောင်းအစိမ်းပုပ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသော မြန်မာ ဂျပန် ရုတ်တရက် မခွဲနိုင်သည့် စစ်ကျောင်းသားများကို စတင်ကာ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ရာသီဥတုဒဏ်၊ စစ်လေ့ကျင့်မှုဒဏ်၊ ပင်ပန်းပြင်းထန်မှုကြောင့် သူတို့၏မျက်နှာများမှာ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနှင့်မခြား ညိုမည်းကာ ပုံပျက်နေတော့သည်။ သူတို့အားလုံးက “သခင်မျိုးဟေ့ တို့မြန်မာ” ဟု စတင်ကာ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးကလည်း “သခင်မျိုးဟေ့ တို့မြန်မာ၊ အရေးတော်ပုံအောင်ရမည်” ဟူ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကြွေးကြော်လိုက်ကြပါသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသူဆင်း၊ ခုန်ချသူခုန်ချနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ စုပြုံ၍ ပြေးလာနှုတ်ဆက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်တွင် “ခိုရာ” ဟူသော ကြိမ်းဝါးသံနှင့်အတူ လက်ဖတင်နှင့်ဒွေးရီသည် ဖြုန်းခနဲရောက်ရှိလာ၏။

စစ်ကျောင်းသားများမှာ ကျားနှင့် ပက်ပင်းတွေ့လိုက်သည့်သူများပမာ နောက်ပိုင်းသို့ ဝုန်းခနဲ ပြေးလွှားလိုက်ကြသည်။

အက်ဆူမာရေး တန်းစီဟူသော အမိန့်ကို လက်ဖတင်နှင့်ဒွေးရီ အော်ဟစ်၍ပေးလိုက်ရာ သင်တန်းကိုကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးတို့သည် မိမိတို့တပ်ဖွဲ့အလိုက် စစ်ရေးပြကွင်းကြီးထဲတွင် သွက်လက်လျင်မြန်စွာဖြင့် တန်းစီထားလိုက်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသည် ခပ်ဝေးဝေးမှပင် အသာရပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့သည် တန်းစီပြီးကြောင်း သတင်းပို့ရင်း လက်နက်စစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တန်းဖြုတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်နေရာသို့ ပိန်ပိန်မည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုထမ်းကာ ရှေ့ဆုံးမှ အပြေးကလေး လာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အနီးရောက်မှ ထိုစစ်ကျောင်းသားကို မည်သူမည်ဝါမှန်း သိလိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်တည်းလား”

သူက ရောက်မဆိုက်ပင် မေးမြန်းလိုက်သည်တွင် အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျက

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတစ်ပတ်တော့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်တည်းပါတယ် သခင်အောင်ဆန်း”

အစ်ကိုကြီး ဗိုလ်ဇေယျကပင် ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား

“သူက သခင်ခင်မောင်ဦး၊ သူက သခင်စံမြ၊ အားလုံး ပျဉ်းမနားက ချည်းပဲ”

“သိပါတယ်၊ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ခင်ဗျား သခင်တင်ထွန်းရဲ့ ညီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မြန်မာလက်ရုံးတပ်မှူးတွေပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုလှမောင်၊ မြန်မာပြည်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

အစ်ကိုကြီးဗိုလ်ဇေယျသည် သခင်အောင်ဆန်းကို ကရုဏာသက်သောအပြုံးနှင့် ကြည့်ကာ

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ့မယ်လေ သခင်အောင်ဆန်း၊ အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ပါဦး၊ သိပ်ပင်ပန်းနေမယ်”

သခင်အောင်ဆန်းသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို မြေပေါ်သို့ ထောက်လိုက်ကာ “မထူးဘူး ရဲဘော်တို့၊ အားလုံးဒီလိုချည်း နေ့တိုင်း လေ့ကျင့်နေရတာပဲ။ ပင်ပန်းတာ၊ ဒုက္ခရောက်တာဆိုတာ လွတ်လပ်ရေး တကယ်လိုချင်တဲ့ တကယ်ပြောနေကျစကားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း မကြာခင် ကျုပ်တို့လိုဘဝကို ကောင်းကောင်းကြီး ရောက်ကြဦးမှာပဲလေ” ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အခြားမြန်မာရဲဘော်များ စုပြုံရောက်ရှိလာကြပြီး လှိုက်လှဲစွာ မေးမြန်းနေသလောက် ဆူညံနေတော့၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခပ်ကြာကြာ စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။ သူတို့ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရန် ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် စစ်ဝတ်စုံများကို ချွတ်လဲကြပြီး စစ်လက်နက်ပစ္စည်းကိရိယာများ သူ့နေရာနှင့်သူ ထားရှိလိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်တာဝန်ရှိကြသည့် တွဲဖက်လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ကြသော မီးဖိုချောင်တွင် ထမင်းချက်လုပ်ငန်း၊ မြင်းစောင်းနှင့် မြင်းထိန်းလုပ်ငန်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို မနားတမ်း လုပ်ကိုင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့လည်း မကြာမီအတွင်း တွဲဖက်တာဝန်မှူး ဆရာဇိုင်းဇင်က လာရောက်၍ စစ်ဝတ်စုံများ၊ ရေဘူး၊ ခြေပတ်၊ ဖိနပ်၊ လှံစွပ်၊ ခါးပတ်၊ ကျည်ဆန်အိတ် စသည်တို့နှင့်တကွ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်သုံးထည်၊ စစ်သုံးမော်တာ ရိုင်ဖယ် ၃၅ ဖို့ တို့ကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့ညစာအဖို့ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား ရောက်ရှိလာသည့် တပ်သားသစ်များ လက်ခံပွဲအနေဖြင့် ညစာကို တခမ်းတနား ကျင်းပကြပါသည်။ တခမ်းတနား ထမင်းစားပွဲဆိုရာ၌ ဧရာမကြီးကျယ်သည့် ထမင်းစားပွဲကြီးမဟုတ်ပါ။ ခါတိုင်းစားသောက်နေကျ ထမင်းရုံတွင် မစားသောက်ဘဲ ထမင်းစားပွဲများ၊ ခုံတန်းလျားများကို ထမင်းရုံ၏ မြောက်ဘက်ရှိ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် နေရာချထားပြီး ခါတိုင်းစားသောက်နေကျ ထမင်းများသာ တည်ခင်းကျွေးမွေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ထမင်းတစ်ဝက် ဂျုံတစ်ဝက် ရောနှောချက်ထားသည့် ထမင်းနှင့်ငါးကြော်တစ်ခွက်၊ သကြား၊ ငံပြာရည် စသည်တို့ဖြင့် ရောကျိုထားသည့် ရွှေဖရုံသီးဟင်းတစ်ခွက်စီဖြင့် ကျွေးမွေးသောညစာ ဖြစ်ပါသည်။ အထူးတလည် အခွင့်အရေးအနေနှင့် ထိုညစာစားပွဲတွင် ဘီယာ၊ ဆာကေ စသည့် သောက်စရာကလေးများ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျောင်းသားများနှင့်

ဆရာကြီး၊ ဆရာကလေးများ ရောနှောပြီးသောက်ရင်း ပင်ပန်းခဲ့သောဒဏ်များကို မေ့ပျောက်ခဲ့သည့် ညစာထမင်းစားပွဲသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဆရာကြီး၊ ဆရာကလေးတွေက အမိန့်နှင့် အာဏာနှင့် သူတို့ထည့်ပေးသော အရက်များကို အတင်းသောက်ခိုင်းကြပြီး စစ်သားတို့ ဘာသာဘာဝ ဟေးလားဝါးလား ပျော်ရွှင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပရိသတ်များကို တစ်လှည့်စီ သီချင်းဆိုခိုင်းကြသည်။ အဆိုကျော်များအဖြစ် ဗိုလ်လရောင်၊ ဗိုလ်ရဲထွဋ်၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်တို့သည် မြန်မာသီချင်းများကို အားရပါးရ အော်ဟစ်ဆိုကြသည်။ ကျန်ပရိသတ်များက ထ ကသူက၊ အော်သူအော်နှင့် ရှိနေကြသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော့်အလှည့်သို့ သီချင်းဆိုရန် ကျရောက်လာပါတော့သည်။

“မွန်ရပ် သီချင်းဆိုပါ”

စစ်ကျောင်းအုပ်ကြီး ကက်ပတိန်ကာဝါရှီးမားက ကျွန်တော့်အား သီချင်း ဆိုခိုင်းပါတော့သည်။

“ပူတာအိုဒေါ်ဆော့ ကျေးဇူးပြုပြီး သီချင်းဆိုပါ”

ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးနှင့် ဂျပန်ကျောင်းသားတို့က ကျွန်တော့်ကို ပွဲတောင်းနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မလွဲမရှောင်သာသည့်အဆုံးတွင် တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဂျပန်သီချင်းကို ထ၍ သီဆိုလိုက်ရပါသည်။ ရှိဆူကာစံသင်ကြားပေးခဲ့သည့် ရှိနနောယောဂီ သီချင်းကို စည်းဝါးကျကျနှင့် သီဆိုလိုက်သည်တွင် ပရိသတ်အားလုံးသည် တစ်ခဲနက်ဩဘာပေးကာ ဆူသွားပါတော့သည်။ ဆရာကြီး၊ ဆရာကလေးတို့ ဂျပန်ကျောင်းသားအားလုံးက ဂျပန် သီချင်းကောင်းကောင်း ဆိုတတ်သူဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို သိမှတ်ခြင်းပြုပါသည်။ နံပါတ် ၂ တပ်ခွဲမှ ကျွန်တော်၏ဆရာဖြစ်သည့် တပ်ကြပ်ကြီးအီမာမိုရတ်သည် “သီချင်းအားကြီးကောင်းတယ်” ဟု ဂျပန်လို ချီးကျူးလိုက်ပြီး အရက်တစ်ခွက်ကို ကျွန်တော့်အား အတင်းတိုက်လိုက်ပါတော့သည်။ ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ ညနေချမ်းကား ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် နီးကပ်နေသလောက် လေကလည်း တဟူးဟူးတိုက်ဆော်ကာ ကြည်နူးစရာပင်။ တောကြက်များနှင့် ချိုးများ၏ အိပ်တန်းတက်ချိန် တွန်ကျူးသံများဖြင့် ပဲ့တင်ခတ်လျက် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းလှတော့သည်။

သခင်မျိုးဟေ့ တို့မြန်မာ
နိပွန် ဘိရုမာဘန်ဇိုင်း
အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ

စသည့် တစ်ခဲနက်ကြွေးကြော်သံများသည် အထူးစိုက်ပျိုးရေး
သင်တန်းကျောင်းဟု ရေးသားထားသော သခင်အောင်ဆန်းဦးစီးသည့် မြန်မာ့
လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ အမြဲတေရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များ လွတ်လပ်ရေး
ကြိုးပမ်းရာ စစ်ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်ပဲ့တင်ခတ်လျက် ရှိပါတော့
သည်။

ခရီးသံသာ နံနက်ခါ

နံနက်ချိန် လေပြည်ကလေးက ဖောက်ထွင်းနေသည့် ကျွန်တော်တို့
စစ်ကျောင်းသားများအဖို့ မှေး၍ကောင်းနေကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့
စုပြုံအိပ်နေကြသော ခြောက်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်အစိမ်းပုပ်ကြီးထဲဝယ်
စစ်ကျောင်းသားများက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးစပြုနေကြပါသည်။

“ဗျို၊ မွန်ရပ်စံ ထလေဗျာ၊ တော်တော်ကြာ တန်းစီတော့မယ်၊ နောက်
ကျနေရင် အဆူခံရတော့မယ်၊ တာဝန်မှူးက ခွေးဘီလူး အလှည့်ဗျ”

ကျွန်တော်၏ညာဘက်မှ ရဲဘော်ဗိုလ်လင်းယုန် သို့မဟုတ် ဦးစုမိစံ
က ကျွန်တော့်ကိုနှိုးနေသောကြောင့် အရေးတကြီး အိပ်ရာမှထလိုက်ရ၏။
ဂျပန်လန်ကွတ်တီကလေးပေါ် စစ်ဘောင်းဘီကို ထပ်၍စွပ်လိုက်ပြီး ခြေရင်း
တွင် အရန်သင့်ထားသည့် အညိုရောင်ပတ္တမြားဖိနပ်ကို အမြန်ဆုံး စီးနင်းလိုက်
ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာများ သိမ်းခေါက်ရေးမှာ အခြားရဲဘော်
များ ကျန်ရှိနေသောကြောင့် မသိမ်းဆည်းနိုင်တော့ပါ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊
အိပ်ရာကို တန်းစီပြီးမှ ပြန်ခေါက်ရင် ရတယ်ဗျ” ဗိုလ်လင်းယုန်က လှမ်းပြော
လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ခြောက်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်စိမ်းပုပ်ကြီးမှစ၍
လက်ယာဘက်သို့ ရေတွက်ခဲ့လျှင် လက်ယာဘက်အစွန်ဆုံးမှ သခင်အောင်
ဆန်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဒုတိယ ကျွန်တော်၊ တတိယ နော်ဟာရပ်စံ
(မြန်မာကျောင်းသားများက သူ့ကိုအမြင်ကတ်လွန်း၍ မျောက်ကလေးဟု

နာမည်ပေးထားသူဖြစ်သည်။) စတုတ္ထ ဗိုလ်လင်းယုန်၊ ပဉ္စမ ဗိုလ်စကြာ(သခင်အောင်သန်း)၊ ဆဋ္ဌမပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်တော်တို့စစ်ကျောင်းသားထဲတွင် ကိုယ်ကာယ အဆမတန်ကြီးမားသလောက် အပျင်းအထူဆုံး ဂျပန်စစ်ကျောင်းသား ကာတိုးဆိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခြင်ထောင်ထဲတွင် ဂျပန်နှင့် မြန်မာစစ်ကျောင်းသားများ မအိပ်မနေရ ရောနှောထည့်ထားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကျောင်းသားများသည် အပြောအဆို အနေအထိုင်မှအစ ဆင်ခြင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော် ဖိနပ်စီးပြီးသည့် အချိန်လောက်တွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်အောင်သန်းတို့ လူးလဲ၍ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ကြပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဂျပန်လန်ကွတ်တီမှတစ်ပါး အခြားအဝတ်အစားမရှိ၊ သခင်အောင်သန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပန်းပွင့်ရိုက်ထားသော ယိုးဒယားလန်ကွတ်တီမှတစ်ပါး အခြားအဝတ်အစား မရှိပါ။

လတ်တလော အချိန်အတွင်းမှာပင် “ခါနိုး” ဟူသော အင်မတန်ကျယ်လောင်သလောက် အလွန်တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်ကာလကို တစ်ချိတည်း ဖြိုဖျက်ချလိုက်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အမိန့်ပေးသံကြီးတစ်သံကို ကျွန်တော်တို့ စစ်တန်းလျားအပေါက်မှ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်လင်းယုန်က ကျွန်တော်၏လက်ကိုဆွဲကာ တစ်နေရာသို့ ပြေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ရောယောင်ပြေးလိုက်ခဲ့သော်လည်း ဘာတွေဖြစ်မှန်း တော့မသိပါ။ စစ်တန်းလျား၏ စနေထောင့်အရပ်ရှိ တန်းစီရာမြက်ခင်းဆီသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ မြန်မာဂျပန်စစ်ကျောင်းသားများသည် မာရသွန်ပြေးပွဲ ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည့်အလား ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်း ကျအောင် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျွန်တော်မရောက်ခင် တပ်ခွဲအသီးသီးမှ ဆိုင်ရာဆရာကြီး၊ ဆရာကလေးတို့က ရောက်ရှိပြီး မိမိတို့တပ်ခွဲများကို တန်းစီရမည့်နေရာ သတ်မှတ်ကြေညာနေသည်။ “ဒိုင်းနီဟန် အစုမာရေး” စသည်ဖြင့် နံပါတ် ၂ တပ်ခွဲ ဒီမှာ တန်းစီဟူသော အမိန့်သံနှင့် ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်လင်းယုန်တို့ ပြေးဝင်ကာ တန်းစီလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တန်းစီခြင်းလေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုခဲ့သည်ဖြစ်၍ အမှတ် ၂ တပ်ခွဲ တန်းစီရာတွင် တတိယမြောက်နံပါတ်ဖြင့် သင်တန်းသားအဖြစ်နှင့် ဝင်ရောက်ကာ ညာညှိလိုက်ပြီး တန်းစီလိုက်ရပေသည်။ နောက်ကျမှ သက်ဆိုင်ရာ သင်

တန်းအုပ်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများနှင့် တာဝန်မှူး နှစ်ဦးက ခွေးတစ်ကောင်ကို မာန်မဲဆူပူသကဲ့သို့ ရိုက်ခမန်းပုတ်ခမန်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေကြသည်။ နောက်ကျမှ တန်းစီမိသူများသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မိမိတပ်ခွဲနေရာသို့ ပြေးလွှားဝင်ရောက်၍ တန်းစီ၍ နေကြရသည်။

တပ်ခွဲမှူးကြီးများသည် မိမိတို့လက်အောက် တပ်ကြပ်ကြီးများ၏ သင်တန်းကျောင်းသားများကို တန်းစီပြီး ကျောင်းပျက်ကွက် ဖျားနာသူရှိ မရှိ စစ်ဆေးလျက် ကျောင်းတန်းစီဇယားအရ တစ်ဆင့်စီ အစီရင်ခံ၍ တပ်ကို အပ်ရသည်။ တပ်ခွဲမှူးလုပ်သူ ဆရာကြီးများက လက်ခံပြီးကာလတွင် သက်ဆိုင်ရာ နေ့စဉ်တာဝန်မှူးကြီးဖြစ်သော ခွေးဘီလူးအမည်ခံ လက်ဖတင်နှင့် ဒွေးရိုကို တပ်ခွဲအမှတ်စဉ်လိုက် သတင်းပို့ အစီရင်ခံကြရပေသည်။ တာဝန်မှူးကြီးသည် တပ်ခွဲအားလုံးကို သတိအနေဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သူ ကက်ပတိန်ကာဝါရှီးမားဆီသို့ သတင်းပို့ကာ ကျောင်းတပ်ခွဲကို အပ်လိုက်ရပါသည်။

“နေ့စဉ် လုပ်စရာလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်” ကက်ပတိန်ကာဝါရှီးမားက အမိန့်ပြန်ချလိုက်မှ တာဝန်မှူးတွေက ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်၍ တပ်ဖွဲ့ကို အလံတော်ကို အလေးပြုခိုင်းခြင်း၊ မိမိတို့အဖတိုင်းပြည်အား အလေးပြုခိုင်းခြင်း ပြုလုပ်စီမံလိုက်ပြီး တန်းဖြုတ်သည်။ နောက် တပ်ခွဲအလိုက် တပ်ခွဲဆရာလေးများက အုပ်ချုပ်လျက် နေရာလွတ်များဆီသို့ ချီတက်သွားစေပြီး နာရီဝက်တိတိ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားလုပ်ငန်းများကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သင်ကြားစေသည်။ ကျန်းမာရေးအားကစား ပြီးဆုံးပြီးနောက် တပ်ခွဲဆိုင်ရာ ဆရာလေးများက မိမိတို့တပ်ခွဲကို တန်းဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း စစ်ကျောင်းသားများသည် အပြေးအလွှားပင် မိမိတို့အိပ်ရာများဆီသို့ ပြေးကာ ခြင်ထောင်များခေါက်ရခြင်း၊ အိပ်ရာလိပ်များ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းရခြင်းများ အမြန်ဆုံးပြုလုပ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိပ်ရာကို ကျွန်တော်တို့နှင့် ဗိုလ်လင်းယုန်တို့ကပင် လူငယ်များပီပီ အမြန်ဆုံး သိမ်းဆည်းလိုက်ရပေ၏။ ထိုအချိန်အခါ ထိုနေ့နံနက်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်လင်းယုန်ကသာ ညအိပ်ရာခင်း၊ နံနက် အိပ်ရာသိမ်းလုပ်ငန်းများကို ထာဝစဉ် လုပ်ဆောင်ရပါတော့သည်။ အမှန်မှာ ဂျပန်နှစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည်

အိပ်ရာခင်းသိမ်းခြင်းကိစ္စကို တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူရန်ရှိသော်လည်း မျောက်ကလေးနော်ဟာရားနှင့် ပြိတ္တာကြီးအမည်ခံ ကာတိုးတို့ ဂျပန်နှစ်ဦးက မကြာခဏပင် သူ့အလှည့် ငါ့အလှည့်နှင့် အိပ်ရာခင်းရေး သိမ်းရေးကိစ္စကို တစ်ဖက်သတ် ငြင်းဆိုနေသဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ “မင်းတို့နှစ်ယောက် တာဝန်ယူကြပါကွာ၊ ဒီပုတွေနဲ့ သိပ် စကားမများတာ ကောင်းပါတယ်” ဟု အမိန့်ပေးထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဂျပန်နှစ်ကောင်ကို မကျေမနပ်နှင့်ပင် မှိတ်ကြိတ်၍ တာဝန်ယူခဲ့ရပါတော့သည်။

ဂျပန်ခြင်ထောင်အစိမ်းကြီးများကို နောင်အခါတွေ့မြင်တိုင်း အားကြီးမုန်းတီးစေခဲ့သော အချက်အလက်များအနက် အထက်တွင် ဖော်ပြပါအချက်တစ်ချက်လည်း ပါဝင်ထည့်သွင်းခဲ့ပေသည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ဂျပန်ခြင်ထောင်စိမ်းကြီးများကို ချည်စာကျွေးထားသည့်အလျောက် ချဉ်စုတ်စုတ်နှင့် ထမင်းပုပ်အနံ့ကြီးများ၏ ဆိုးရွားချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ တတိယအချက်မှာ အင်မတန်ထူထပ်သလောက် အတွင်းကလေးသည် အပြင်သို့ ရုတ်တရက် မထွက်နိုင်ခြင်း၊ အပြင်က လေကောင်းလေသန့်သည် ခြင်ထောင်အတွင်းဘက်သို့ ရုတ်တရက်မဝင်နိုင်ခြင်း ပြဿနာပင် ဖြစ်ပေ၏။ လေကမတိုက်၊ ညအချိန် ပူအိုက်သောကာလဝယ် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကျောင်းသားအားလုံးသည် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ကြပါ။ ဤကဲ့သို့ အရေးအခင်းထဲတွင် ပြိတ္တာကောင်ကြီးကာတိုးသည် လူ့အလိုက်မသိစတမ်း အီးတဘူဘူနှင့် မိုးခြိမ်းသံနှင့် ပြိုင်လောက်အောင် ပေါက်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ခြင်ထောင်တည်းနေ ရဲဘော်အားလုံးမှာ အရှင်လတ်လတ်က ဘင်ပုပ်ငရဲဆီသို့ ရုတ်တရက် ရောက်သွားမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

“ပြိတ္တာကြီး၊ မသေခင်က ပုပ်နေပြီ၊ သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ တမင်သက်သက် အီးကို ညှစ်ပြီးပေါက်နေတာပဲ” ကျွန်တော်တို့လူငယ်နှစ်ဦးသည် လူငယ်ပီပီ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာ “နီးတော့ကင်း” စကားမပြောနဲ့ ဟူ၍ မျောက်ကလေးနော်ဟာရားက သူတို့ဂျပန်စစ်ကျောင်းသားဘက်က ဝင်၍ အကာအကွယ်ပေးလိုက်၏။ “ဘာစကားမပြောနဲ့လဲ၊ မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ” ဟု ဗိုလ်လင်းယုန်က ထ၍ ဆူပွက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်

ကလည်း “ခြင်ထောင့်အပြင်ကို ကန်ထုတ်လိုက်ကွာ၊ ပြိတ္တာကောင်ကြီးကို” ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်၏ ယာဘက် အစွန်က ဗိုလ်အောင်ဆန်းသည် အသာမှိန်း၍ ငြိမ်နေရာမှ “ကိုယ့်လူတို့က လည်း သိပ်ဒေါသကြီးတာကိုး၊ နေကြစမ်းဗျာ၊ လွတ်လပ်ရေး တကယ်လိုချင် ရင် တကယ် ဒုက္ခတွေ့ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ကြမှပေါ့” ဟု ဆန်ရင်း နာနာထောင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ချိုးတည်းငြိမ်ကျ သွားရပါသည်။ ဤတွင် အဘဗိုလ်စကြာသည် ကျွန်တော်တို့အား ဒေါသ စိတ်ပြေပျောက်စေရန် ပရိယာယ်နှင့်လှည့်ကာ သူ၏ ယိုးဒယားနှင့် ဂျပန်ပြည် သူတို့ကိုယ်တွေ့ခန်းများအကြောင်းကို စတင်ကာ ကာလသားကြိုက်ဇာတ် ကြောင်းများကို လှန်ပြန်တော့၏။ ယိုးဒယားမများ အညှာလွယ်မှုနှင့် ညစ် ပတ်မှုများ၊ ဂျပန်မများ၏ ကာမစိတ်၌ ပွင့်လင်းမှုများကို သူ၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များမှ အားရပါးရ ပြန်၍ ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ညာဘက်ကပ်လျက် ငြိမ်နေသော သခင်အောင်ဆန်းအခြေအနေကို လှည့်ကာ အကဲခတ်မိလိုက်သည်။ သူ သည် ညာဘက်လက်က စီးကရက်ကိုညှပ်လျက် ဘယ်ဘက်လက်က နဖူး ပေါ်တင်လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာသော ပြဿနာကို စဉ်းစား နေဟန်တူပါသည်။ သူ့ဆီမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော စီးကရက် ဆေးနံ့နှင့် သူ၏ ကိုယ်လုံးမှာ ရေနှင့်များစွာ ဝေးကွာခဲ့ခြင်းများကြောင့်တစ် ကြောင်း၊ စစ်ပညာသင်တန်းဆင်းရာမှ ယိုထွက်ခဲ့သည့် ချွေးနံ့များနှင့် စီး ကရက်နံ့များ လုံးချာလိုက်ကာ အင်မတန် ဆိုးရွားသော အနံ့ဆိုးများအဖြစ် နှင့် ပြိတ္တာကောင်ကြီး ဂျပန်ကာတိုး၏ ဂျပန်အိန်းနံ့များနှင့် အပြိုင်အဆိုင် အဆိပ်ငွေ့တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲကျင်းပနေပါတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်တန်းတည်းရှိရာ အခြား ခြင်ထောင်ကြီးဆီက တိုးတိုးချင်း စကားပြောသံနှင့် တတွတ်တွတ်ကိုက်ဝါး သံများသည် ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ “ဟိုဘက်ခြင်ထောင်ထဲက ရဲဘော် တွေ ခွေးမုန့်ကို တိတ်တိတ်ခိုးစားနေကြတာဗျ” ဟု ဗိုလ်လင်းယုန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်လည်း အင်မတန်ဆာလောင် သည့်အတွက်ကြောင့် သွားရည်ကျမိသလို ဖြစ်လာပါသည်။ အမှန်အတိုင်း

ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ စားရသောက်ရသည့် ဂျပန်ထမင်းဟင်းများမှာ မြန်မာ့ခံတွင်းနှင့် အင်မတန် ဆန့်ကျင်နေကြ၏။ အချို့ချည်းသတ်သတ်၊ အငန်ချည်းသတ်သတ် ချက်ပြုတ်ထားသည်ကြောင့် မြန်မာကျောင်းသားများ အဖို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပူပြင်းသော ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အိပ်မပျော်နိုင်သော စစ်ကျောင်းသားများအဖို့ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာ ပြဿနာကြောင့် စစ်စည်းကမ်းကိုဖျက်ကာ ခွေးမုန့်များကို ခိုးယူစားသောက်ခြင်းကို အပြစ်မဆိုလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ထမင်းဟင်းချက်နည်းမှာ အင်မတန်လွယ်ကူ၏။ ရေတစ်ဝက် ပဲခံပြာရည်တစ်ဝက် ရောကာ ကျိုပြီး ဆူပွက်လာလျှင် ကန်စွန်းဥပိန်းဥများကို စိတ်၍ထည့်လိုက်လျှင် နူးလောက်ကျက်လောက်သည့်အခါတွင် သကြားသုံးလေးပန်းကန်ကို ခတ်ကာ ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့ စိတ်ကြိုက် ထမင်းဟင်းဖြစ်လာတော့၏။

“အချို့ကြိုက်တဲ့ အကောင်တွေ၊ ဒီလောက်တောင် အချို့ကြိုက်ရအောင် ဒီငပုတွေ အရင်တုန်းက သကြားတွေ ထန်းလျက်တွေ မတွေ့ဖူး မစားဖူးကြဘူး ထင်တယ်” ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းတန်းလန်းနှင့် ဗိုလ်ဉာဏသည် သကြားခတ်ထားသည့် ဟင်းအိုးကြီးကိုကြည့်ကာ မသက်မသာ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ “ဒီကောင်တွေ မြန်မာပြည်ရောက်ရင် ကြံခင်းနှင့် ထန်းတောထဲက ထွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဝင်၍ပြောလိုက်ရာ ထမင်းချက်တာဝန်ခံ ဆရာကီဇာကိုက မသက်သာဖြစ်သွားပြီး “ဘာပြောတာလဲ” ဟု မေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ဟင်းထဲတွင် သကြားခတ်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမရှင်းကြောင်းပြောလိုက်ရာ ဆရာကီဇာကိုသည် ဟင်းထဲမှာ သကြားထည့်ချက်တာဟာ အင်မတန် ခွန်အားရှိကြောင်း၊ စား၍သောက်၍ အလွန်ကောင်းကြောင်း ဖြေလိုက်သည်တွင် မြန်မာကျောင်းသားအားလုံးမှာ တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည့်အတွက် ကီဇာကိုသည် သူ့ကို တမင်သက်သက် ကျွန်တော်တို့က ဝိုင်း၍ပြောင်လှောင်သည်ထင်ကာ ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ဒေါသဖြစ်သွားပါသည်။

နံနက်စာ၊ နေ့ခင်းစာ၊ ညနေစာ သုံးမျိုးခွဲ၍ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို

ကျွေးမွေးရပါသည်။ ကော်ဖီ၊ ကိုကိုး စသည့် အဖျော်ယမကာများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝေးခဲ့လေသည်။ ကိတ်မုန့်၊ ကြက်ဥ စသည့် စားသောက်ကောင်းများကိုလည်း စားသောက်ဖို့မပြောနှင့် စိတ်ကူးဖို့ပင် မရတော့ပါ။

ငှက်ဖျားရောဂါ စိုးရိမ်ရသည်ကြောင့် ရေစိမ်းကိုမသောက်ရဘဲ ဂျပန်လက်ဖက်ခြောက်ကို ရေနွေးပူပူနှင့်ခတ်၍ အမြဲတမ်းသောက်ရသည်။ နံနက်စောစော ထမင်းစားချိန်တွင် တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် စစ်ကျောင်းသားများအဆုံးထိ ဂျုံထမင်းနှင့် မိစောခေါ် ဂျပန်ဟင်းချိုရည်ကို ကျွေးမွေးသည်။ ဂျပန်ဟင်းချိုရည်သည် အလွန် အနံ့အသက်ဆိုးရွား၏။ အနည်းငယ် စမ်းသပ်၍ သောက်ကြည့်ရာ ချဉ်ချဉ်ငန်ငန်ဖြစ်နေသည်ကြောင့် အနံ့ကလည်း အိအိတိတိ ဆိုးရွားနေသည့်အတွက် ပျို့တက်လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် နံနက်ချိန်ခါ ထမင်းပွဲတိုင်းပင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ထမင်းကို မျှောကာ ဟိုင်နန်ကျွန်းခေတ်တစ်လျှောက်လုံးအဖို့ အာဟာရဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။ သို့ရာတွင် ဂျပန်ကျောင်းသားများအဖို့မူကား မိစောဟင်းချိုကို တကယ်ချစ်သောသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့နေကြသည့်ပမာ ခွက်စောင်းမော့ကာ အားရပါးရ လွေးနေကြတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိစောဟင်းချို လက်ဖက်ရည်စားသောက်ရန် စင်တိုနိုခေါ် ကန်စွန်းဥချဉ်ဖတ်ကလေးတွေကို ထည့်၍ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့၌ နဂိုကပင် ချဉ်ဖတ်မကြိုက်သူဖြစ်၍ အကြောင်းသိပ်မထူးလှတော့ချေ။ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင်ယူမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်တွေ လေ့ကျင့်ခန်းပင်ပန်းမှုဒဏ်၊ အစားအသောက်ညံ့ဖျင်းမှုဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ့်အိမ်ရာတွင် တစ်ခါတလေ ဟင်းမကောင်းခဲ့လျှင်၊ ခံတွင်းမတွေ့ခဲ့ကြလျှင် ဆူဆူပူပူ ဗိုလ်ကျခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့ လူမိုက်ကလေးတွေအဖို့ လောကဓံတရားက ယခုမျက်မှောက်လောကတွင် ကျွန်တော်တို့အား ရက်ရက်စက်စက် ဒဏ်ခတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်မိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်လင်းယုန်တို့သည် ထိုနေ့နံနက် အိပ်ရာသိမ်းခေါက်ပြီးကာလတွင် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးဆွဲကာ ရေတွင်းဆီသို့ မျက်နှာသစ်ရန် ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင်

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးတွေ တွေ့ကြုံရတိုင်း ခေါင်း
 ငုံ့အလေးပြုခြင်းနှင့် ရေတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်ရှိနေကြသော
 ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများကို မျက်နှာသစ်ရန် ရေခပ်ပေးနေရသည်ကြောင့်
 ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာသစ်ခွင့် မရောက်တော့ဘဲ အောင်မြင်စွာ
 ဆုတ်ခွာခဲ့ရတော့သည်။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်မှတ်မိသရွေ့မှာ ကျွန်တော့်
 အဖို့ မျက်နှာမသစ်ရဘဲ ထမင်းဟင်းစားပြီး လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခဲ့ရသည်မှာ
 ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပေ၏။

ဘဝဆိုသည်မှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ဘဲ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်၊
 ပေးချင်သလို အခွင့်အရေးပေးသမျှ ရင်ဆိုင်ရစတမ်း၊ ရယူစတမ်းဖြစ်ပေ
 သည်ဟု စစ်ကျောင်းအတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘော
 ပေါက်မိပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲဟူသည်

မိုးတွေကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတော့၏။ လေကပါ မညှာမတာ
 လွင့်ချိုလျက် စစ်သင်တန်းဆင်းနေကြသော ရဲဘော်အားလုံးကို အပြီးကြီးစွာဖြင့်
 မှန်တိုင်းဆင်နေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေသလောက် မျက်လုံးများ
 ပင် မိုးပေါက်တွေမှန်ထားသည်ကြောင့် ကျိန်းစပ်နေပါသည်။ တပ်စိတ်
 ဘယ်ညာဖြန့် တပ်စိတ်မှူးလုပ်သူက ဂျပန်လို အမိန့်ပေးလိုက်သည်မှာ မိုးသံ
 လေသံတွေကြားမှပင် နားစွင့်နေရသော ကျွန်တော်တို့ စစ်ကျောင်းသားများ
 က ဘယ်ညာဖြန့်၍ ကိုယ်စီတိုက်ပွဲအနေဖြင့် စတင်ကာ ပြေးတက်ခဲ့ပြီး
 နေရာယူလိုက်ရပေသည်။ ဆရာလုပ်သူက မိတာ ၃၀၀ ရန်သူ၏အကွာ
 အဝေး ပစ်ခတ်ရေးအတွက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ရိုင်ဖယ်တပ်သား
 အားလုံးက ရိုင်ဖယ်၏ နောက်မှန်ချိန်ကို မိတာ ၃၀၀ ခွက်သို့ မတင်ရွေ့
 ပြောင်းလိုက်ရတော့သည်။ စက်သေနတ်သမားက မိတာ ၃၀၀ ဟူ၍ အော်
 လိုက်ပြီး သူ၏စက်သေနတ်ကို မိတာ ၃၀၀ အကွာအဝေးသို့ ချိန်ရွေ့လိုက်ရ
 ပါသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ရှေ့တည့်တည့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အနီနှင့်အဖြူ အလံ
 တစ်လက်ဖြင့် ရုတ်တရက်ငှေ့ယမ်းကာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှု

ကို ပြလိုက်ပါသည်။ “ရန်သူက ပစ်နေပြီ၊ နေရာယူ တက်” တပ်စိတ်မှူးသည် ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ကျန်ရင်ဖယ်သမားများက ဘယ်ညာဖြန့်ကာ ဖိ၍တက်ရင်း ပစ်ခတ်လိုက်ကြပါသည်။ တက်ရသည့်နေရာမှာ လည်း ဆူးတောနှင့် ကျောက်စရစ်ကုန်းများဖြစ်၍ ဝပ်လိုက်တိုင်း ဆူးက ဗိုက်ကို စူးလေတော့၏။ ဆူးစူးနေသည်ကြောင့် ကိုယ်အနေအထား အနည်းငယ် ပြင်လိုက်သည်တွင် ကျီးကန်းမျက်စိလို ကြည့်နေသော ဆရာလေးတို့သည် နေရာပြင်ရကောင်းလားဟု ကျွန်တော်တို့ခေါင်းကို ဓားအိမ်နှင့် ရိုက်ချပါသည်။ “ရန်သူက ပစ်ခတ်နေရင် မလှုပ်ရဘူး၊ မင်းကို ထိမှန်သွားမယ်၊ ရန်သူအပစ်ရပ်ရင် တစ်ချိုးတည်းတက်နိုင်အောင် ကြည့်နေရမယ်” စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အမှားကို ချက်ချင်း လက်တွေ့သင်တန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ရန်သူတပ်ဖွဲ့ထားရာအရပ်မှ အလံများ ရုတ်တရက်ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာလေးလုပ်သူတို့က စစ်ကျောင်းသားများကို ရှေ့သို့ မိတာ ၂၅-၂၀ အထိ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးတက်ကာ နေရာယူ ပစ်ခတ်ခိုင်းပြန်ပါသည်။

နောက်တစ်ချိန် မောင်းတင်ပြီး ရိုင်ဖယ်ကို ညာဘက်ပခုံးတွင် ကပ်၍ ပစ်ရန် အားယူလိုက်သည်တွင် အသင့်စောင့်နေသော လက်ဖတ်ခင်ဟာရားက ကျွန်တော်၏ သေနတ်ဒင်ကို အထက်မှဆီး၍ လက်နှင့်တွန်းချလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ ပခုံးတွင် တော့ရုံသာတော့ထားမိသော ရိုင်ဖယ်ဒင်သည် အောက်ပိုင်းသို့ ရုတ်တရက်ကျသွားပါသည်။ “မကောင်းဘူး၊ သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးမှာ မြဲမြဲကပ်ထားပါ” ထပ်၍ အပစ်ခိုင်းပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် အေးလွန်းချမ်းလွန်း၍ တုန်ယင်နေသောလက်များဖြင့် သေနတ်ဒင်ကို မြဲမြဲစွာကိုင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ရှိရန်သူများကို ဆက်လက်၍ စည်းကမ်းတကျ ပစ်ခတ်လိုက်ရပါသည်။ “ပစ်ဖို့ချိန်နေတုန်းမှာ အသက်မရှူနဲ့၊ ရန်သူကို မမှန်နိုင်ဘူး၊ ခလုတ်ဆွဲရင် ချိန်ထားတဲ့ မျက်စိလည်း မှိတ်မပစ်ရဘူး” နောက်ထပ် ပညာတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော့်အား ဆရာကြီးက သင်ကြားလိုက်ပြန်သည်။

ရိုးသားစွာဝန်ခံရလျှင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ တအားပြေးတက်ပြီး ရုတ်တရက်ဝပ်ချလိုက်ကာ ပစ်ခတ်ရသည့် အရေးအခင်းမျိုးတွင် အသက်ရှူမှုကို ရုတ်တရက်ချုပ်ထိန်းရသည့် လုပ်ငန်းမှာ မလွယ်ကူလှပါ။ အင်မတန်

ပင်ပန်းလှသော ခက်ခဲလှသည့် လေ့ကျင့်ခန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့၏ တိုက်စစ်တပ်စိတ်သည် ရန်သူခြေကုပ်ယူရာနှင့် မိတာ ၁၀၀ အရောက် တွင် ကျွန်တော် မျက်နှာမူ၍ တက်နေရာ ညာဘက်ဆီမှ အလံပြာတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြီး သွက်သွက်ခါအောင် ဝှေ့ယမ်းပြသနေပါ သည်။ လက်ဖတ်နှင့်ဟာရားက “ညာဘက်တောင်ပံက ရန်သူစက်သေနတ် ကြီး ပေါ်လာတယ်၊ ပစ်နေတယ်၊ တပ်စိတ်မှူး ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု အရေးတကြီး အော်ဟစ်အကြောင်းကြားလိုက်ရာ တပ်စိတ်မှူးသည် ကျွန်တော်နှင့် ရိုင်ဖယ်သမားတစ်ယောက်ကို လက်ယာနံတောင်းမှ ရုတ် တရက် ပေါ်ထွက်လာသည့် ကျွန်တော်တို့အား အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးပစ် ခတ်နေသော ရန်သူစက်သေနတ်ကြီးကို အချိန်မီ ပစ်ခတ်ဖြိုခွင်းခိုင်းလိုက် ပါသည်။

ဤကား ရန်သူ၏ခံစစ်ကြောင်းမှ ခံစစ်ပရိယာယ်ဖြစ်ကြောင်းကို မှတ် သားလိုက်ရ၏။ မကြာခင်ပင် ရန်သူစက်သေနတ်ကြီးအဖြစ် ပေါ်ထွက်လာ ခဲ့သော အလံပြာ ငြိမ်ကျသွားသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရိုင်ဖယ်သမား နှစ်ယောက်တို့သည် ရှေ့တည့်တည့်တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ရန်သူဆီသို့ စုပြုံကာ စစ်ဦးလှည့်လိုက်ရပေသည်။ ပစ်ချည် ဝပ်ချည် တက်ချည်နှင့်ပင် ကျွန်တော် တို့တပ်စိတ်သည် ရန်သူတပ်စွဲထားရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန် အတိုင်း တက်ခဲ့ရာ မိတာ ၇၀ သို့အရောက်တွင် တပ်စိတ်မှူးလုပ်သူက ရိုင်ဖယ်ကို လှံစွပ်တပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရိုင်ဖယ်သမားများက လှံစွပ် တပ်ပြီးကြောင်းကို မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်နာမည်များကိုခေါ်၍ တပ်စိတ်မှူးသို့ သတင်းပေးရ၏။ ဤတွင် တပ်စိတ်မှူးသည် မိမိအနီးရှိ စက်သေနတ်သမား ကို တစ်ဖက်ရန်သူအား ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်ခိုင်း လိုက်၏။ တပ်စိတ်မှူးသည် လှံစွပ်ထိုးရန် အသင့်ပြင်တော့ဟု အမိန့်ပေး လိုက်တော့သည်။

စက်သေနတ် အပစ်ရပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စေ့ကူနီစုစမေး(လှံစွပ် တက်ထိုး) ဟူသော တပ်စိတ်မှူး၏ နောက်ဆုံးအမိန့်သံ ထွက်ပေါ်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုင်ဖယ်ကိုင်စစ်သားများသည် ဘယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံ ညီညာဖြန့်၍ “ရား” ဟူသော စစ်ကြွေးကြော်သံများနှင့်အတူ ရန်သူတပ်စွဲ

ထားရာတောင်ကုန်းသို့ အပြေးတက်ပြီး ရန်သူသဏ္ဍာန်ပုံတူများကို လှံစွပ်နှင့် မနားမနေ ထိုးသတ်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်မှာ ရန်သူခံစစ်ကြောင်းသို့ လှံစွပ်နှင့် တက်၍ထိုးရာတွင် ဖင့်နှေးနောက်ကျနေမှုကြောင့် ဆရာကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လုပ်ဦးဟု အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းခံရ၏။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ မလှုပ်ချင် မကိုင်ချင်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့ဝပ်လျက်ပစ်ခဲရာ နေရာဟောင်းများသို့ ပြန်လှည့်ကာ ယခင်အတိုင်း ပစ်ခတ်ရခြင်း၊ လှံစွပ်တပ်ရခြင်း စသည့် နောက်ဆုံးပိတ်လှံစွပ်တိုက်ပွဲ စသည်များကို ပြုလုပ်ရပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လှံစွပ်ထိုးဟူသော အမိန့်သံအဆုံးတွင် စစ်ကျောင်းသားများသည် သူ့ထက်ငါ နောက်မကျစတမ်း ရန်သူ ရှေ့တက်၍ထိုးသတ်ကာ ရန်သူနေရာကို အပိုင်သိမ်းလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အလေးမခြင်း၊ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်း စသည့် ကျန်းမာရေးလိုက်စားမှုကြောင့် ဒူး၊ ခြေသလုံးကြွက်သားများမှာလည်း အခြားစစ်ကျောင်းသားထက် တောင့်တင်းကြီးထွားနေသလောက် အမောကိုလည်း ပို၍ခံနိုင်ပေသည်။ ရဲဘော်များအားလုံးအဖို့ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ပင်ပန်းကြပြီး ရန်သူခံတပ်အတွင်း၌ သိမ်းပိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နံရံကိုမှီကာ ကပ်ကာ ယိုင်လဲလှလှအချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြတော့၏။ မိုးကလည်း အညှာမပေးစတမ်း ရွာ၍ကောင်းတုန်းပင်။ စစ်ကျောင်းသားများနှင့် ဆရာများ၏ နဖူးကျယ်၌ တစ်မိမိယိုကျသော ချွေးပေါက်ကြီးများနှင့် မိုးပေါက်ကြီးများသည် ရောနှောပြိုင်ဆိုင်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ချောင်းကလေးများသဖွယ် စီးဆင်းနေကြပါတော့သတည်း။

ဆရာကြီးလုပ်သူသည် ကျွန်တော်တို့ ပင်ပန်းပုံကိုကြည့်ကာ အနည်းငယ် မသန်မှုန်သောမျက်နှာဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (နဲဘားမိုင်း ယူဘီကမ်း ဆိုးလ်ဂျား) “မင်းတို့ ပင်ပန်းတာ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ မှုစရာမလိုပါဘူး၊ မင်းတို့ ဒီလိုပင်ပန်းမှ စစ်သားကြီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်” အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။ ဤကား ဟိုင်နန်ကျွန်းရှိ ဂျပန်ဆရာကြီး၊ ဆရာကလေးများ၏ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များကို ပြောဆိုအားပေးနေကျ စကားလုံးများ၊ စကားပုံများ ဖြစ်၏။ ရှေ့အဖို့၌လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဂျပန်ကျောင်းသားအချင်းချင်း မတော်တဆ ထိခိုက်မိသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊

ထမင်းစားသောက်ရာ မလောက်မငဖြစ်သည့်အခါ၌ ဤပြောနေကျစကား အတိုင်း “သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီလိုပင်ပန်းငတ်ပြတ် ဒုက္ခဖြစ်မှ မင်းတို့ စစ်သားကောင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်” ဟူသော ဆရာကြီး၊ ဆရာလေး တို့၏ လက်သုံးစကားများကို ပြက်လုံးအနေဖြင့်ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝကို နှစ်သိမ့်လိုက်ရပေသည်။ မိုးသည် တဖြည်းဖြည်းစဲသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များအဖို့ တစ်နာရီလျှင် ငါးမိနစ်အနားရပြီး နောက်ထပ်မံ၍ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရပေမည်။

“တန်းစီ” ဟူသော တပ်ခွဲမှူးဆရာကြီးများ၏ အမိန့်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များသည် ကသောကမျောပြေးလွှားကာ တန်းစီလိုက်ရ သည်။ အင်မတန်လိုချင်သော တကယ့်အရေးပါအရာရောက်သည့် မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် စစ်သင်ခန်းစာများကို သွေး၊ ချွေး၊ ဇွဲ၊ ဝီရိယ တို့ဖြင့် ပေးဆပ်ယူရပေမည်တကား။

ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ တနင်္ဂနွေ

ရက်သတ္တပတ်မပြည့်မီတွင် ကျွန်တော်တို့ လူသစ်ရဲဘော်များအဖို့ ရက်ရက်စက်စက် ပင်ပန်းသော လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခဲ့ရခြင်းဒဏ်တို့ကြောင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်လျှင် မလှုပ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို လှလှပပကြီး ခံနေရ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများအဖို့ ရက်သတ္တတစ်ပတ် လျှင် တစ်နေ့တစ်ရက် အနားယူရသော တနင်္ဂနွေနေ့ကို စိတ်အားထက်သန် စွာဖြင့် မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ နေ့အားရလျှင် အနားယူလိုက်မည်၊ အိပ်လိုက် မည်ဟု စိတ်ကူးနေမိ၏။ မျှော်မှန်းတောင့်တခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့ကား ဟော ဟောဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ စစ်ကျောင်းသားတို့အဖို့ နေ့စဉ် ဝတ္တရားအတိုင်း နံနက်တန်းစီ၊ အလံတော်အလေးပြု၊ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့် ခန်းဆင်း စသည့် စစ်စည်းကမ်းအရ လုပ်ဆောင်စရာကိစ္စရပ်များကို လုပ် ဆောင်ခဲ့ရပေသည်။

တစ်ခဏအတွင်း၌ “တန်းစီ” ဟူသော တာဝန်မှူးကြီး၏ အမိန့်သံ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ စစ်ကျောင်းသားအားလုံးသည် ထုံးစံအတိုင်း စစ်တန်းလျားကြီးအနီးရှိ ကွက်လပ်ကြီးတွင် လျင်မြန်စွာ တန်းစီလိုက်ကြရ

ပေ၏။ ဆရာကြီးများက မိမိတို့၏တပ်ခွဲများကိုစစ်ဆေးပြီး တာဝန်မှူးကြီး ဆီသို့ တပ်ကို အပ်လိုက်ရသည်။ တာဝန်မှူးကြီးသည် “လုံစွပ်” ဟူသော စကားလုံးတစ်ခုပါသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာကြီးများ သည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့အား လုံစွပ်ထိုး လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရန် အတွက် အကာအကွယ် ကိရိယာတန်ဆာပလာတို့ကို ယူငင်ကာ ဝတ်ဆင် ခိုင်းလိုက်သည်။ မောက်တူမင်ချပ်ကိရိယာများကို ဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ ချက်ချင်းပင် တန်းပြန်အစီခိုင်းလိုက်သည်။ မျက်နှာပြင်တွင် သံဆန်ခါများ တပ်ထားသည့် မောက်တို့၊ ဦးခေါင်းမှ နားရွက်ဖျားထိ ဝှမ်းထည်များဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည့် အကာအကွယ်များ၊ အထက်ပိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် ဝါးပတ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မင်ချပ်များကိုတပ်ဆင်လိုက်ပြီး ညာဘက် တွင် မောက်ကခုခေါ် လုံစွပ်တပ်ထားသည့် သေနတ်ပုံတူတစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားရသည်။ လုံစွပ်တု ပြောင်းဝအပြား၌ ဖော့တုံးကလေးတွေကို စွပ် ထားလေသည်။

ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများက မိမိတို့တပ်ခွဲများကိုအုပ်ချုပ်၍ ဘယ်ညာ ဖြန့်ကာ “လုံစွပ်ထိုးရန် အသင့်ပြင်” ဟူသော စစ်မိန့်သံကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ခြေထောက်အနေအထား မှန် မမှန်၊ ကိုယ်နေကိုယ်ထား မှန် မမှန် လိုက်လံစစ်ဆေးပြီး ညီညီညာညာ ရင်ပေါင်တန်းကာ ရှေ့တိုးနောက် ဆုတ် အကြိမ်ကြိမ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် လုံစွပ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်ထိုး၊ နှစ်ကြိမ်ထိုး အမိန့်များကို ပေးလိုက်ကြသည်။ နေကလည်း ပူ၍လာတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်အားလုံး၏ လုံစွပ်ထိုးရာ၌ “ရားရား” ဟု အော်သော ကြွေးကြော်သံများသည် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်ပေါ်လာတော့၏။ ရှေ့ တက်လိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် လုံစွပ်ကို ချိန်ကာ ရွယ်ကာဖြင့် လုံစွပ် ရေးပြကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးအရွဲသားဖြစ်လာကြ၏။ ထိုနောက် အမှတ် ၁ တပ်ခွဲ၊ အမှတ် ၂ တပ်ခွဲ၊ အမှတ် ၃ တပ်ခွဲ တစ်ဖွဲ့တည်းစုပေါင်းကာ စုံမ အမှတ်စဉ်မှတ်လိုက်ပြီး ဘယ်ညာ ၂ တန်းခွဲလိုက်သည်။ တန်း ၂ တန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မိမိမျက်နှာချင်းဆိုင်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လုံစွပ်ချင်း ပြိုင် ထိုးရန် လျာထားလိုက်ပါတော့သည်။ လည်မျိုရင်ဝနှင့် လက်ဝဲရင်ညွန့်ကို အထိုးခံရသူများသည် ရှုံးသူဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုထားသူအား ဖော်ပြပါ

အချက်သုံးချက်ကို ထိအောင် မိအောင် ထိုးသတ်ရသည်။ တစ်ဆိုင်တစ်ပွဲစီ ထိုးသတ်မှုကို ဆရာကြီးတွေက ဘေးမှအကဲဖြတ်အနေနှင့်ကြည့်ကာ အထိုးအသတ်ညံ့သူအား မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်နေရာသို့ ပြန်၍ထိုးရန် ပြသပါသည်။ တစ်ဆိုင်စီထိုးသတ်ပုံမှာလည်း ဥပမာ ကျောင်းသား ၄၀ ရှိခဲ့လျှင် တစ်တွဲလျှင် တစ်ခွင်ကျစီ ထိုးသတ်ရသည်။ နောက်တစ်ချိန် ဘယ်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းရွေ့ကာဖြင့် အဆိုင်သစ်ကို ရွေးချယ်ရပ်ဆိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ၃၉ ပွဲတိတိ ထိုးခိုင်းနေခြင်းသာဖြစ်၏။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော ဇွဲ သတ္တိကြောင့် မိမိ အလျင်လက်ဦးအောင် ထိုးသတ်ခြင်း၊ လူချင်းယှဉ်ခဲ့လျှင် ပူးကပ်ခဲ့လျှင် တစ်ဖက်ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်သူကို ခြေခွင်၍ဆွဲချခြင်း၊ အောက်မှနေ၍ သေနတ်နှင့် ပင့်မြှောက်ကာ ပြန်အကျတွင် ဆီးကြို၍ လှံစွပ်နှင့်လိုရာသို့ထိုးခြင်း စသည့် ပရိယာယ်လုပ်ငန်းများကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန် “ ရား ” ဟူသော တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံကြီးမျိုးကြောင့် တစ်ကြောင်း တစ်ဖက်ရန်သူအဖို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစေသော လှံစွပ်ထိုးလုပ်ငန်းသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် နပန်းသမားကြီး ကာတိုးတို့ ရင်ဆိုင်ရမည့်အလှည့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကာတိုးသည် ကျွန်တော့်ထက် အရပ်မြင့်ပြီး သူ၏ရင်နှင့် ဗိုက်တို့သည် လက်မငါးဆယ်ကျော် ကျယ်ဝန်းပြီး ပြိတ္တာသဏ္ဍာန် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်လုံးအားနှင့်ဖိကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လက်ငှေ့ပညာရပ်ကို အသုံးပြုကာ တစ်ချိတည်း လှံစွပ်ဖျားဖြင့် သူ၏ရင်ဝသို့ ဆီး၍ထောက်ထိုး ထိုးလိုက်ရာ သူရော ကျွန်တော်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ပက်လက်လန်သွားတော့သည်။ လူချင်းပူးကပ်မိသောအခါ မူကား ကာတိုးသည် အထက်မှဆီး၍ အချက်သုံးချက်ကို ထိအောင် လိုက်လံထိုးသတ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လှံစွပ်ဖျားချင်းကပ်ကာ သူ၏ လှံစွပ်ချက်ကို လမ်းလွဲစေလျက် ခွာ၍ထွက်လိုက်ပြီး သူ၏လည်မျိုကို တအားဆောင့်၍ ထိုးလိုက်သည်။ ကာတိုးသည် ခွန်အားကြီးသလောက် ဝပြီး လှုပ်ရှားမှုတွင် မလျင်မြန်ခြင်းကြောင့်သာ ကျွန်တော်က အနိုင်ထိုးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်ပွဲကား အိနားတားစံနှင့် ကျွန်တော်၏ပွဲ ဖြစ်ပေ၏။ သက်တူရွယ်တူ လုံးတူ ရပ်တူဖြစ်သော်လည်း အိနားတားစံသည် လှံစွပ်ချင်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာ၌ ကျွန်တော့်ထက် အလေ့အကျင့်များစွာရှိသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က “ရား” ဟူသော ငြာသံပေးကာ သူ၏ ရင်ဝဆီသို့ လှမ်း၍ထိုးလိုက်သည်။ အိနားတားစံသည် ကျွန်တော်၏ လှံစွပ်ဖျားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပုတ်ချလိုက်ပြီး အလွန်လျင်မြန်လှသော အရှိန်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်ရင်ခွင်ကို လှံစွပ်ဖြင့် ထိရောက်ထိုးလိုက်၏။ ဤပွဲတွင် ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့၏။ မြန်မာရဲဘော်ကော ဂျပန်ရဲဘော်တွေပါ လှံစွပ်လေ့ကျင့်ခန်းထိုးရင်း “ရား” ဟူသော အသံကြီးတွေကို တမင်တကာ အချီအချ ကြွေးကြော်လေ့ကျင့်ခိုင်း၏။ ထိုနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့အဖို့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် လှံစွပ်ပွဲကြီးပြီးဆုံးသည့် နံနက် ၉ နာရီခွဲမှစ၍ ကျွန်တော်တို့ အနားရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ ထမင်းချက်တာဝန်ကျသော ရဲဘော်များက ထမင်းချက်ရ၏။ ဆင်မြင်းများကို ထိန်းကျောင်းရသော တာဝန်၊ အမြောက်စိန်ပြောင်းကြီးများကို တိုက်ချွတ်ရသော တာဝန် စသည်တို့ဖြင့် စစ်ကျောင်းသားများကို မအားမလပ်ခိုင်းပြန်လေသည်။ စစ်ကျောင်းသားများအား သစ်သီးဘူးများဖွင့်လျက် နို့စိမ်းရေနွေးသကြားရောကာ ကျွေးမွေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဒါလောက် အစားအသောက် ကောင်းကောင်းကျွေးလျှင် ချွေးထွက်စရာ လုပ်ငန်းတစ်ခုတော့ ကျိန်းသေဟု တွက်လိုက်မိတော့သည်။ ခွေးမုန့်တွေကိုလည်း ထုတ်ပေးပြန်သည်။ ခွေးမုန့်ဟူသည်ကား စားသောက်၍ တစ်စက်တလေမှ အရသာမရှိသော ဘီစကွတ်မုန့်ကြမ်းကြီးများကို ခေါ်ဝေါ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြန်မာပြည်တွင်ရှိစဉ်က မြန်မာစစ်ကျောင်းသားတို့က ၎င်းမုန့်မျိုးကို လူမစားဘဲ ခွေးကျွေးသောမုန့်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် ဟိုင်နန်ကျွန်းတွင် ခွေးမုန့်ဟု တွင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စားသောက်၍မှ မပြီးသေးမီ မနက်ပိုင်းအတွင်း၌ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်မှူးကြီးက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို အော်ဟစ်ကြေညာလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တာဝန်မှူးကြီးအော်သံကြားတိုင်း ကြားတိုင်း ငှက်ဆိုးထိုးနေသည်ဟု ထင်မှတ်လာတော့၏။ “အားလုံး သေကုန်တော့မှာပဲကွာ၊ ဒီလောက်ခိုင်းတာဟာဖြင့် စားသောက်ပြီးရင် သေနတ်တွေကို လိုက်စစ်

မလိုတဲ့” ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဘာသာပြန်လိုက်ရာ သေနတ်မတိုက်သော စစ်ကျောင်းသားများအဖို့ စားရင်းသောက်ရင်း လက်စမသတ်တော့ဘဲ မိမိတို့ သေနတ်စင်ရှိရာသို့ တစ်ချိုးတည်းပင်ပြေးသွားကာ သေနတ်များကို တိုက်ချွတ်နေကြရ၏။ ကျန်ရဲဘော်များအနေနှင့်လည်း မိမိတို့သေနတ်များကို စိတ်မချသည့်အတွက် တစ်ကျော့ပြန်၍ တိုက်ချွတ်ရပြန်သည်။ “သေနတ်တွေ ယူပြီး တန်းစီ” ဟူသော တာဝန်မှူး၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးသည် ဒုတိယအကြိမ် ပေါ်လာပြန်သည်။ တပ်ခွဲလိုက် တန်းစီပြီးသောအခါ တာဝန်မှူးကြီးနှင့် ဆရာကြီး ဆရာလေးတို့သည် တစ်ယောက်ချင်းလိုက်လံ၍ သေနတ်များကို အတွင်းအပြင် ပြောင် မပြောင် အကြိုအကြားပါမကျန် စစ်ဆေးတော့၏။ သေနတ်တွေ စစ်ဆေးနေစဉ်မှာပင် ဟိုင်နန်ကျွန်း၏နေကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်သားများကို ရက်ရက်ရောရော အပူဒဏ်လက်ဆောင် ပို့ပါတော့သည်။ သေနတ်များစစ်ဆေးပြီးသောအခါ ၁၀ မိနစ်အကြာတွင် မိမိတို့ပေးအပ်ထားသည့် စစ်ဝတ်ပစ္စည်းများ စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်းကို တာဝန်မှူးကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြွေးကြော်လိုက်ပြန်၏။

ရဲဘော်အားလုံးသည် တစ်ကွက်တလေမျှ မသက်သာလှသည့် တာဝန်များကြောင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသည့်ပြင် “အားလုံးနားထောင်ကြ၊ အဝတ်တွေစစ်ပြီးရင် ရဲဘော်တွေရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စစ်ဆေးဦးမှာမို့ ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးသွားကြသလို ကိုယ်လုံးတီးချွတ်ပြီး တန်းစီနေကြရမယ်” ဟု မြန်မာလိုပြော၍ ဗိုလ်မြဒင်က ခပ်တည်တည် ပြက်လုံးထုတ်လိုက်ရာ မြန်မာရဲဘော်အားလုံးသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောနိုင်တော့သည်။ မကြာမီ နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန် ရောက်လာတော့၏။ ထမင်းစားပြီး တစ်ရေးတစ်မောနားမည် ဟု အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်မိပြန်၏။ “ထမင်းစားပြီး ရိက္ခာဖူလုံရေးအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ပျိုးရမယ်” ဟူသော တာဝန်မှူးကြီး၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ မကြာခင်ပင် တပ်ဖွဲ့လိုက် တန်းစီကာ ပေါက်တူး၊ တူးရွင်း၊ ဂေါ်ပြား စသည်ဖြင့် လယ်သမား၊ ယာသမား ကိရိယာစုံဖြင့် တပ်စခန်းတစ်ဝိုက်ရှိ မြေလွတ်မြေရိုင်းများဆီသို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြပြန်သည်။ ပေါက်လိုက်ဆွလိုက်ရသည့် လုပ်အား၊ မာလိုက်သည့် ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ မြေကလည်း တအားပေါက်မှ လက်မဝက်သာ မြေကြီးပဲ့

ထွက်လာသည်။ နဖူးကချွေးလုံးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ ဝင်သွားကြတော့သည်။ လက်တွေကွဲပြဲကာ သွေးရဲရဲသံရဲရဲ ဖြစ်လာတော့၏။ အလုပ်နှေးရမလားဟူ၍ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးတို့က ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်ကို ကြိမ်းနည်းမျိုးဖြင့် ကြိမ်းမောင်းပြန်သည်။

“ကိုင်း လွတ်လပ်ရေးလိုချင်ကြဦးကွာ၊ ကောင်းရောကွာ” အစ်ကိုကြီး ဗိုလ်ဇေယျသည် ပြုံးဖြူဖြူမျက်နှာဖြင့် သူ၏ အင်မတန်နူးညံ့နေသော လက်ဝါးကလေးတွေကို ပေါက်ပြဲမှုဒဏ်သင့်နေသည့်အတွက် ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ “ခိုးရား၊ စကားမပြောနဲ့ မကောင်းဘူး၊ အလုပ်လုပ်ပါ” ဟု ဂျပန်ဆရာတစ်ဦးက ဝင်၍ ငေါက်လိုက် ငမ်းလိုက် ပြန်သည်။ ဖုန်မှုန့်မြေမှုန့်လိမ်းကျံနေသော ကျွန်တော်တို့အဖို့၌ နေ့ခင်းနှစ်နာရီကျော်မှ စိုက်ပျိုးရေးစခန်း သိမ်းလိုက်တော့၏။ တန်းဖြုတ်သောအခါ ပင်ပန်းလှသည်ကြောင့် အေးဆေးနှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာကြသည်တွင် ဧရာမငှက်ဆိုးကောင်ကြီး သို့မဟုတ် တာဝန်မှူးကြီး တွေ့မြင်သွားပါသည်။ “နှေးနှေးသွားတယ်၊ စစ်သားမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တပ်စခန်းကို သုံးပတ်မြန်မြန် ပြေးရမယ်” ဟု အတင်းခိုင်းပြန်ပါသည်။ “ချီးမှပဲ၊ ငပုတွေက တို့ကို နေတာထိုင်တာ မကြည့်ချင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ မြန်မြန်သေကုန်ရင် ကောင်းပါတယ်ကွာ” ဟူသော အမောဆိုသံကြီးနှင့် ဗိုလ်ဘုန်းမြင့်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ တူးရွင်းတွေကို သေနတ်ကဲ့သို့ ညာဘက်ပခုံးတွင် ဟန်ရပန်ရထမ်းလျက် စစ်ကျောင်းကြီးပတ်ပတ်လည်ကို သုံးပတ်ပြည့်အောင် ပြေးရသည့်အလုပ်မှာ ဘုရားတရသောအလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး သခင်အောင်ဆန်း၊ သူ့နောက်မှ အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကုန်းကုန်း မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းနှင့် အစ်ကိုကြီးဗိုလ်လကျော်၊ သူ့နောက်မှ မျောက်ကလေး နော်ဟာရား၊ ၎င်းနောက်မှ ရှေ့သို့ အံကြိတ်ကာ တအားပြေးတက်နေသည့် ဗိုလ်ဇေယျ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာဖြင့် ပြေးလွှားနေရသော အဘဗိုလ်စကြာ၊ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် အရပ်မြင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဖြစ်သော ဗိုလ်ကျော်ဇောနှင့် ဗိုလ်မြင့်အောင် အင်မတန်ကြည့်၍ ကောင်းသော အတွဲစုံနှင့် အပြေးသမားများဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆက်တွဲ၍ မျက်နှာစူစူကြီးများနှင့် ဗိုလ်ဘုန်းမြင့်၊ ဗိုလ်မိုး၊ ၎င်းနောက်မှ ပုံပန်းမကျပြေး

လွှားနေသော အစ်ကိုကြီးဗိုလ်လရောင်နှင့် အရပ်ပုပု ဗိုလ်ရန်အောင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဒီကြားတွင် အပြေးနှေးရမလားဟု ဆရာလေးက ဖိ၍ ဟောက်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နှစ်နံပါတ်တပ်ခွဲမှ ရဲဘော်များသည် လူရွတ်လူပေလူတေများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အပြုံးမပျက် အပိုးမသေသော မျက်နှာများဖြင့် ပြေးလွှားနေရာမှ “ပြေးကြ ပြေးကြ၊ ကိုယ့်လူတို့ ဒီလိုမရပ် မနား အပြေးကျင့်နိုင်မှ မြန်မာပြည်မှ ထွက်ပြေးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကို မာရသွန်ပြေးပွဲအတိုင်း အမိလိုက်တိုက်ရမှာမို့ တို့ဆရာကြီးတွေက အပြေး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပေးနေတာကွ” ဟု ပျော်စရာ ရွှင်စရာကိုပြောတတ်သော ဗိုလ်မြဒင်က အမောဆိုသံကြီးနှင့် စွပ်ခဲပြောချလိုက်ရာ တပ်ခွဲ ၂ ရဲဘော် အားလုံးသည် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဝါးခဲ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။

“ဒန်မေဒါခိုးရား၊ ဒိုင်နိုဟန် နံပါတ် ၂ တပ်ခွဲ ရယ်တယ်၊ မကောင်းဘူး ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ပတ်ထပ်ပြေး” တာဝန်မှူးကြီးသည် ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ယမမင်းကြီးမျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို စားတော့မည့် ဝါးတော့မည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ ရယ်မောခြင်းအတွက် ဆုလာဘ် ချီးမြှင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဂျပန်ကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကျောင်းသားတွေကို အပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ကြည့်သော အဓိပ္ပာယ်မှာ “မင်းတို့မြန်မာကျောင်းသားတွေကြောင့် တို့ပါ အဆစ်ခဲနေရတယ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် မြန်မာကျောင်းသားတွေကလည်း ဂျပန် ကျောင်းသားတွေကို ဆင်ကြည့်၊ ကျားကြည့် စသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ပြေး လွှားနေသည့်ကြားမှ ပြန်၍ကြည့်လိုက်ကြမှ သူတို့ဂျပန်ကျောင်းသားတွေ ခေါင်းငုံ့ကျသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က တာဝန်မှူးကြီး မကြားရ လေအောင် ခပ်တိုးတိုးလေသံနှင့် “ဟေ့ ဘာရမလဲ၊ မိုက်လို့ ဂျပန်ပြည်ကို ရောက်အောင်လာတာကွ၊ ဘယ်လူမှ အရေးမစိုက်ဘူး” ဟူသော စိန်ခေါ် သောအသံ ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းကာလပင် ဆရာလေးလုပ်သူများက ကြားဝင်ကာ ဘယ်ညာဘယ်ညာဖြင့် အချိန်မှတ် ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ တံကောက်ကွေးတွေလည်း ညွတ်၍ညွတ်၍လာတော့

သည်။ ရေကလည်း ငတ်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖုန်မှုန့်သဲမှုန့်များဖြင့် ပေရေမှုကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားယံလာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ သိထားနှင့်သော သတင်းတစ်ရပ် ရှိပါသေးသည်။ ထိုသတင်းကား မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် နောက်ဆုံးတစ်သုတ်အဖြစ်နှင့် မြန်မာ့ကျောင်းသားများ ရောက်နေပြီဟူသော သတင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့တိုင်းပြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည်ကို ချီးကျူးမြတ်နိုးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ လူနှင့်မတန်သော စိတ်ဒုက္ခ မခံစားရစေလိုပါ။ ထိုအသုတ်ထဲတွင် ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်စောအောင်၊ ဗိုလ်စောနောင်၊ ဗိုလ်မိုးညို၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ ဗိုလ်မင်းနောင် အစရှိသောသူတို့ ပါကြလိမ့်မည်။

ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ တနင်္ဂနွေနေ့ကိုဖြင့် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ထိုတနင်္ဂနွေနေ့ရက်မှစ၍ အင်မတန် ကြောက်ရွံ့ရှာနေမိပါတော့သည်။ ညအိပ်သည့်အခါတွင်လည်း လှံစွပ်ထိုးရခြင်း၊ မြေပေါက်ရခြင်း၊ မနားမနေ ဒုန်းပြေးရခြင်း စသည့် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို အိပ်မက်ထဲတွင် ပြန်မက်ကာ ဇောချွေးပြန်မိသည့်အထိ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော အလုပ်မျိုးစုံတို့ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ခုတည်းသော ဝမ်းသာဝမ်းမြောက်ဖြစ်မိသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များသည် မည်မျှပင်ပန်း၍ အခက်အခဲတွေ့စေကာမူ၊ မည်မျှငတ်မွတ်ခေါင်းပါးစေကာမူ၊ အသက်ဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့် အကြိမ်များစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့စေကာမူ ရဲဘော်အချင်းချင်း တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရဲဘော်ရဲဘက်ပီသစွာ ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လက်မမျှ စိတ်ဓာတ်သွေးမကွဲတမ်း လုပ်ဆောင်ကြိုးပမ်းနိုင်ခဲ့ကြသည့် မွန်မြတ်လှသော မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအဓိဋ္ဌာန်ကို ယခု စာရေးသားသည့် အချိန်အထိ အောက်မေ့တသသ ရှိနေပါတော့သတည်း။

ငွေတာရီ။ ။ သြဂုတ်၊ ၁၉၆၄

နောက်ဆုံးလေယာဉ်တစ်စင်းနှင့် အချစ်ဆုံးရဲဘော်တစ်ဦး

“ဘန်ဇိုင်၊ ဘန်ဇိုင်၊ ဘန်ဇိုင်” စသည့် ဂျပန်လေတပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲမက်အပေါင်းတို့၏ ကြွေးကြော်သံများသည် တိုကျိုမြို့၊ ဆင်ခြေဖုံး လျှို့ဝှက်သော လေယာဉ်ကွင်းဆီမှ တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ကြွေးကြော်သံများနှင့်အတူ အသေခံလေသူရဲများ မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည့် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း လေယာဉ်ကွင်းမှ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ဝဲတက်နေတော့၏။

အတောင်ပံတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နိပွန်လေတပ်မတော်၏ နေဝန်းတံဆိပ်အမှတ်သားနှင့် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် လေယာဉ်ကွင်းဝယ် လေယာဉ်တပ်စု၏ ဖွဲ့စည်းပုံသန်းပုံအရ မြားခေါင်းသဏ္ဍာန်ဖွဲ့ကာ လေယာဉ်ကွင်းမှ တက်နေကြသည်။ ကျန်ရစ်နေသေးသည့် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကို စောင့်ကြိုနေကြသည်။ မြေပြင်တွင် တန်းစီလျက်ရပ်ကာ နောက်ဆုံးဂုဏ်ပြုအလေးပြု ဦးညွှတ်လျက် ကျန်ရစ်သော ရဲဘော်ရဲဘက်များကလည်း ဦးထုပ်များကိုချွတ်ကာ လှပစွာ ဖွဲ့စည်းပုံအရ ပုံသန်းစုဝေးနေကြသည်။ လေတပ်စုကို အလေးပြု ဦးညွှတ်သူကညွတ်၊ ဦးထုပ်များကို လက်များတွင်ကိုင်ကာ ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြသူက နှုတ်ဆက်ဖြင့် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာ